

Garzó László
Rendületlenül

(novellák)

© Garzó László, 2008.

TARTALOM

Előszó

A Hattyú

Terra Incognita

11,12 százalék

A Diktátor

Metamorfózis

„Legyek az új, az énekes Vazul,...
Tiporjatok reám durván gazul.”

Ady Endre
(Góg és Magóg fia vagyok én)

Előszó

A már megjelent négy kötet szellemi hagyományát és talán hagyatékát folytatva lát napvilágot az ötödik kötet. A címe: Rendületlenül. Ezzel kívánom kifejezni, hogy tovább járom a megkezdett utat, még ha vannak is, aki ettől el szeretnének tántorítani. Talán itt lenne az alkalom a jubilálásra, hiszen a kötet záró novellája a 25. Negyedszáz. Így is mondhatnánk. De én eltekintek mindenféle örömittas ujjongástól. Helyette inkább folytatom a megkezdett úttörő munkát.

A kötetben helyet kapó novellák jól példázzák a kontinuitást. Bennük nagy hangsúlyt kap az emberi lét, a mítoszteremtés, melynek fontos színpada a civilizáció és a város. A város, mely él. Eltemet és felkarol, a semmi helyére álmodott oázis. Haza, szentély, s erődítmény, mely megvéd minket a zabolátlan természet erőivel szemben. Ez az a hely, ahol kicsírázik az emberi lét, s gyökeret ereszt, hogy egy napon erős fává nőjön. A civilizáció letéteményese, mely az emberi lelkekbe férkőzik. Az emberi lét a novellákban kérdések halmaza. E kérdésekre a válaszokat meg kell találnia a főhősnek, mely nem könnyű feladat. Sorsa elrendeltetett, sorsa a kérdések feltevésébe van írva. A kérdésekkel kihívja maga ellen a sorsot, mely azután naggyá teszi.

Az öt novellából négy e köré szerveződik. Jól nyomon követhető bennük a kérdésfeltevés logikája. Egyedül a Diktátor című lóg ki egy kissé a sorból. Ebben a novellában a totális diktatúra jelenik meg. Egy villanás erejéig bepillantást nyerhetünk ebbe a különös, de a történelem összefüggésein keresztül ismerős világba. Az elvakult fanatizmus világa ez. Mégis az ember lelkéhez közel áll. Talán mindenkiben benne lakozik a diktátor világa. Egyszer mindenki szeretne diktátor lenni az életben, mégha e vágyát mélyen el is rejti magában.

Remélem, hogy egyre többen vannak a visszatérő olvasók, akik már ismerik az előző köteteket. De természetesen az újonnan bekapcsolódók is fontosak. Én fontosnak tartom, hogy minél többen ismerjék meg e novellák által teremtett világot. Sőt továbbmegyek, megismerni azt az univerzumot, melyet az öt kötet felölel. Bízom abban, hogy az Olvasó számára élvezetes és elgondolkodtató utazás lesz.

- Garzó László-

Kecskemét, 2008.

A Hattyú

Az esküdszék 2398. augusztus 4.-én így látta a történeteket: Adam Haight, a Hattyú megalkotta a 4. generációs, világméretű mesterséges intelligenciát. Ám tettével nem az emberiség javát kívánta szolgálni, hanem hogy megdöntse a Világtanács hatalmát... Ezért őt a bíróság örökös száműzésre ítélte. Az ítéletet 2400. január 1-én hajtották végre. Az ATL-space egy űrhajóján kellett maga mögött hagynia a Naprendszeret. Ám titokban megfogadta, visszatér.

100 év telt el azóta. Most 2500-at írtak, s a legtöbben már el is felejtették őt. Egy nagyváros építése folyt, Renovatio-é. Formáival szétterült az óceán parti alföldeken. A Világtanács 50 évvel ezelőtti határozata végre testet ölteni látszik. Ünnepeles alapokmányban rögzítették a megújulást. A gépek még rendületlenül dolgoztak, de már közel volt a nap, mikor véget ér a feladatuk. Már a lakók egy része is beköltözött. Minden olyan furcsa mostanság. Valami titkos suttogás van a levegőben. Nem tudni pontosan, mi ez. Egy érzés, egy álm, mely sokak fejébe beköltözik.

Ethan és Jessica kint álltak az óceánparton, ott, ahol a város beleszakad. Egy hosszú fedett rakpart volt itt, ahonnan kilátás nyílt a víztükörrre, és arra távolabb az ár-ápály erőmű zárógátjára. Semmi sem a régi már néhány furcsaságot leszámítva.

- Itt találták meg egy hete egy fiatal lány holttestét - mondta Ethan.

Majd folytatta.

- Régi módszerrel ölték meg. Egyszerűen megfojtották egy üvegszál kábellel. Egy kártyát is találtak mellette. Egy hattyút ábrázolt.

- Mire gondolsz? - kérdezte a lány.

- A gyilkos. Miért öl? S miért hagy hátra kártyát?

- Az elemzők szerint örült.

- Meglehet.

- A DNS-scan úgy is megtalálja...

Ethan és Jessica átlagos polgárai voltak a Földi Egyesült Államoknak. Meglehet, hogy nem érdekelték őket a nagy tervek, melyeket a Világtanács hívott életre. Élni, létezni és fejlődni. Ezek voltak a nagy jelszavak. S az álomból lassan valóság lett. Kint az óceánparton talán minden olyan nyugodt. Az égen néha óriási antigravitációs hajók úsztak tova. A hullámok, ahogy megtörtek a gátakon, morajlott, s magával hozta a szél.

- Mi bánt, Ethan?

- A gyilkos gondolatai.

- Miért foglalkozol ezzel.

- Nem hétköznapi eset. Tudod, hogy ritkán történik ilyesmi, amióta a DNS-scan működik.

- Tudom - válaszolta a lány.

- És mégis...

- Kár, lehet, hogy igazad van.

- Amúgy sem tudnám megfejtetni egy ilyen beteg elme titkait.

Még álltak ott egy jó darabig, beszélgettek, a távot figyelték, a város zaját, mely ideszűrődött. Folyton épült. Üvegtornyai és struktúrái gombamód nőttek ki. Él, mint valami organizmus, melyet a világméretű, 4. generációs mesterséges intelligencia igazgat. Adam Haight zsenialitása. Meglehet, hogy a tanácstagok félelmei nem nélkülöztek minden alapot anno. Ám az is lehet, hogy önnön lelkük sötétsége vetült ki. S gondolataik zavarossá és félelemtől teljessé lettek.

Gyorsan váltakoztak az árnyékok. Hol megnyúltak, hol megrövidültek, amint a sárga Nap haladt a pályáján.

Újra és újra megjelenik a DNS-scan monitorján az álomszerű kép, amint a lányt brutálisan megfojtják. Mintha csak valaki állandóan lenyomná az ismétlés gombot. A DNS-scan csonka henger épülettömbje, melyet egy ferde síkkal elmetstettek. Áttört mennyezetén fény szűrődött alá. Ide kellett bejönnie Ethannak, az idézés szerint. Bent az átriumban furcsa árnyak játszottak a képzeletével. A gépi intelligencia megtestesülése. Amint elhaladt a szkennerek előtt megérkezésének ténye az adatbankba került. Nem sokkal később egy fehér-szürke ruhás férfi jött.

- Miért hívtak be ide? - kérdezte rögtön.

- Ugye ismeri a DNS-scan rendszerét?

- Fontos ez?

- Majd meglátjuk. Jöjjön utánam.

A férfi Ethant az épület szívébe vezette, a nagy csarnokba, ahol a számítógép volt.

- Íme.

- Ez én vagyok - jegyezte meg a fiú, amin a nagy kivetítőre pillantott.

- Igen. A kvantumszámítógép adatbankja folyton magát adja ki találatként.

- Ezzel azt akarja mondani, hogy én lennék a gyilkos?! Ez lehetetlen, nekem semmi közöm ehhez az egészhez!

- Tudom, de mégis...

- Mit ért az alatt, hogy mégis?

- Magam sem tudom. Talán rendszerhiba, mely újra és újra megtörténik.

- Én nem öltem meg senkit. Aznap nagy társaságban voltam egész este.

- Ismerte Adam Haightot?

- Ez valami vicc? A Hattyút 100 éve száműzték. Honnan ismerhettem volna? Én még 30 éves sem vagyok!

A kérdés az élet nagy kérdésévé lényegült, bűnös vagy ártatlan. Mint anno Adam Haight esetében. A rendszer folyton eleméz és dönt. Vajon bűnös volt-e a Hattyú?

- Egyáltalán hogyan merült fel ez a régi eset? - kérdezte Ethan.

- A hátra hagyott kártya miatt.

- Na igen, de Adam Haight soha sem tért vissza.

- Mitől olyan biztos ebben?
- Örökre számúzték 100 éve. Régen meghalhatott...
- Ismeri egy több mint 500 éve élt ember, Albert Einstein munkásságát?
- Valami rémlik.
- Ő azt mondta, hogy egy közel fénysebességével haladó űrhajóban utazó számára összezsugorodik az idő. Lassabban járnak az órák.
- Tehát?
- Adam Haight ma is élhet. Sőt meglehet, hogy mitsem öregedett.
- Mi közöm nekem ehhez az egészhez?
- Még nem tudjuk. Nincsenek furcsa álmai?
- Nem tudok róluk.
- A Világtanács kiemelt figyelmet szentel az ügynek.
- Értem, de nekem semmi közöm az ügyhöz. Tévedés lesz a DNS-scan jelzése.
- Meglehet.
- Akkor elmehetek?
- Tessék.

Ethan furcsállta a dolgot, amint kifelé haladt az épületből, hogy összefüggésbe hozták őt az üggyel. Ahogy kilépett az utcára könnyű szél fúj, vízpermetet hozva magával. A szemközti épületek falain nagy kivetítők villódtak, a Világtanács által fizetett reklámok, melyek Renovatio jövőbeni elkészültét hirdették. Egy percre megbámulta a fiú, azután továbbállt. A közelben volt egy metrólejárát. Mindenki azzal, mármint felszíni vagy az alatti tömegközlekedéssel utazott. Egyre csak ez az ügy foglalkozatta Ethant egész délután. De nem tudott rájönni a megmagyarázhatatlannak tűnő titokra.

Új reggel virradt, s hajnalra egy újabb holttestet találtak az északi építkezésnél. A hátrahagyott kártya most is egy hattyú. Vajon mit akar üzeni ezzel a gyilkos, s miért a hátrahagyott jel, a hattyú? Egyesek számára a Világtanácsban baljós emlékeket ébresztett ez a szimbólum. De Adam Haightot örökre számúzték anno, aki sosem térhet vissza.

Ethan is ott volt a kordon mögött, a báméskodó tömegében elvegyülve. Főleg, mert éjszaka különös álma volt. Mintha csak egybevágottna volna a férfi kérdéseivel. Ez a furcsa álom, vagy inkább látomás megjósolta számára a gyilkosságot. Meglehet, hogy mélyen a felszín alatt van valami titkos összefüggés közte és az ügy között. Talán ezért jeleníti meg találatként a DNS-scan. Persze erre fényt deríteni egyelőre lehetetlen még. Nem sokkal később Jessica is megérkezett. Félrevonultak a tömegtől.

- Mi volt ilyen fontos? - kérdezte a lány.
- Álmom volt.
- Miféle?
- A gyilkosságról...
- Pontosabban?

- Állok az északi építkezés pusztaságában, ahol a gépek csatornákat és tornyokat emelnek. Azután látom a lányt, amint megfojtják. Egy hang különös szót suttog a fülembe: Albireo.

- S ki az, aki ől?

- Nem látom tisztán. Egy sötét árny csupán.

- Értem.

- Nem hiszem. Vajon miért jelenik meg az a furcsa kép? Már a DNS-scannél is rákérdeztek, álmodom-e furcsákat?

- És?

- Ez volt az első ilyen álom. Albireo... - ismételte a fiú a szót. - Vajon mit jelent?

- Nem tudom. Gondolod, van jelentősége?

- Mindennek van. Ennek is kell, hogy legyen.

Az élet néha talányos. Felmerülnek kérdések melyekre a válaszok elrejtettek. Ilyen volt ez az ügy is. Nem lehet megmondani a tettek mögött megbújó szándékokat most még. Csak egy valami látszik biztosnak, hogy a lányok meghaltak. Talán igazságszolgáltatás lenne? Ám miféle? A szálak Adam Haight-hez vezetnek.

Később Ethan a Virtuális Adatkönyvtárba ment. Szeretett volna többet tudni az ügyről. Ám a nyilvános akták nem a teljes igazságot tartalmazták, hanem azt, ahogy egyesek láttatták az ügyet. Hogy a Hattyú meg akarta dönteni a Világtanács hatalmát. Egy darabig még tünődött ott Ethan, azután megszólította őt valaki.

- Téged érdekel egy 100 éves ügy?

- És téged miért foglalkoztat az, hogy én mit csinállok?

- Talán én többet is mondhatok az ügyről...

- Pont te?

- Sosem tudhatod!

- Akkor halljuk.

- Szeretnék, ha megszúgnék neked egy félmondatot? Rendben. Adam Haight ártatlan volt...

- Honnan veszed?

- Adam Haight zseni volt. Egyesek azonban művében, a 4. generációs mesterséges intelligenciában, meglátták a lehetőséget, hogy magukhoz ragadják a hatalmat. Adam Haight útban volt, ezért megvádolták azzal, amit ők maguk készültek elkövetni.

- Kik voltak ők?

- A Világtanács tagjai.

- S a gyilkosságok? Bosszú lenne ennyi év után? Volt Adam Haightnek rokona?

- Senki.

- Akkor nem értem.

- Álmodsz mostanában furcsa dolgokat?

- Más is kérdezte ezt.

- Szóval ez igent jelent. S a szót hallottad már, Albireo?

- Honnan veszed?
 - Nekem is megsúgta a hang.
 - Álmodsz te is a gyilkosságról?!
- Az ismeretlen fiú csak bólintott.
- S te tudod már, mit jelent a szó: Albireo?
 - Egy csillag neve. A Hattyú szeme.
 - Vajon mit jelenthet? Gondolod, hogy Adam Haight visszatért?
 - Nem hinném.
 - Akkor ki öl és miért? A DNS-scan összefüggésbe hozott a gyilkossággal...
 - Melyikkel?
 - Az elsővel.
 - Engem a másodikkal.
 - Te tudod, miben áll a 4. generációs, világméretű mesterséges intelligencia zsenialitása? - kérdezte Ethan.

A fiú a fejét rázta.

- Álmodok... - tűnődött Ethan. - Vajon honnan erednek az álmok? És mit akarnak mondani?

A másik fiú Tom nem tudott feleletet adni. Ezek után csak bámulták egymást oly bután. Most Ethan és Tom úgy érezhette, hogy valami közösnek a részei ők. Hogy van egy nagy kirakós, melynek egy-egy darabja náluk van, s össze kellene illeszteni. Csak remélhetik, hogy miután minden egyes darabot egymás mellé raknak, valami kép rajzolódik ki. Hogy mi ez a kép arról fogalmuk sem lehetett a birtokukban lévő információ töredéke folytán. Hasonlítottak egymásra. Mindkettejüknek világosbarna haja volt és szürkés-kék szeme. Talán nem csupán a véletlen műve, hogy ugyanazt álmodják.

A Nap, ez az átlagos sárga csillag lassan túlbukott a zenitjén. A délután lendülete megfáradt. Ha sejthette volna Ethan és Tom a világot vezérlő szellem csalóka káprázatát, talán más színben láttak volna mindent. De nekik csak az álom jutott. Ethan ott ült az ágya szélén. A panorámaablakon át a távot figyelte, a nagyvárost, Renovatit. Ez is egy álom, mely testet ölt, s megjelenik milliók fejében. A nagy szlogenek, melyek az elkészültét jelzik, hirdetnek új és új életet. Azután Ethant elnyomta a fáradtság. Talán egy fél órát alhatott. Ez idő alatt azonban megnyíltak számára a lét titkos összefüggéseinek kapui. Ott állt a város közepén, s az égen tovarohantak a felhők, esni kezdett. Zuhogott. Végigfolyt rajta a víz. S míg ő ott állt, gépek milliói emeltek új és új tornyokat. Azután megnyílik a sötétség, s láng hull alá, izzó tűz, mely felé árad, a fülébe súgja a szót: Albireo.

- Miért? - kiáltja álmában.

A válasz a meggyilkolt lányok teste, ahogy az enyészete lesznek. Fény és árnyék, eső és tűz. Amint Adam Haight az ATL-space gépén belevesz a fekete ürbe.

Felriadt. Azután megint csak bámult kifelé az ablakon. Végül átment a másik szobába.

- Hívd Tom Fosst! - adta ki a kommunikátornak.

Néhány másodpercig az operációs rendszer emblémája, azután megjött a beérkező jel. Az élő kép és hang megjelent a kijelzőn.

- Mi hír? - kérdezte Tom.
- Újabb álmom volt.
- Meg sem lepődöm. És miről szólt?
- Megint az a szó: Albireo. Van egy olyan érzésem, hogy a gyilkosságok összefüggésbe hozhatók Adam Haighttal, s ezzel nem vagyok egyedül.
- De kik a megölt lányok?
- Nem tudom. Nincs hozzáférésem a rendőrségi aktákhoz. Talán prostituáltak.
- Prostitúáltak? - kérdezett vissza Tom. - Honnan veszed ezt?
- Nem is tudom, talán egy megérzés.
- Az álom engem sem hagy nyugodni. Szerintem is köze lehet Adam Haighthez.
- Gondolod, hogy visszatért?
- Nem hinném. A száműzetésből még senki sem tért vissza.
- Talán ő lenne az első.
- De a DNS-scan megtalálná... - Hisz a nap minden percében áthaladunk a szkennereken.
- Talán. Hisz a DNS-scan az első gyilkossággal engem, a másodikkal téged azonosított. Pedig nem mi voltunk...

A következő reggelen ismét egy megfojtott lány fogadta a rendőröket. A hátrahagyott jel a hattyú. Egy kábelt tekertek a nyaka köré. Ahogy az eset napvilágot látott, nem sokkal később a Világtanács is összeült. A tanácsstagok az áttört hengeralakú gyűlésterembe egyenként vonultak be. Tom és Ethan is ott volt a hallgatóság között.

- Álljanak fel! A nagy tiszteletre méltó Egyesült Földi Államok Világtanácsának tagjai! Elnököl Delassie főtitkár.
 - Az ülést megnyitom az alapító szavaival: szentelve a világeszmét bolygónk valamennyi lakosának, hogy békében egyesüljön. Akinek dolga van, járuljon a tanács elé!
- Egy felszólaló következett.
- Tisztelt tanácsstagok. Mint az tudják, különös gyilkosságok láttak napvilágot. A hátrahagyott jel mindig a hattyú.
 - Megtudunk e valami újat a rendőrség szóvivőjétől?
 - A DNS-scan tévesen azonosít.
 - Hogy érti ezt?
 - Olyan személyeket nevez meg találatként, akik nem követhették el a gyilkosságokat.
 - Akkor hát ki az elkövető?
 - Nem tudjuk.
 - Tisztelt Tanácsstagok! - kezdte egy felszólaló. - Én egy olyan ember vagyok, aki rögtön megérzi, ha valami bűzlik! Bár nem végeztem magas iskolákat, de látom, hogy semmi sem működik úgy ezzel az ügyel kapcsolatban, ahogy kellene. A rendőrség rossz úton jár.
 - Ki maga? - kiabáltak be többen is.

- Ez egy kontár!

- De uraim! Kérem, nyugodjanak meg!

- Senki sem szólt még az álmokról... - folytatta.

Ekkor Tom és Ethan is egymásra nézett.

- Miféle álmokról?

- Azokról, melyek néhányunkat megszólítanak éjszakánként itt Renovatióban... s a fülünkbe súgnak elfelejtett szavakat.

- A rendőrségnek nem feladata holmi zavaros álmokkal foglalkoznia. Minket a tények érdekelnék! - mondta a szóvivő.

A férfi csalódottan megindult kifelé. Tom és Ethan is felállt, hogy utána menjenek. A tanács-terem körfolyosóján megállították őt. Bent még hangfoszlányok szűrődtek ki.

- Hé várjon! Hová siet?

- Mit akartok?

- Maga álmokról beszélt... mi lenne, hogyha azt mondanám, hogy mindkettőnk fejében megjelentek ezek a zavaros és kusza álmok.

- Amolyan foszlányok? - kérdezett vissza a férfi.

A két fiú csak intett a fejével.

- Mit mond magának az a szó, hogy Albireo?

- A Hattyú szeme.

- Ezt mi is tudjuk.

- Albireo volt a projekt neve, melynek keretében Adam Haight megtervezte a 4. generációs világméretű mesterséges intelligenciát, mely mind a mai napig üzemel. És a pert is csak ezzel a jelzővel illették, melyben később örökös száműzetésre ítélték.

- Honnan tud maga az álmokról? Ki maga?

- Csak egy vénember.

- Talán magának is vannak álmai?!

Az öreg csak legyintett.

- Akkor honnan tud az álmokról, s miért vetette fel a dolgot a Világtanács ülésén?

- Azt hiszitek, hogy ezek az álmok csak a tiétek?

- Miért? Talán nem?

- Magam sem tudom. Mindannyian álmodunk. Ki ezt ki azt. De ez a különös szó: Albireo talán többet jelent. Nem ismertem Adam Haightot, azok sem élnek már, akik gyerekek voltak, mikor száműzték...

- De ki tudná megfejteni az igazi értelmét? Nem ok nélkül súgja ezt az álom.

- Talán a világot vezérlő mesterséges intelligencia álma ez - vont vállat az öreg.

Ezalatt a DNS-scan újabb találatot jelzett. Most talán olyas valakit nevezett meg, aki tényleg ölt. A rendőrség nagy erővel ütött rajta a feltételezett elkövetőn. Elszállították a kihallgatóba. A felügyelő azon gondolkozott, talán a DNS-scan megtalálta a sorozatgyilkost.

- Miért ölte meg őket?

- Megöltem volna őket? Igen, lehet... - tűnődött magában.

Árnyékok telepedtek rá, melyeket az üveglemezek rajzoltak.

- Én nem tehetek az egészről!

- Hogy érti ezt?

- Megfojtottam... nem én tehetek róla.

- Akkor ki? Talán megbízták?

- Egy hang a sötétségben. Ő kényszerített.

- Ki ez az ő?

- Nem tudom. Arctalan és névtelen. Csak egy hang. Mégis oly szívósan és elnyűhetetlenül bennem él. Egy szót sug folyton: Albireo.

- Mit akar ez jelenteni?

- Nem tudom. Álmokkal kínoz.

- Milyenekkel?

- Egy hang a sötétségben - ismételte meg.

- Ez tiszta órült - jegyezte meg a felügyelő, kilépve a kihallgatóból.

A felhők feltornyosultak az égen. Esni kezdett. Elmosta Renovatio lármáját a vízcseppek kopogása. Valahogy minden furcsa volt. A város élt és épült, hirdetett nagy álmokat, melyek egykor megfogantak valaki fejében. Gyilkosságok, mint víztükörbe hajított kövek. Hullámokat vetnek a társadalom tudatában. Kellene valaki, aki megfejtje a jeleket, amit a tudattalan küld. Még mindig esik. Aláhull a víz a városra. Az óceán felől köd érkezik. Jó lenne eltemetni a múltat, de nem megy. Az újra és újra utat tör magának gyilkosságok képében. Valamit üzeni akar. Amikor a világot vezérlő mesterséges intelligencia lehunyja szemét egy percre, ő is álmodik valamit. Q-bitekbe sűrített mesevilágot.

Meglehetősen jellegtelen volt most a város. Máskor ezerszínű. Ethan a központi intelligencia felé tartott. Tomnak valahol másutt akadt dolga. Egy nagy épület, mint valami szenvedély. Hatszög alakú formákkal a felületén, melyet átlós nyílások törtek át.

- Építve Renovatio álmának megtestesüléseként - olvasta el a feliratot.

Belépett. Roppant terek, melyekben elveszik az ember. Mintha egy másik világ tárult volna fel. Seholy egy teremtett élek. Csak gépek zümmögtek. Mint sokkarú acélszörnyek, vagy lebegő korongok. Néha fények villannak, amint a rendszer beolvasta Ethan DNS-kódját. A fiú megindult arra befelé. Hátborzongató ez a világ. A kivetítőkön az ő arcképe jelenik meg. Világosbarna hajtincseivel a szellőzőkből áramló levegő játszadozott.

- Van itt valaki? - kiáltott bele az ürességbe.

Sokáig visszhangzott.

Azután egy ovális gép jelent meg. Előtte lebegett.

- A világméretű mesterséges intelligenciát keresem - mondta Ethan.

- Mi dolgod itt?

- Van egy álom a fejemben, és egy kérdés.

- Akkor hát add elő.

- Egy álom kísért: állok valahol a városban, minden olyan gyorsan pereg. Gépek milliói emelnek új és új épületeket. Azután megnyílik az ég, izzó tűzgolyó száll alá. A fülemben sűg egy szót: Albireo. Adam Haightet látom, amint az ATL-space gépén elhagyja a Földet.

- És mit vársz tőlem? Mi a kérdés?

- Miért én, s mit jelent ez az egész?

- Hogy Adam Haight üzent neked. Azt mondja, ártatlan volt.

- Ártatlan... Mi közöm nekem ehhez az egészhez?

- Rajtad keresztül üzen a városnak és a világnak, hogy visszatér... igazságot szolgáltatni.

- Azáltal, hogy lányokat ölnek, s a hátrahagyott jel a Hattyú?

A mesterséges intelligencia nem volt valami bőbeszédű. Sőt az is meglehet, hogy valamit titkolt. Így Ethan megindult kifelé.

Továbbra sem értette, mi köze neki egy 100 évvel ezelőtti ügryhöz.

- Vajon számít az, hogy ártatlan volt? - kérdezte önmagától.

Válasz nem volt, mint ahogy arra sem, hogy tényleg visszatért volna-e. Hallani néha kiszivárgó híreket, hogy van egy új gyanúsított, akit a DNS-scan talált. Ezúttal úgy tűnik tényleg ő ölt. E szárnyra kapott a feltételezés, hogy örült. Hangokról beszél, melyek gyilkosságra kényszerítették. S visszaköszön az ismeretlen ismerős szó: Albireo.

- Vajon mindegyik gyilkosság hozzá köthető? Vagy csak a legutóbbi? - tünődött tovább Ethan.

A csend volt a társa azokban a percekben.

Milyen furcsa ez az egész. Érthetetlen és megfeyjthetetlen jelekből összeáll egy különös világ egyszer talán. Misztikus és sorsszerű. Sötét volt a szobában.

- Álmatlanok az éjszakáim - tünődött tovább Ethan.

Vajon mit jelentenek a gép szavai, s az elmúlt napok történései? Hol rejtőzhet Adam Haight, ha valóban visszatért...

Az égen átaraszolt a néma Holdtányér, ezüstös fénye egy nagy lampionra hasonlított. Elrejtett titkok halmaza a világ, amint a tünékeny éjszaka tovaszállt. Reggel lett.

Renovatio egy újabb lány holttestére ébredt. A helyszínelők még alig végeztek, amikor a DNS-scan már találatot jelzett. Gyorsan elfogták az illetőt az egyik téren, majd a központba, egy kihallgatóba vitték. A felügyelő már rutinosan kezdett hozzá.

- Miért ölt?

- Álmodokkal kínozott. Az örület képeivel. Azt parancsolta, hogy öljek.

- Ki ez az ő?
- Hattyúként definiálta önmagát.
- Hattyúként? - tűnődött el a felügyelő. - Az arcát látta? Felismerné?
- Igen, volt valami arc a képek közt, melyeket az agyammal érzékelttem.
- Ő volt az? - kérdezte a felügyelő odafordítva egy kivetítőpanelt.
- Igen. Felismerem.

A felügyelő átment egy másik szobába.

- Szóval Adam Haight... Hogyan lehet ez? - tűnődött el a dolgokon.

Visszatért volna Adam Haight a száműzetésből? Ez szinte a nullával egyenlő. Nem lehetetlen, de... Kell lennie valamilyen más logikus magyarázatnak. Meg kell bizonyosodni más lehetőségekről, mielőtt egy ilyen abszurd dolog realitást nyer. A Világtanács folyamatosan tájékoztatták. Egyre nyugtalanítóbbak a hírek. Az események összjátéka baljós fordulatot vett.

A nyugtalan éjszaka után elnyomta Ethant az álom. Megint a várost látta, majd azt a képsort, amint Adam Haightot 100 éve száműzik. Rémkép, amint a megölt lány a tengerparton mezeten hever. Közben valaki suttog. Kezdetben nehezen érteni a szavát, ám végül tisztán érthető.

- Engedj szabadon! - mondja a rejtélyes hang.

Nem is álmok ezek igazán, hanem valaki így kommunikál vele és a világgal. Talán a Hattyú az, aki üzeni próbál. Üzenete pedig világos. Ő ártatlan, s most bosszút áll. 100 éve, amint száműzték, s megfogadta, visszatér. A rendszer ellensége lett. Megsárgult képek szerteszét az adatkönyvtárban.

Renovatio rendületlenül épül. A gondolat gyökeret eresztett, s mélyen a földbe ásta magát, majd szárba szökken, s lassan virágot és termést hoz. A romlás virágait. Ám a gondolat oly erős és makacs, kitörölhetetlen az emberek fejéből.

- Most végre tisztán látok - kezdte Ethan, amikor Jessicával találkozott.
- Miért?
- Adam Haight szólt hozzám. Visszatért. Ő az igazi gyilkos.
- S mit mondott?
- Engedj szabadon.
- Nem értem.
- Én sem. Vajon hol rejtőzhet? S miért nem azonosítja a DNS-scan?
- Ezek a te zavaros álmaid... nem hinném, hogy értelmük van.
- Pedig lassan összeáll a kép. Már csak néhány elem hiányzik a nagy kirakósból.
- Miért kellene szabadon engedned?
- Nem tudom.
- A DNS-scantól, vagy a rendőrségtől nem kerestek azóta?
- Nem - rázta a fejét.

Sokáig tűnődött Ethan, míg egyszer csak a suttogás a fejébe költözött, ahogyan Tom fejébe is beköltöztek a hangok. Már-már elviselhetetlen volt. Talán az örület képei ezek. Mindketten úgy döntöttek, hogy elmennek a DNS-scan központjába. Talán már várta is őket az a szürke-fehér ruhás férfi, aki először beszélt Ethannel.

Megint az a különös hangulat, amit a hely árasztott. Az emberi lélek rejtelsei, melybe bepillantást enged a DNS-scan kvantumszámítógépe. Megfejteti ezeket a folyamatokat több volt, mint merész vállalkozás. Ám mégis voltak, akik folyton ezen munkálkodtak, s szekvenciák milliárdjaiból összeálló képeket véltek látni.

- Számítottam arra, hogy előbb-utóbb látjuk még egymást - kezdte a férfi.

- Miért?

- A DNS-scan nem ok nélkül választott ki. Bár az adatok elemzése inkább művészet, sem mint pusztán tudomány.

- Álmodok kínoznak - mondta Ethan.

- Mindkettőtöket?

Intettek a fejükkel.

- S mifélek?

- Kezdetben Adam Haight száműzésének, majd valami módon való visszatérésének képei. A gyilkosságok. Újabban azonban már egy hang suttogása költözött a fejembe, mely folyton arra szólít fel, hogy engedjem szabadon.

- Érdekes.

- Az, hogy örültnek érzem magam?!

- Nem kétséges. Adam Haight valóban visszatért. Ám mégis akadályoztatva van. Ezért a segélykérő parancs.

- S a gyilkosságok? - kérdezte Tom.

- Azokat mindig más-más követi el, de mindannyian arról számoltak be, hogy parancsra tették. A megoldás előttünk van. A kérdés csupán az, hol rejtőzik a Hattyú?

- A DNS-scan miért nem találja?

- Nem tudom. Talán visszatérése óta még egyszer sem haladt el a szkennerek előtt.

- Hogyan lehet?

- A rendszer prototípusát ő tervezte. Biztosan ismeri a gyenge pontjait...

Még ezen a napon a Világtanács is összeült. A fények beszűrődtek a nyílásokkal áttört henger alakú ülésterembe. A félkör alakú emelvényen helyet foglaltak a tanácsstagok. Meghallgatás volt, melyet a vizsgálóbizottság kezdeményezett. Talán el lehetett mondani, hogy feszült volt a légkör. Az események menete világosan egy irányba mutatott. A fények és árnyékok változtak, ahogy a felszólalók előadták a helyzetet.

- Kérdezzük a rendőrség szóvivőjét a gyilkosságokkal kapcsolatban...

- Tisztelt Tanácsstagok! A tettesek őrizetben vannak, de jó okunk van feltételezni, hogy nem önszántukból tették mindezt.

- Mit ért ez alatt?

- A hátrahagyott jel mindig a hattyú. Ez azt jelenti, hogy bár mindig más a gyilkos, a motívum és a célzat ugyanaz...

- Miből gondolja?

- Az elkövetők egy hangról tesznek említést, mely megparancsolja az ölést. Vallomásukban erre részletesen kitérnek. Továbbá ott van a két fiatal férfi álma, melyekről a DNS-scan munkatársai értesítettek.

- Mire következtet ebből?

- A valódi elkövető Adam Haight. A Hattyú visszatért!

A bejelentést nagy felzúdulás követte a teremben. Több tanácsstag felháborodott.

- Milyen bizonyíték van erre?

- Minden jel erre utal!

- S hol van most Adam Haight?

- Nem tudjuk.

Ez újabb felzúdulást váltott ki.

- Azt hiszem, a Világtanács joggal várhatná el a rendőrségtől, hogy egy ilyen esetet kiemelten fontos ügyként kezeljen, s mihamarabb eredményeket mutasson fel, holmi találgatás helyett - mondta egyikük.

- Tisztelt Tanácsstagok! A rendőrség eddig is komoly haladást ért el az ügyben. Világossá vált, hogy az események összefüggnek, s azok mozgatója Adam Haight.

- Mégsem tudnak választ adni egy egyszerű kérdésre, hol van Adam Haight?

- A DNS-scan nem jelez találatot.

- Mit kívánnak tenni?

- Régi módszerrel élünk. A képét megjelentetjük a kivetítőkön, mint körzött személyt. Sajnos azonban nem tudjuk pontosan, hogy hogyan nézhet ki ma. Hisz eltelt 100 év. Lehet, hogy semmit sem változott, de az is lehet, hogy felismerhetetlen...

Gyorsan rohantak az órák. A Világtanács ülése is szétfoslott az idő szövetében. Már sötétedett, s a város fényei csíkokat rajzoltak az égre. Renovatio, az a műanyagba, fémbe és betonba öntött idő folyton élt. A sárga csillag alábukott a horizonton, s még egyszer utoljára visszatükröződött a formákon.

A szoba csendes magánya fogadta Ethant. Az árnyak, mint hajdan volt szellemek játszottak a képzeletével. A suttogás lassan ismét beléje költözött, melyet a nappal forgataga elnyomott.

- Ki vagy, s miért kínoz?

- Hiszen tudod, a nevem Adam Haight.

- Mit akarsz tőlem?

- Szabadságot.

- Miféle szabadságot adhatnék én neked?

Álmok képeivel elmesélte történetét, hogy a Föld elárulta őt, s örökre száműzték, de ő visszatért. Megmutatta utolsó emlékeit, amint az ATL-space gépe tűzgolyóként alázuhan.

Sokáig tűnődött Ethan. Adam Haight ugyan visszatért, de ő maga sem így tervezte. Valami történt, mely rémképként kísért. A Hattyú gépe lezuhant. Nem tudni, hol, de valahol a közelben. Felsejlett egy gondolat a fiú fejében. Nem oly rég meteor becsapódás volt az óceánban nem messze Renovatiótól. Mi van, ha nem meteor volt, hanem az ATL-space gépe. Érdeklenségbe fulladt a dolog, ezért senki sem foglalkozott vele a továbbiakban. Ethan biztosra vette, hogy igaza lesz.

Reggel volt. A városi kikötőtől néhány kilométerre már felálltak a kutatócsapatok. A szkennerekkel az ajzat iszapját pásztázták a gép roncsai után. Feszült pillanatok voltak ezek. Megtalálták. Ott, ahol Ethan gondolta. Félelmetes és hátborzongató, hisz senki sem élhette túl a zuhanást. Ahogy a gép roncsait kiemelték, majd egy antigravitációs szállítóra helyezték, Ethan fejében a suttogás egyre erősödött. Nem vitás, a Hattyú volt. Vajon honnan a hang? Milyen titokzatos erő lehet az, mely visszaszólította őt a halálból? Olyan ez, mint valami mítosz, mely napról napra növekszik.

- Bár testemet elemésztette a robbanás, pszichém életben maradt - súgta a hang.

Zavartan vonult félre Ethan.

- Hogyan lehet ez? - kérdezte önmagától a fiú.

Könnyű szél fúj. Néha belekapott Ethan világosbarna hajtincseibe. Szeme sarkában valami ősi és elfojtott félelem bújt meg.

- Megtaláltuk a gép fotonikus memóriáját! - kiabálták a kutatócsoportból.

És ekkor Ethan agyába vágódott a gondolat.

- Vizsgálják át a memóriát!

- Miért?

- Abban lesz Adam Haight reprogramja.

Logikusnak tűnt, hogy a gép memóriájába mentette önnön létét, mielőtt meghalt volna. Így a fotonikus memóriát elszállították. Igen, ott rejtezett benne Adam Haight személyisége, s elektromágneses hullámok segítségével behatolt az agyakba. Azokéba, akiknek megparancsolta, hogy öljenek, és Toméba és Ethanébe. Úgy látszik, megoldódott az ügy. De ez korántsem volt így. Megfogadta, hogy visszatér, s bosszút áll, mert ártatlan volt...

- Lehet, hogy vége van? - kérdezte Tom Ethant.

- Nem tudom... Vajon most szabadon engedtem Adam Haightot, ahogy kérte?

- Nem hiszem - felelte Tom.

- Még számtalan kérdés van bennem: miért pont azoknak a lányoknak kellett meghalniuk?

- Úgy mondják, prostituáltak voltak.

- Mi közük lehetett Adam Haight 100 évvel ezelőtti száműzéséhez?

- Gondolod, hogy volt?

- Biztosan.

- Meglehet. Talán a vendégkörükben lesz valaki, akit így akartak kellemetlen helyzetbe hozni.

- Adam Haight, a Hattyú tudja a választ, de ő egy fotonmemóriába zárva pihen valamelyik laborban.

Az is kérdéses, hogy valóban ártatlan volt-e? Bár ő mindannyiszor állította, de tárgyalásának aktái nem nyilvánosak. Csak az ítélet. Talán reménytelen igazságot szolgáltatni, hisz 100 év telt el. Bár sosem késő felfedni a valóságot. Meglehet, hogy egykor a Világtanács tagjai félték Haight zsenialitásától, s pranoiájukban vergődve ellenséget láttak benne, aki a világot vezérlő mesterséges intelligenciát ellenük fordíthatja. Lehet, hogy nem tévedtek sokat. Ők sem voltak szentek. Ezernyi kérdés, melyek egyelőre megválaszolatlanok, s lehet, hogy azok is maradnak.

Rászabadult a csend Renovatoria. Egyszerre volt félelmetes és jótékony. Holnap lesz valami-féle ítélet a Hattyú ügyében.

A Világtanács is rendkívüli ülést tartott. Az események a végkifejlethez közeledtek. Feszült volt a légkör, amint a rendőrség szóvivője előadta a legújabb bizonyítékokat. A hologram-kivetítők zizegtek némán, amint leperegtek a beszámolóknak.

- Tisztelt Tanácsstagok! A legfrissebb eredmények szerint Adam Haight visszatérés közben életét vesztette.

- Akkor mivel magyarázza az elmúlt napok eseményeit?

- Halála előtt reprogramját letöltötte az úrhajó fotonikus memóriájába.

- Tehát a technika segítségével átmentette önmagát, s visszatért a halálból?

- Minden bizonnyal. A fotonmemóriát megvizsgáltuk. S bár a test megsemmisült, de a tudat kétséget kizáróan benne van az adattároló lemezben.

- Sikerült kapcsolatot teremteni vele?

- Nem.

A tanácsülés még sokáig tartott, majd véget ért. Nem volt mentes a vitáktól és a felszólalásoktól. Két tanácsstag kifelé menet félrehúzódott. Jól ismerték egymást.

- Ha Adam Haight valamiképpen beszélne, az beláthatatlan következményekkel járna...

- Kiderülne, hogy a prostituáltak hozzád köthetők.

- Igen. A Hattyú így akart bosszút állni rajtam, mert nagyapám az esküdtszék tagjaként elítélte őt.

- Ártatlan volt?

- Talán. De mit számít ez 100 év elteltével. Senki sem volt ártatlan azokban az időkben. Mindenkinek volt sötét oldala, ahogyan Haightnak is.

- És mit szeretnél?

- A legjobb lenne, ha eltűnnének a holttestek, a bizonyítékok, s legfőképpen a fotonmemória...

Lassan tovagördültek a percek, melyek órákká álltak össze. A város forgatagában szinte elveszett az egyén. Most minden olyan furcsa, a nyugtalanság vesz erőt a létezésen. Talán ezért volt így, mert az elmúlt hetek gyilkosságai felkavarták az állóvizet. A Világtanács 50 év óta egyfolytában ünnepelt. Az alapítás szent eszményét, s a nagyváros Renovatio építését, mely haza, szentély s erődítmény. A civilizáció letéteményese. Gondolat, mely szárba szökken anno, s most közel a nap, mikor erős fává gyarapodik.

- Megvan Adam Haight - mondta Ethan Tomnak, amint összefutottak.

- Gondoltam.
- De nem fizikai értelemben. A test nem élte túl a visszatérést. Utolsó pillanataiban még szellemi valóját megmentette.
- Holnap lesz ítélet az ügyben.
- Na igen. De vajon miféle ítélet?
- Álmodással üzent nekünk és a világnak. Ártatlan volt 100 éve...
- Lehetséges... Ám mégis valamiféle bosszú vezérelte tetteit.
- Furcsállod?
- Nem tudom.
- Szeretnék hinni valamiféle igazságban.
- Én nem hiszem, hogy létezne igazság.
- Miért?
- Hiszen valójában csupán néhány kérdést kell feltenni. Azok a bűnösök, akik 100 éve hamisan elítélték a Hattyút? Régen meghaltak. Lehet, hogy Haight sem volt teljesen ártatlan? S miért választotta megoldásként a gyilkosságokat?

Tom csak hallgatott.

Nehéz pillanatok voltak ezek, mert vajon holnap miféle ítélet születik? Születhet-e egyáltalán jó döntés?

Renovatio nyüzsgése tovább folyt, amint gépek százezrei építették tovább formáit. Talán közel a pillanat, amikor elkészül. Bár lehet, hogy ez egy értelmetlen kifejezés. Talán Renovatio sosem készül el abban az értelemben, hogy új és új formákkal gyarapszik, melyeket épületekben mesélnek el. Rögös a létezés s a nagy kirakós immár összeállt. Talán csak egy-két darab hiányzik. Furcsa így 100 év elteltével. Minden megváltozott. Adam Haight a Hattyú gyilkos tettei után hallgatásba merült. A sárga csillag lassan alábukott a horizonton, s néha még ezen az éjszakán fel felvillantak az álmok foszlányai, amint a Hattyút 100 éve száműzik. Az úrhajóban teste mitsem öregedett. Ellenben azok, akiket maga mögött hagyott, az enyészeté lettek. Az éjszaka meglehetősen csendes volt. Renovatio mint hatalmas organizmus, mely magába fogad, felemel, s felkarol. Álom, mely színes és szürke. Hirtelen minden olyanira más. Az ítélet terhe nehezedik a falakra. Nem is tudni, hogy az-e valójában. Csupán egy jelentés, egy ténymegállapítás. Mert igazából nincs ki fölött végrehajtani. A Hattyú halott. S csak egykori énjének valami torz másolata létezik csupán. Valami szellem, mely visszajár, s gyilkosságokra buzdított. Azokat sem lehet igazából bűnösnek mondani, akik fizikai értelemben elkövették tettüket. Nem voltak önmaguk. Megszállta őket ez az árny. Egy valaha élt ember önmagát oltalmazó árnyképe. Vagy talán azt kellene mondani, hogy bűnösök azok, akik anno hamis vádak alapján elítélték? Hol vannak ők már?! Az igazság rejtve maradt. Magukkal vitték a sírba, vagy talán megbújik a mesterséges intelligencia végtelen alkönyvtárainak egyikében.

Álmatlan ez az éjszaka Tom és Ethan számára, mint valami fantom visszatértek az elhaló hangok, s azt a jól ismert szót suttogták: Albireo. Lehet hogy jelent valamit, de az is lehet, hogy semmit. Mindegy most már. A Hold nagy mézsféher korongja átarszolt az égen, melyre felkúsztak Renovatio fényei. Az óriás tornyok, melyekben százezrek élnek le életüket. A megmagyarázhatatlan iszonyat, mely titkon az agyakra férkőzik. Lassan hajnalodik, s a horizont izzik sárga csikként elválasztva az eget és a földet.

Eljött a nagy nap, ma ítéletet hirdetnek Hattyú ügyében. Valami titkos suttogás szaladt végig a városon, s Renovatio álma egy pillanat erejéig szétfoszlani látszott az ébredés perceiben. Milyen furcsa. Azután dél felé viharfelhők gyülekeztek. Esni kezdett. Csendes szélfúttá eső kopogása az üveglemezeken. Az óriás kivetítők tovább villódtak, s szétszórták a század ígétét.

Délután a bíróság előtt már gyülekeztek az emberek. A szél belekapott a zászlókba. Megnyitották a nagytermet. Aki nem fért be, az is nyomon követhette az eseményeket. Azután megkezdődött. A Legfelsőbb Bíróság tagjai bevonultak.

- Álljanak fel! A Bíróság tagjai. Elnököl a Legfelsőbb Bíróság Elnöke.

Órák teltek el. A végső tényeket ismertették, s megtartották a záróbeszédeket. A védelem ki-rendelt tagja Adam Haight 100 évvel ezelőtti ártatlanságát hangsúlyozta. Majd a bíróság visszavonult egy félórára, hogy ezt követően ismét bevonuljanak. Feszült csend ülte meg a tárgyalótermet.

- Álljanak fel! Az Egyesült Földi Államok Legfelsőbb Bírósága az államok és a hozzá csatolt tartományok nevében a következő ítéletet hozta: a Világtanács által eléje tárt bizonyítékokból megállapította, hogy a magát Hattyúnak nevező tudat, aki azonos Adam Haighttal, bűnös. A bíróság egyértelműen megállapította, hogy Hattyú felelős az elmúlt hetek gyilkosságaiért, mely alól semmilyen tény vagy körülmény nem mentesítheti. A bíróság nem tudta megállapítani továbbá, hogy 100 éve ártatlanul száműzték-e Adam Haightot. Tekintettel arra, hogy Adam Haight meghalt, bár tudatának másolata egy fotonmemóriában van rögzítve, így a bíróság mellőzi bármilyen büntetés kiszabását, mivel az értelmetlen volna...

Hattyú bűnössé lett. Az volt a lányok halála miatt. Ám immáron talán sosem derül fény ártatlanságára. Az eltelt 100 év eltörölt minden olyan akaratot, mely valaha is az igazság kiderítésére irányult volna. Haight tette, mint egy értelmetlen, s esztelen pusztítás vonul be a történelembe. A nyilvánosság előtt rejtve maradtak a szándékok.

Nem sokkal az ítélethirdetés után behatolás történt a rendőrség tárolóiba. A holttesteket és a fotonmemóriát elvitték. Jól szervezett akció volt. Adam Haight bár ígérétehez híven visszatért, de ő maga semmit sem tudott elérni. Ezt gondolta mindenki. De tévedtek. Az általa oly zseniálisan megalkotott világméretű mesterséges intelligencia 10 évvel később egy este elkezdte nyilvánosságra hozni az aktákat. Az óriáskivetítőket 100 éves file-ok töltötték meg. Igazság. Furcsa és elvont fogalom. Különös indíttatástól vezérelve megalkotója számára szabadságot adott.

Terra Incognita

A Cassiopeia 47-es rendszer. Egy lakható bolygó, mely körül 3 hold kering. A felszínén a város folyton élt. A város, mely kicsiny csirából nőtt ki magát 200 évvel ezelőtt. Nehéz lett volna szavakká fogalmazni az érzést, mely megvéd a zabolátlan természet erőivel szemben. Mégis biztonságot adott. Távolság a Földtől, amely a múlt ködébe veszett. Már senki sem emlékszik rá. Már arra is alig, hogy hol volt, legfőképpen, milyen volt. Egy elveszett álom. Titkos lelkek suttogása, megfejthetetlen szavak. Egy régi ígéret, melyet a Földről hoztak, hogy egy napon visszafogad az elveszett éden. A létezés, rögzös és nehéz, s a lélek néha vágyik dolgokra, amiről azt hiszi, elérhetetlen. Ám ez sokszor hamis. Könnyebb, ha valamiről úgy hisszük, lehetetlen. A belenyugvás a gyáváké.

Végetért a műszak. A Space Bus gyárában csend váltotta fel a munkát. A gépek és az emberek monoton zaja elhalványult. Egy új űrhajó épült. Közel a nap, amikor elkészül. Nem valami roppant méretű teherhajóra kell gondolni. Csupán 100 méter hosszú. Milyen furcsa. Ez is egy álom. Részbe annak, mely egyszer, egy nyugtalan éjszakán, valakinek a fejében megfogant. S ez az álom szírmot bont.

Csend volt. Egy fiú, aki néhány társával utolsóként hagyta el a csarnokot, ő is vágyott elérhetetlen dolgokra. S egy napon talán az ő fejében lévő gondolatok összecsengenek a világgal. Milyen furcsa. Nem az, hogy vannak valakinek különös álmai, hanem az, hogy ezek átformálják a közösséget. Néha nehéz. Sosem volt könnyű, de néha úgy érezheti, elemészteti őt a sokaság. Mintha minden más fontosabb lenne. Felkelt a harmadik hold is. A fiú, Casy egy téren üldögélt. Nem volt semmi dolga. Várt valakire, Nemesisre. A lány nem sokkal később megérkezett.

- Soká jöttél - jegyezte meg.

- Igen. Tudod, a városon most valami izgatottság vett erőt.

- Ezt hogy érted?

- A Space Bus gyárában épülő új űrhajóra gondolok.

- Mi olyan furcsa ebben?

- Különleges feladatra szánják. Egy anomália okát kell felkutatnia.

- Értem. Azét a különös jelenségét, mely mostanában a külső gázbolygók vidékén van?

- Pontosan. Űrhajók tűnnek el, azután jelennek meg váratlanul, s mindannyian kiesett időről számolnak be.

Még sokáig beszélgettek. A nagy fényességről, melyen túl feldereng valami álomvilág. Mintha szellemképek lennének.

A világ folyton álmodik, ahogy Nemesis és Casy is. Ezek az álmok olykor egyszerű dolgokról szólnak, máskor pedig összetettek. A jelenség, mely mostanában középpontba került, nem túl régi, úgy 60 évvel ezelőtt történtek az első esetek, amikor űrszondák látogatták meg a külső gázbolygók vidékét. Néhány nyomtalanul eltűnt, mások különös jelenségekre derítettek fényt. Senki sem értette. Azután később űrhajókkal is megtörtént ugyanez. Mostanra vált szilárd elhatározássá, hogy az ügynek a végére kell járni.

A város nem csendesül, még akkor sem, amikor a központi csillag alábukott a horizonton. 65 millióan lakták. Széttért az óceánparton és a környező földeken. Nem az egyetlen város volt. De a legnagyobb és a legszebb. Legalábbis ezt hitte önmagáról. Hogy azután elhitték mások is, az már nem volt fontos. Az önkifejezés e megszokott formája büszkeséggel töltötte el az itt lakókat.

Elteltek a hetek, s otthagya nyomát a valóságon. A gyárban elkészült az űrhajó, el is szállították oda, ahonnan indulni fog. Új nap virradt. Kiválasztották azokat, akik elindulnak. Casy is köztük volt, mint a gyár delegáltja, aki az űrhajó kifogástalan működéséért felel majd.

- Örölnöd kellene - mondta Nemezis amikor Casy-vel találkozott.

- Meglehet. De valahogy rossz érzésem van.

- Miért?

- Nem tudnám pontosan megmondani. Lehet, hogy félek.

- Mitől?

- A gázbolygóknál lezajló jelenségektől. Meglehetősen furcsa dolgok történtek ott az elmúlt években.

- Félsz, hogy esetleg meghaltok?

- Miért? Te nem félnél az én helyemben?

A lány erre nem szólt semmit.

- Elvégre senki sem tudja, hogy mi is folyik ott.

- Senki - erősítette meg.

- Látod, éppen ez az.

- S nem gondolod, hogy izgalmas lehet valami újat felfedezni, olyan dologra választ kapni, melyre ezidáig senki sem tudott feleletet adni?

- De lehetséges. Mégis, én inkább hagynám az egészséget.

Persze ez nem Casy-n múlt.

A kíváncsiság erősebb minden másnál. Az viszi előre a világot, formálja tetteit.

- Mikor indul a küldetés?

- Néhány napon belül.

Nemezis talán irigyelte Casy-t. A fiú ugyanis lehetőséget kapott, hogy valami fontosnak legyen a része.

Eltelt az a bizonyos néhány nap. Az űrhajó antigravitációs motorjai felemelték az égbe, majd ki az űrbe. Lassan maguk mögött hagyták a bolygót. A gázóriások világa hívta őket. Holdak és gyűrűrendszerek. S a különös jelenség. Megmagyarázhatatlan a képzelet, mely benépesíti az ismeretlent. Mely folyton álmodik, és vágyik dolgokra. Az álmok nem hazudnak. S a kérdések előrébb viszik a világot. Körülbelül 1 hét az út. A Cassiopeia 47 lassan beleolvad a csillagos háttérbe, amint növekednek a távolságok. Telnek a napok. Kezdek megismerni egymást az utazás során. Heten vannak. Tudósok, egy belbiztonságis tiszt, műszakiak és ő.

- Szerinted mit találunk ott? - kérdezte tőle az egyik.

- Ezt neked kellene tudnod, nem? Hiszen elvégre te vagy a tudományos munkatárs!

- Persze mindenkinek megvan a maga elmélete. Így nekem is.

- És?

- Szerintem, egy kis tömegű fekete lyuk tévedt a Cassiopeia 47 rendszerbe. Az űr mélységeiből jöhetett. A központi csillag fogta be.

- Logikusnak hangzik - erősítette meg Casy.

Az órák, melyek észrevétlenül enyésztek, napokká álltak össze, s mindenkit valami feszült izgatottság szállt meg. Feltűnt a sokgyűrűs, sokholdas gázbolygó, melyet Psyche-nek neveztek el anno. Léggörének örvényei csíkos mintákat rajzoltak. Egy nagy holdján tervbe volt véve bázis építése, de az anomália miatt még váratott magára. Most itt volt a lehetőség. Az űrhajó bolygó körüli pályára állt. Egy kicsit furcsa volt, az túlzás, hogy szokatlan, mert a szondák sok-sok képet küldtek róla már. Mégis ismeretlen, mely sok csodát tartogat még.

Már negyedik napja keringtek a Psyche körül, de eddig még nem tapasztaltak semmi szokatlant. A holdak körbe járták a gázóriást, gyűrűrendszerében a sokmillió törmelék alkotott szimmetrikus rendszert. Csendben teltek az órák, azután minden előjel nélkül a műszerek megbolondultak.

- Nézzétek! - kiáltott fel Casy.

Az űrhajó ablakán keresztül megláthatták a jelenséget. Leírhatatlan volt. Valami hullámzó fényörvény. Látni kellett. Magához vonzotta a lelkeket.

- Idővihar - állapította meg nem sokkal később az egyik tudós, Nathan.

- Mit értesz ez alatt?

- Nincs jobb szó rá, mint anomália, de lehet féreglyuk is.

- Akkor most melyik?

- A téridő olyan torzulata, mely egy folyosót nyitott.

- Így már rögtön világos!

- A legérdekesebb azonban az - kezdte Nathan a kijelzők adatait nézve -, hogy nincs fekete lyukra utaló jel...

- És ez mit jelent?

- Mesterséges eredetű a képződmény - szögezte le.

Ettől a megállapítástól mindenki elképedt. A Cassiopeia 47-es rendszert rajtuk kívül nem lakja más civilizáció. Honnan akkor ez a képződmény? Sokáig bámulták, amint ott fénylett. Akár egy alagút bejárata. S a legmélyén valahol felsejlik egy látomásszerű, elmosódott folt. Olyan, mintha egy bolygó korongja lenne. A fények önmagukért beszélnek. Furcsa és megmagyarázhatatlan. Erre senki sem számított.

- Vajon mi lehet ez? - kérdezte Casy.

- Egy meghívó.

- Mégis hová?

- Hát oda, a túloldalra.

Merész szavak voltak ezek. Senki sem számított erre, mikor megkezdték a küldetést. Mindenki úgy gondolta, hogy valami természeti jelenséget találnak majd.

- A beszámolók is valami hasonlóról szóltak. Hogy láttak valamit azok, akik átérték, de mindenki örültnek tartotta őket - mondta Casy.

- Talán mégis volt benne valami.

- Minden bizonnyal.

- S mi lenne, ha eleget tennék a meghívásnak? - vetette fel Casy.

- Megörültél te is? - estek neki a többiek.

- Nem. Ha valóban utána akarunk járni a dolognak, akkor ezt kell tenni. Nathan világosan megmondta, hogy mesterséges eredetű. Ha pedig az, akkor valami gép működteti, amit ki lehet kapcsolni.

- Na igen...

- Akkor?

- Szavazzuk meg.

- Rendben, akkor irány az anomália.

A Space Bus ráállt az irányra, s megindult az anomália felé. A főregjázat örvénye magába rántotta. A fények és a felületek elmosódottá lettek. Az idő szétesett az alagútban. Azután felűnt a másik oldal. Kilépett az űrhajó. A főregjázat pedig bezárult mögötte. Egy bolygó korongja töltötte ki a látóteret. Soha nem látták még azelőtt. Egy hold is volt a háttérben. Valami különös érzés szállta meg őket, amint pályára álltak. Volt ebben talán valami sorsszerű. Olyan hívogató volt ez a bolygó, meglehet, hogy annyi titkot tartogat még. Ahogy forgott újabb és újabb részletek kerülte a szem elé. Kék óceánok, fehér felhők, barna-zöld kontinensek. A civilizáció nyomait keresték. Volt némi szimmetria, sugaras szerkezet, héjak és felületek, de a növényzet sok helyütt visszafoglalta azt, ami az övé.

Megkezdték a leszállást. Erősen rázkódott a Space Bus, amint belépett a légkörbe, az igyekezett lelassítani. Egy általuk alkalmasnak vélt helyet választottak, ahol az egyik minta központja rajzolódott ki. A jelek erőssége is alátámasztotta, hogy valami köze lehet az anomáliához. Végül sikeresen landoltak. Meglehetősen furcsa hely volt, látszott rajta, hogy emberkéz alkotta a formákat és felületeket, de már romos, mindent benőtt a gaz. Valamikor, több száz éve impozáns lehetett. Távolabb a fák koronája fölé nyúló tornyok sziluettjei.

- Vajon hol vagyunk? - tűnődött Casy.

- Város lehetett egykor - mondta Nathan az indákkal harcolva.

- Kik lakhatták, s miért indult pusztulásnak?

- Lehet, hogy elmentek, vagy meghaltak.

- Inkább elmehettek. Nem látok csontokat. Honnan jön a jel?

- Abból az irányból! - mondta Nathan.

Üvegtornyok romjai álltak ott.

Megindultak feléje. Átverekedték magukat a sűrű növényzeten, mígnem egy tágas térre értek.

- És most?

- Alattunk lehet valahol a forrás.

- Alattunk?

Megbeszélték, hogy szétszóródnak, s valamiféle lejáratot keresnek. Nathan és Casy ugyanabba az irányba indult.

- Furcsa érzések kerítettek hatalmukba - mondta Casy.

- Ugyan miért? Egyszerűen megkeressük a gépet és kikapcsoljuk. Itt már nincs senki.

- Gondolod?

- Hát persze.

Casy-t mégsem nyugtatták meg e szavak. Ő érezte, hogy nincsenek egyedül.

A romok között egy nagy felület. Valamikor valaminek a padlója lehetett. A távolban sok kilométer magas épületek sziluettjei látszódtak. Az üvegtáblák összetörték.

- Nézd, valami felirat - mondta Casy, és leguggolt.

Kezével igyekezett a ráakódott homokszemeket odébb söpörni.

- Gyere, segíts! - szólt oda ismét Nathannek.

Most már ketten munkálkodtak, s hamarosan egymás után tűntek fel a betűk. A szavak mondatokat alkottak.

- Építve a 2294. évben az emberiség javát szolgálva... Miként szívünkben, úgy fejünkben is tettekkel szolgálva... köszönettel tartozunk... annak, aki megajándékozott minket az örökléttel...

- A többi olvashatatlaná lett - sóhajtott Nathan.

- Vajon hol vagyunk? S mit jelent ez?

- Fogalmam sincs.

- Keressük tovább a lejáratot.

Nem sokkal később rá is bukkantak. Nem volt zár, még ajtó sem. Csak úgy csupaszon vezetett le a mélységbe a lépcsősor.

- Van fényrudad?

- Van.

Megindultak lefelé.

Minden nagyon ismerősnek hatott. A feliratok és a jelzések a falakon. Mintha csak otthon volnának. El tudják őket olvasni. Casy fejében felvetődött egy gondolat, hogy talán egykor emberek lakták ezt a bolygót. Hosszú a folyosó és sötét. Egyre mélyebbre vezet. Furcsa cincogó szárnyas állatok lógnak a falak repedéseibe kapaszkodva. Sosem láttak ilyet még.

- Hová vezet ez az egész?

- Nem tudom. Kérdezz könnyebbet.

Minden egyszerre ismerős és ismeretlen. Megannyi kérdés, melyekre most még nincsenek válaszok. Vajon mi történt, ami romba döntötte a világot? A meztelen falak, melyek egykor őrt álltak. A civilizáció letéteményese.

A folyosó végül egy teremben végződött. Ahogy beléptek, fény támadt. Valami tartalék-energia működésbe lépett. Végláthatatlan felületek, melyeket fiókok ajtajai szabdaltak. Sok-sok ezer ilyen fiók. Az egyikhez odalépett Casy és kihúzta. Egy tartály bukkant elő. Benne egy lány feküdt. Mintha aludna. Évszázadok is elteltek, s teste mitsem öregedett.

- Egy ember, egy lány... - lepődött meg Casy.

- Mire számítottál?

- Semmire. De legalábbis nem arra, hogy emberek százezrei pihennek hibernálva ezen a bolygón.

- Megvallom magam is, hogy furcsa.

- Látod!

- És most?

- Jó lenne felébreszteni.

Némi csend következett. A falak recsegése, elhaló zúgás, mely valahonnan beszivárgott.

- Miért?

- Hiszen ezért jöttünk!

- Talán.

Megkezdődött a folyamat, a dehibernáció. Órák teltek el, azután egy áramütés, s a lány szíve dobogni kezdett. Ezt a kijelzők is tanúsították. Még nem volt magánál. El kell telnie néhány percnak vagy talán órának is. Most tényleg csupán alszik. Az agy így védekezik a hirtelen behatások ellen. Meglehetősen furcsa egy világ ez. Szokatlan, de mégis ismerős. Talán a lány, ha majd magához tér, válaszokat tud adni a kérdésekre. A csend suttogása, mely behatolt az agyakba, hogy valami magként kicsírázzon. Casy egyre csak a lányt bámulta. Furcsa érzések ragadták magával. Végül felnyílt a kapszula, s ő kinyitotta a szemét. Végetért valami.

- Milyen kort írunk? - volt az első kérdése.

- Nem tudom - felelte Casy.

- Mi nem idevalósiak vagyunk - egészítette ki a mellette álló Nathan.

- De hát emberek vagytok...

- Igen, a Cassiopeia 47-es rendszerből. Egy féregjárat hozott ide minket.

- Értem - tűnődött el a lány.

- Melyik bolygó ez itt?

- A Föld.

- A Föld! - ismételték meg mindketten.

- Miért furcsálljátok?

- Ahonnan jöttünk, csak legenda a bolygó, mese, melyet gyerekeknek esténként mondanak, hogy onnan származunk.

- Akkor hát még nincs vége!

- Minek?

- A nagy háborúnak.

- Szerintem vége. Odakint nincs más csak az enyészet.

A lány eltűnődött, vagy talán gondolkozott a hallottakon.

- Szóval azt mondjátok.

- Csak egy gépet érzékelünk, mely a főregjázat működteti. Azt keressük.

- Én nem emlékszem, hogy főregjázat hagytunk hátra. Legalábbis akkor még nem, amikor 112 ezren ide vonultunk vissza.

- Mikor volt az?

- Az Úr 2294. évében.

- Stimmel! Ezt az évszámot láttuk idefele.

- De az a kérdés, mennyi idő telt el.

- Talán évszázadok - mondta Casy.

- Talán. S vajon itt van-e még az ellenség?

- Miféle ellenség? - tudakolta Casy.

- Űrhajókkal jöttek, s a Földet akarták. Nagy harcok folytak, s város is akkor pusztult el. Néhányan, mint én is, nem akartunk háború közepett élni, s nem tudtuk, mikor lesz vége. Ezért úgy határoztunk, hogy hibernáljuk magunk, s majd a többiek felébresztenek, ha vége.

Casy eltűnődött a mondottakon. Ha háború volt, lehet, hogy az ő népe is ez elől menekült. A bolygót, ahonnan jöttek, pedig elfeledték.

- Vége lenne? - ismételte meg a lány. - De hát akkor hova lettek a többiek, s miért nem ébresztettek fél minket?

Casy csak vállat vont.

Már senki sem volt a városban, s a környéken, csak a hibernáltak. Az űrből pedig nem látódott jelenlegi emberi tevékenység nyoma. Úgy tűnt, üres a bolygó.

- El kellene menni a Feljegyzések Csarnokába.

- Az mi? - kérdezte Nathan.

- Egy központi terminál, mely automatikusan rögzíti az eseményeket kronologikus rendben. A zsebemben van egy belépőkártya.

- Akkor menjünk! - intettek.

Elindultak vissza a föld fölé, ki a térre, azután tovább. A város még romjaiban is impozáns, ám csonka. Némely magas tornyok felső részei lerobbantak, mások kiégttek. Az épületek összedőltek. Sokáig tartott az út. Ám mégis élmény volt. A struktúrák lenyűgözték a két látogatót. A fák és a növényzet birtokba vette az utakat és tereket. Utat törtek a magasba, felkapaszkodtak a meredélyekre, párkányokra és kőhalmazokra.

- Megérkeztünk! - mutatott az előttük álló megrongálódott hasáb alakú üvegkockára.

Beléptek. A lány a nála lévő belépőkártyát egy terminálba csúsztatta. Ekkor beindult valami tartalékrendszer. Egy valószerűtlen, szürreális világ jelent meg, ahogy a hologramkivetítő működni kezdett.

- A Központi Kronologikus Adattár üdvözli önt, Caroine Bailis - jelentkezett be a rendszer.

- Mutasd a 2294. év utáni eseményeket összefoglaló üzemmódban.

Képek jelentek meg egymás után. Az elfeledett történelem, mely most a lelkekbe szivárgott.

- 2296. a város pusztulása, és az idegen megszállás kezdete. Ezt követően folyamatosan történik meg a kivándorlás a Földről. 2370. a Földet végleg elhagyja az emberiség. Az idegen megszállók kezdeti sikerei után a kolóniájuk összeomlik. Úgy döntenek 2380. március 17-én, hogy ők is elhagyják a bolygót. A Föld lakatlan.

- És milyen év van most?

- 2449. január 19.

- Meg tudnád mondani, miért omlott össze az idegenek kolóniája?

- A megszállókat két nagy járvány sújtotta 2371-ben és 2379-ben. Nem tudtak úrrá lenni rajta.

- Tudsz-e valamit a főregjázatokról, mely a Cassiopeia 47-es rendszer felé irányul? - kérdeztet közbe Casy.

- A terv neve Terra Incognita. 2369-ben üzembe helyezik a rendszert, mely főregjázatokat nyit minden olyan csillag irányába, ahová az emberi kivándorlás történt. A program célja, hogy az emberiség, mely szétszóródott, egy napon visszatelepüljön a Földre. A célszillagok egyike a Cassiopeia 47.

- Akkor hát tényleg egy meghívó volt az anomália - jegyezte meg Casy.

- Merész álom.

- Igen. Hogy egy nap visszatelepüljünk.

- De a betelepülés elmaradt.

- Talán mert mindenütt a feledésbe vészett a Föld.

Nehéz volt azzal a teherrel tovább létezni, hogy szétszóródott az emberiség, s hogy minden a múlt ködébe vészett. De most feltárultak az emlékek. Lassan minden mozaikkocka a helyére került, s kirajzolódott egy kép. Egy boldogabb kor lehetősége.

Casy és a lány, Caroline a szerteszóródott köveken ültek. Sötétedett. Casy társai visszatértek az űrhajóhoz. A fiú fűzőld szemében benne remegett egy titkos álom. Egymásra néztek. S a sárga csillag lassan alábukott a Föld horizontján. Elfeledett és eltemetett. Miként százezrek odalent a kapszulákban. S idefent csak az elpusztult világ. Utolsó erejével még benne pislákol néhány elektromos szikra, de már az is kiveszőfélben. Nehéz lenne jóslatokba bocsátkozni. Ám mégis a fejekben benne dolgozik a vágy. A kicsiny csírából növi ki magát az álom, melyet a lehetőség vetett el. Sokáig csak ültek ott csendben egymás mellett, miközben érezték a másik minden rezdülését. Kihajt a gondolat, s előbb-utóbb szavakká fogalmazódik. Kommunikáció. Az értelem diadala a csenden. S az égbolton a csillagok ábrákká álltak össze. Casy számára ismeretlen. A lánynak megszokott.

- Terra Incognita... - ismételte Casy a géptől hallott szavakat.

- Én erről mitsem tudok mondani neked - válaszolt Caroline.

- A féreglyukakon át üzeneteket küldhetnénk. Biztosan megvannak az adatbankban azon csillagok koordinátái, ahová az emberiség megmaradt része települt.

- Igen. Gondolom. S mi lenne az üzenet? Hahó, itt egy lakatlan, romos bolygó, innen származtok...

- Valami ilyesmi - intett a fejével Casy.

- Lenne értelme?

- Biztosan.

A vágy, mely soha el nem múlik, s melyet reménynek hívnak, kitöltötte a gondolatok titkos mélységeit. A napok gyorsan teltek, s Caroline és Casy között formálódott valami kölcsönös érzés, ami összekötötte őket, mindahányszor belenézett a fiú zöld szemébe. Lassan felfedezi Casy ezt a világot, melyet úgy hívnak, Föld. S megismerkedik a mítosszal, az eredet történetével. Távolinak érzi már a Cassiopeia 47 rendszerét. Meglehet, hogy ő már ide tartozik. S benne munkál a vágy, hogy másokat is visszahívjon. Hogy tudassa az elszakadottakkal a lehetőséget, hogy ígérjen nekik valamit. A terv, a Terra Incognita hozta őt ide. A következő napokban elvitte őt Caroline oda, ahol a központi számítógép volt, mely memóriájában tárolta a koordinátákat. 30 cím volt a listán. Mindenhová csak egyetlen üzenetet küldhetnek. Ennyi energia maradt a gépet működtető rendszerben. Féreglyukat nyit, s rajta keresztül átsugározzák az üzenetet. Casy hosszasan tűnődött, vajon mit üzenjen. Sokáig gondolkodott, s gyűjtötte elméjének apró szilánkjait. Végül úgy határozott, hogy egy tömörített file-t sugároz ki. Caroline segítette összeállítani. Képeket és hanganyagot tartalmazott. Egy esős kora délelőtt volt. Összegyűltek a Space Bus legénységéből.

- Hát eljött az idő - mondta Casy.

Ő lenyomta a gombot, s a gép elvégezte a feladatot. Ablakot nyitott az üzenetnek egymás után. Egy óra elteltével az utolsó listán szereplő koordináta is sorra került.

- Talán szerencsénk lesz. Talán megkapják a jelet és értelmezik - vélekedett a fiú.

Magának érezte az ügyet. Azt, amit 79 évvel ezelőtt valaki útjára indított, bízva abban, hogy az emberi nem egy napon egyesül. Hamisítatlan álom volt ez, de Casy hitt benne. Milyen szép és nemes gondolat. Ám vajon jó ötlet-e? A kitelepülésnek több hulláma volt, s a feledésbe veszett. Az idegen megszállók is elmentek, s úgy tűnik többé nem térnek vissza. Pedig nagy harcok folytak. Olyannyira áhították ezt a bolygót. Nem tudni, miért. Hisz a galaxis tele van hasonló világokkal. A Föld nem kivételes, egy a sok közül.

Már magasan járt a sárga csillag. Caroline és Casy félrevonultak a többiektől.

- Hiszel benne? - kérdezte ismét a lány.

Casy csak vállat vont.

- Biztos, hogy nincs itt senki?

- Honnan tudnám? Mi lent voltunk 2294 óta. Meglehet, hogy néhányan tengődnek e bolygón félállati sorban.

Casy eltűnődött.

- Csak nem arra gondolsz, hogy valami új civilizációt teremtesz? - kérdezte Caroline.

Azután elmosolyodott.

- Örülnek tartasz?

- Nem, dehogy. Szép az álmod.

- Reméltem, hogy annak tartod, s segítesz megvalósítani.

- Ha ez neked fontos...

- Kik a többiek?
 - Akik hibernálva töltik álmukat?
 - Igen. Értenek valamihez?
 - Mindenki ért valamihez. Mindenki máshoz. Van köztük mérnök, orvos...
 - Szükség lesz rájuk.
 - Néha nem értelek.
 - Miért?
 - Itt csak romok vannak. Egykor minden más volt, mert működött a rendszer. Volt energia, termeltek a gyárok. Most mindez hiányzik.
 - Talán jönnek emberek más csillagokról, ha megkapják az üzenetet, s hoznak magukkal minden szükségességet.
 - Remélem. Ha ugyanis felébreszted azt a 112 ezer embert, még enni sem tudsz adni nekik.
- Caroline szavai az igazságról szóltak. Hiába a vágy Casy fejében. Az esőfelhők feltornyosultak az égen, s összeálltak, mintha vattacukorpamacsok lennének. A fiú elkalandozott. Esni kezdett, s az esőcseppek foltokat hagytak a ruhán. Casy világosbarna hajtincsein végigszaladtak, s szeme zöldjében valami régen elfeledett remény pislákkolt.
- Gyere, húzódjunk be ide.
- Az úrhajó messze volt. Megáztak volna addig. Különös pillanatok voltak ezek. Az eső néma kopogása. Ahogy egymásra néztek. Casy kissé bátortalanul oda hajolt Caroline-hoz, és megcsókolta. Senki sem látta őket. Még sokáig voltak ott. A víz csak alácsorgott az égből.
- Mire gondolsz? - kérdezte Caroline.
 - Arra, hogy vissza kellene mennem a többiekhez. Legjobb lenne, ha te is jönnél.
- Az eső elállt. Megindultak a Space Bus felé.
- Meddig bírják azok ott lent?
 - Nem tudom. Elméletileg külön áramforrása van.
 - Biztosan volt a városnak valami központi energiaellátója. Valami erőmű?
 - Volt, de az már a múlté.
- Nem sokkal később megérkeztek a Space Bushoz.
- Ezzel jöttetek?
 - Gyere, nézz körül!
 - Végre, hogy visszataláltál - mondta Nathan.
 - Miért?
 - Szokatlan aktivitást érzékelünk. Elkezdtük elemezni a képeket, amik a pályára állásakor készültek.
 - Felismersz valamit? - kérdezte Caroline-t Casy.
 - Igen. Ez itt a város, ahol most vagyunk. Az pedig az a hely, ahol először vetették meg a lábukat a megszállók.

- Gondolod, hogy maradt itt néhány?

- Elképzelhető.

Ez aggodalommal töltötte el a jelenlevőket.

- S tulajdonképpen kik voltak ezek a megszállók, s mit akartak, miért folyt a háború?

- Sosem láttuk őket. Idegen csillag szülőttei...

- Az meg hogy lehet?

- Gépek uralkodtak, és harcoltak helyettük, arcuk ismeretlen maradt.

- Meglehetősen furcsa - tűnődött Casy.

Lassan sötétedett, s visszavonultak a Space Busba. Az éjszaka kint barátságatlannak ígért. Hangtalan és néma suttogás, ahogy Casyt elnyomta az álom. Árnyak játszottak vele. Míg aludt, megszállta őt egy elme létezése, aki szabadságot követelt. Hang a szélbe. Láta a várost, amint él, és virágozik, gépek milliói építik égbe törő formáit, s a téren a zászlókat lengeti a szél.

Új reggel virradt, amint a sárga csillag felkúszott az égre. Egy röpke pillanat erejéig minden másnak látszott. A nyugalanság korszaka kezdődött. Valami befészkelte magát a többiek tudatába. Azon az éjszakán mindenki álmodott valamit. Talán azt hitték, kivételes dolog, ám tévedtek. Álmok, melyek a létezést irányítják. Megszállják az ember tudatát, nagyvá teszik őt, vagy romlásba taszítják, ha az örület képei. Nehéznek ígért ez a nap.

- Meg kell keresnünk az aktivitás helyét - közölte Nathan.

- Talán jobb lenne békén hagyni.

- Nem lehet, Caroline. Ha egyszer visszahívunk ide embereket, nem maradhat feltáratlan semmi.

- Mitől félsz?

- Az álmoktól.

Casy elgondolkozott.

- Éjszaka valóban furcsa álmom volt. Arctalan hangok szólítottak.

- Talán nem véletlen, s jelent valamit.

A Space Bus felemelkedett. Elindultak az aktivitás helyére. Az alant elterülő táj gyorsan változott. Benőtt városok, sivatagok, s megdermedt harcmezők, ahol gépek roncsai s csontok heverték.

- Itt volt az utolsó nagy ütközet.

Casy csak hümmögött.

Neki most egyre az álom különös képei jártak a fejében. Hogy ki és miért szólította meg. Mi lehetett az az üzenet, mely azon az éjszakán számtalan formában eljutott mindenki tudatába. Nem sokkal később feltűnt az aktivitás helye. Egy nagy űrhajó roncsai voltak a földbe fúródva. Vagy lezuhant, vagy fel sem tudott szállni. Találat érthette. A közelben szálltak le.

- Felismered? - kérdezte Casy.

- Az idegeneké...

Elindultak felé. Egy nagy homokos, üres tisztáson volt. A hajtómű kiégette a növényzetet, mely azóta sem nőtt vissza. Valahogy baljós érzések kerítették hatalmukba őket.

- Érzékeled az aktivitást?

- Igen. Energiaimpulzusok a hajó felől.

- Szét kellene nézni belül...

Felkapaszkodtak a roncsához. Valami nyílást kerestek az űrhajótesten, ahol bemászhatnak. Egy jó darabon felhasadt a borítás. Bent sötét volt. A náluk lévő lámpák fénye különös részleteket világított meg. Egyre bentebb hatoltak. Üresnek tűnt. Casy egy fegyvert markolt görcsösen, remélte, hogy nem lesz rá szükség. Azután egy árnyék vonult végig a falakon.

- Valaki mégis van itt - súgta.

Végül egy rövid időre megpillantották a fénynél.

- Hé! Megállj!

Egy fiatal fiú volt. Kék szeme messziről világított.

- Ez lenne az idegen? A megszállók faja?

- Ne mozdulj! Ki vagy te? Nem látszol idegennek.

A fiú hallgatott.

- Nem akarunk bántani, csak azt szeretnénk tudni, miféle szerzet vagy?

Megint csak a némaság.

- Érted, amit mondunk?

- Igen - törte meg a csendet.

- Hogy kerültél ide? Te lennél az aktivitás forrása?

- Nem tudom. Nem emlékszem rá, hogy hogyan kerültem ide. S nem tudok semmiféle aktivitásról, ahogy ti mondjátok.

- S tudsz valamit erről a roncsról?

A fiú csak a fejét ingatta.

- Ti kik vagytok? - kérdezte.

- A Cassiopeia 47-es rendszerről jöttünk, az én nevem Casy. Ő itt Caroline. Ő itt volt végig hibernált állapotban, nem messze egy városban. Téged hogy hívnak?

- Philip.

- Jól állunk. Nem tudunk semmit.

- Talán jobban szét kellene nézni a roncsban. Lehet, hogy a központi számítógép működőképes, s abból kinyerhetünk valami információt.

- Régóta élsz itt? - kérdezte Casy.

- Lehet.

- Ez meg miféle válasz?!

- Mondom, nem emlékszem.

- De azt csak tudod, hány hónapja? Mire emlékszel egyáltalán?

- Egy nagy fény a legkorábbi emlékem. Nem tudom, hány napja lehetett...

- Oda tudsz vezetni, ahol történt?

A fiú intett a fejével.

Megindultak az űrhajóroncs folyosóin és termein át egyre beljebb. Az egész olyan félelmetes volt. Gépek roncsai és csontok. Nem emberi csontok voltak. Az idegeneké. Végül megérkeztek a központi vezérlőterembe. Még 69 évvel az idegenek távozta után is működött. Halkan zizegtek a számítógépek, s a holografikus kijelzők néha fel-felvillantak. Mint kiderült, ez a hajó is elhagyni készült a bolygót, de műszaki hiba miatt lezuhant, mielőtt kilépett volna a légkörből. A műszaki hiba okára nem derült fény. Caroline, aki ismerte az idegenek szimbólumait nem tudott többet előbányászni a sérült adatokból. Egyedül még annyi volt bizonyos, hogy valami terv és kísérlet folyt az utolsó pillanatokban, s a hajó és a legénysége is része volt.

- Menjünk innen! - javasolta végül Casy. - Itt már úgy sem tudunk meg többet. Nincs nyoma az idegeneknek.

Végleg maguk mögött hagyták a lezuhant hajót. A fiú, aki magát Philipnek nevezte, is velük tartott. Számára minden olyan zavaros volt. Az elétáruuló látvány, a szavak, a történések. Apró mozaikkockák, melyek nem akarnak összeállni a nagy egészé. Homályos foltok az életben. De így volt ezzel mindenki. Casyék is, akik a Cassiopeia 47-ből jöttek, mitsem tudva arról, hogy létezik a Föld. S Caroline is, aki 2294 óta hibernációban volt mostanáig. Ő és még 112 ezer társa átaludták a sorsfordító eseményeket, s most ajándékba kapták a romba dőlt világot. Nehéz volt az érzéseknek és az álmoknak parancsolni. Mindenki olyan furcsa volt.

Elteltek a napok. Az ég gyorsan változott, a felhők tovarohantak, épültek és enyésztek. Feltornyosultak, hogy víz hulljon alá belőlük. Casy az egyik kötőmbön ült, mint már oly sokszor, s gondolkozott. Tekintete mintha fürkészett volna valamit. Hiába. A romok nem beszélnek. Philip telepedett oda mellé, lassan beilleszkedett.

- Tudod, mostanában furcsa álmok gyötörnek.

- Igen? És milyenek?

- Folyton az űrhajóroncs kísért...

- Miért?

- Nem tudom. Felvillannak a képek a fejemben.

- Nyilván valami trauma ért ott téged - válaszolta Casy.

- Meglehet. Nem hagynak aludni éjszakánként a gondolatok. A fehér fényesség.

- Miféle fehér fény?

- Felém árad, mintha szólna hozzám, arca van. Belém költözik.

- Bevallom, meglehetősen rémisztő.

- Az.

- Jó lenne tudni, mi történt ott a roncsban.

- Félek.

- Mitől?

- Hogy őrült vagyok.
- Nem hinném, hogy az vagy.
- Ez biztos?
- Szerintem - mondta Casy.

Elkezdett szemerkélni. Philip odább állt. Caroline jött a helyére.

- Mit akart? - kérdezte a lány.
- Azt mondja, rémálmok gyöttrik.
- Mifélek?
- Felvillanó képekről beszél. Egy fehér fény árad felé, mely mintha megszálná őt.
- Furcsa.
- Szerintem is.
- Nem, nem az, hanem, hogy én már hallottam hasonló élményekről beszélni embereket még a háború idejéből.
- És?
- Titokzatos módon mind megőrültek. Mintha a tudathasadás jeleit mutatták volna. Néha úgy viselkedtek, mintha nem önmaguk lennének.

Valami rejtély kezdett körvonalazódni. Gyökeret eresztett a gondolatokban s egyre erősebben növekedett. A létezés titkos összefüggései kezdtek értelmet nyerni Caroline szavaiban és Philip viselkedésében Sokat gondolkozott ezen Casy. Bejárt a Központi Kronologikus Adattárba azzal a belépőkártyával, melyet Caroline-től kapott. A múltat kutatta. Azokat a beszámolókat nézte át, amiről a lány beszélt. Amikor néhányan megőrültek. Az események egybevágtak. A fehér fény, s a diagnózis, hogy többé már nem önmaguk. Azután öngyilkosok lettek. A felvételek, beszámolók alapján kezdett valami összeállni Casy fejében.

- Várj csak! Szeretnék beszélni veled! - szólt oda néhány nappal később Caroline-nak.
- Mit akarsz mondani?
- Kérdezni szeretnék. Azt mondtad, sosem láttátok az idegeneket.
- Igen.
- De mi van akkor, ha ez nem igaz?!
- Miből gondolod?
- Az adatbank szerint járvány miatt kényszerültek elhagyni a bolygót.
- És?
- Szerintem, titokban azzal kísérleteztek, hogy szellemi valójukat átköltöztessék emberi testbe, mely ellenálló a vírusnak, míg az övék nem.
- Ez őrültség.
- Nem hiszem. Habár a tervük kudarc volt, mert az alanyok megőrültek, s öngyilkosok lettek. Caroline csak hallgatott.

- Szerintem Philippel is ez történt a roncsban. Beindult egy gép, mely belé sugározta az egyik idegent. Fehér fényként érzékelt, s azóta rémálmok gyötrik. Nem önmaga többé, az idegen elme igyekszik a felszínre törni.

Nehezére esett elfogadni a valóságot, de úgy tűnik, hogy ez az igazság. Most titokban és mélyen eltemetve közöttük él valami. Ijesztő a gondolat.

- Gondolod, meg kellene mondani Philipnek?

- Minden bizonnyal. Csak az a kérdés, hogy ki lehet-e szedni Philipből az idegen tudatot?!

- Talán ugyanaz a gép a roncsban megfordíthatja a folyamatot...

Elmondták Philipnek az igazat. A többiek is hallották. Philip nem viselte valami jól. A félelem és a gyanakvás lett úrrá, ezért bezárták őt az űrhajó egyik helységébe. Lassan múltak a napok. A sárga csillag felemelkedett a horizonton, és alábukott. Az éjszakák nyugtalanul és vészjóslóan teltek, ahogy Philip ordibált. Casyt sem hagyták nyugodni az álmok. Talán nagy volt a feladat. Lehet, hogy itt kellene hagyni ezt a bolygót, melyet valaha Földnek hívtak, de a terv, a Terra Incognita csodálattal töltötte el Casyt. Valami reményt adott neki, pedig csak részleteit ismerte, a nagy egész megismerése még váratott magára. Álmok, melyek meghatározzák az emberi létezést, oly eleven erővel éltek. Város, melyet Casy folyton lát, az új élet csírája, s milliók öröme. Atlanti-óceán. Sújga a fülébe a szél az elfeledett szót.

Egy éjszaka úgy döntött, bemegy Philiphez. Talán fény derül néhány dologra. A félelem és az ismeretlen keveredett.

- Hallasz Philip? Figyelj rám!

- Philip most nincs itt - Az idegen tudat válaszolt. - Engedj szabadon.

- Ki vagy?

- Távoli bolygó szülöttje, akinek hazáját elemésztette egy vörös óriáscsillag.

- Miért vagy itt?

- Halálom pillanatában tudatomat feltöltöttem az űrhajó adatbankjába, a véletlenek folytán új esélyt kaptam a létezésre...

- A megszállók közül vagy, akik elűzték az emberiséget a Földről.

- Békét akartunk, de az emberi társadalom fenyegetésnek vélte létünk...

- Jóvá kell tenni - mondta Casy.

- Te megteheted.

- Hogyan?

- A Terra Incognita terv nem csupán jelküldésből állt...

Ekkor Philip felordított. Küzdelme elnyomta az idegen tudatot, s nem sokkal Casy távoztával a csíkokra szaggatott lepedővel felakasztotta magát.

Eltelt néhány nap azóta, hogy elhamvasztották Philip testét. Vele együtt sírba szállt az idegen tudat is. Az utolsó, aki itt maradt a fajtájából ezen a különös bolygón, melyet Földnek hívtak. S ez a különös létezés megannyi titkot tartogat még. Furcsa volt minden. Minden oly átkozottul néma. Üzenet sem jön. Talán hiábavaló volt? Vagy nem értették? Az ismert pulzárkokhoz rögzítették a koordinátákat. Meglehet, hogy hiba csúszott a számításokba. Nyugtalan volt

Casy. Egyre csak az járt a fejében, hogy a Terra Incognita több, mint egy üzenetküldő és fogadó rendszer. Úgy döntött, ismételten felkeresi a Központi Kronologikus Adattárt. A többiek már örültek és megszállottnak tartották. Szeme zöldjében azonban benne égett valami rég elfeledett láng. S gondolataiban egy szebb és jobb korról álmodott. Hogy belőle talán hős lesz, akinek neve évszázadok elteltével sem vész a feledés homályába.

Délelőtt volt, s amint belépett az épületbe, az üvegtáblákon beszűrődő fények árnyékokat rajzoltak a ruhájára. Talán most felnyílik a végső kapu.

- Szeretnék adatokat lekérni - mondta a mesterséges intelligenciának.

- Nevezze meg a kívánt adatot.

- A Terra Incognita-terv.

- Terra Incognita: többlépcsős rendszer, melyet 2296-ban kezdenek megvalósítani, majd 2369-ben üzembe helyezik az elkészült rendszert, azóta készülségi üzemmódban vannak a rendszer elemei.

- Ismertesd az elemeit.

- Az első elem a főreglyukákat üzemeltető jelküldő és fogadó rendszer, melyhez a koordináta-adatbank tartozik. A második elem egy DNS- és információs adatbázis, mely a teljes emberi kultúra kivonata. A harmadik elem Dream City, az újonnan visszatelepülőknek szánt város.

Casy megdöbbsen a hallottakon, hogy valahol várja őket egy város, melyet örökül hagytak nekik, s mindehhez tartozik egy adatbank.

- Hol van Dream City? - kérdezte.

- A várost a megjelölt koordinátákon az Atlanti-óceán felszíne alá süllyesztették. A kiemeléséhez szükséges aktiváló kód letöltése engedélyezve. Kívánja most letölteni?

Casy azonnal igent mondott, majd rohant vissza a többiekhez. Igen, benne lobogott most már a tűz, mely soha ki nem alszik. Olyan volt, mint valami gyerek, aki felfedez valami izgalmasat.

- Van egy város! - kiáltotta el magát, amint meglátta Caroline-t és a többieket a Space-Busnál.

- Miféle város?

- Dream City!

- Mi ez az örülség, amikor érkezünk, nem láttunk mást, csak romokat!

- Mert az Atlanti-óceán felszíne alá van süllyesztve. Letöltöttem a kiemeléséhez szükséges kódokat.

- És honnan veszed ezt?

- A Terra Incognita nem csak jelküldésből áll. Az emberiség örökül hagyta a visszatérőknek az újratelepítést!

Súlyos szavak voltak ezek, melyeknek csíráját az idegen tudat hintette el.

- Mire várunk még? - kérdezte szemrehányóan Casy.

- Hát rendben. Lássuk azokat a koordinátákat. Összeszedték azt a néhány holmit, ami fontos volt, s elfoglalták a helyüket a Space Busban. A jármű a magasba emelkedett, alant nagy porfelhő szállt fel. Elindultak. Körülbelül félórás volt az út. Lent a víztükör végtelen kékje csillogott a napsütésben. Tiszta idő volt, csak néhány fehér felhőpamacs úszott az égen. Casy fejé-

ben folyamatosan valami megmagyarázhatatlan és elfojtott izgalom lüktetett, melyet az álmok tápláltak. Titkos álmok ezek, melyeket a lélek szólít meg, melyek a tudatalatti legmélyebb zugából törnek elő. A furcsa létezés, ahogy elmagyarázza önmagát a világnak és Casynek.

Megérkeztek.

- Itt lennénk! - szólt oda a parancsnok.

- Egy jelet kellene kisugározni. A kódsorozat itt van ezen a kártyán.

Megtörtént.

Alant a víznyomástól erőtérrel védett város rendszerei az alvó állapot után beindultak, s megkezdődött a kiemelkedés. Jó 10 percet kellett várni, mire először előbukkantak a legmagasabb épületek. Azután még egy óra, mire a jégkristály alaprajzú Dream City teljesen feltárult. Csodálatos volt. Üvegtornyain mitsem fogott az idő.

- Ez az! - sóhajtott Casy.

A város kommunikált. A Space Bus kijelzőin adatok és utasítások jelentek meg. Az űrhajó robotpilótára kapcsolt, s megkezdte az ereszkedést az egyik kikötődokk felé. Egy enyhe lökést éreztek, amikor leszálltak. Amint elsőként kilépett Casy, felemelő érzés volt. Végre Dream Cityben van. Arra gondolt, mennyi minden felfedeznivalót tartogat a város. Hogy immáron minden készen áll fogadni a visszatérőket.

Hetek teltek el, s Dream City rejtett titkait közölte a világgal. Felolvasztották örök álmukból azt a 112 ezer embert is, akik közül Caroline egy volt. Azután elérkezett az a nap is, amikor megérkezett az első válasz. A Sagittarius 17-es rendszerből. Az üzenet szerint már úton volt a küldöttség űrhajója. Dream City egy új életet jelentett. Egy város volt, a civilizáció letéteményese, melyben az emberi lélek visszatérhet a gyökereihez. Valóra vált Casy álma az újrakezdésről.

Még évek teltek el, szinte nyomtalanul, miközben az új élet csírája fává növekedett, s Casy ott állt az egyik téren, s a tömeget figyelte. Kékszínű zászlókat lengetett a szél, az emberiség új reményét. A fiú zöld szemében az ujjongó emberek tükröződtek, amint ő békéről és reményről beszélt.

11,12 százalék

- Váltson már most Ön is jegyet a Genetech Air marsi futamára! Ne feledje, a belépőkódokat már csak 3 napig, 2476. június 10-ig érvényesítheti - villódzott egy hatalmas reklámfelületen.

Itt Harbor cityben is folyton a versenyeket reklámozták. A nagy marsi stadionból indulnak a siklók, átszelve a Valles Marinerist, s a Tharsis fennsíkot. Sok megszállott fog oda utazni, hogy élőben láthassák. Furcsa egy sport ez, merthogy a szabályok nem tiltják, hogy valaki a verseny közben meghaljon. Sokan veszték már oda különböző futamokon. Lezuhantak a Szaturnusz gyűrűinél, a Titanon, vagy a Jupiter rendszerében. A Marson is egész roncstemető van. De senki se gondolja, hogy ez baleset, vagy véletlen. Nagyon is szándékos. A versenyzők teszik el egymást az útból. Rájuk egészen más szabályok vonatkoznak. A versenyt szervező Genetech termékei ők. Előre gyártott emberek, így ha egy meghal, a helyére lép másik tíz. S ennek folyamán az Egyesült Földi Államok alkotmányának II. fejezet 4. szakasza kimondja: az előre gyártott genetikai állományú embereket nem illetik meg az általános emberi jogok. Így az élethez való jog sem.

Harbor city folyton nyüzsgött. Titokban már mindenki a versenyre készült. Hamarosan néhány nap múlva elindulnak az űrhajók, hogy a közönség tagjait a Marsra szállítsák. A Földi Fény nevű 7 csillagos járat indul legutoljára. Ezzel fog utazni Gray is. A rakparton parkolt le régi-módi sárga-féher sportkocsijával, mely az utolsó darab volt, melyet anno a modenai gyár készített. Az óceánt bámulta. Szeretett kijönni ide, s egyszerűen csak nézni a távot, a horizont ívét. Valahogy megnyugtató volt. Minden felgyorsult. Ritka az ilyen pillanat, mikor egy percre csak a nagy víztömeg illatát érezni. Az élet egészen más. Olyan immáron, mint a felbolydult méhkas, mint amikor kikiáltották 50 éve az Egyesült Földi Államokat. Gray csak bámulta továbbra is a semmit, a világot pedig elbolondította ez az új technikai sport, a Genetech Air.

- Gray Cross? Igen, te vagy az! Megismerlek - szólította meg valaki.

Egy lány volt.

- Mit akarsz tőlem? Nem szeretem, ha ilyenkor zavarnak és autogramot kérnek tőlem...

- Nem gyűjtöm senkinek az aláírását holmi cetlikre.

- Akkor?

- Nem ismeresz meg?

- Nem - bólintott.

- Igaz, hogy több éve volt már, még mielőtt a Genetech Air sztárja lettél. Kylie vagyok.

A fiú elgondolkozott egy percre.

- Hát persze... Ne haragudj.

- Nem probléma.

- Mi járatban erre? - kérdezte Gray.

- Nincs különösebb oka. Ha úgy tetszik, véletlen.

Gray csak hümmögött.

- Ráérsz?

- Nos igen - válaszolta a lány.

- Gyere, üljünk be valahová, nyílt itt nem messze egy új hely.

Kylie közelebb ment, oda a sportkocsihoz, ahol a fiú állt. Ránézett, világosbarna hajtincsei kusza összevisszaságban meredtek.

- Semmit sem változtál. A sebesség megszállottja vagy.

Gray csak sóhajtott egyet, és elmosolyodott.

- Most mit mondjak erre?

- Nem kell mondanod semmit.

Gray a nála lévő távirányítóval jelzett az autónak, mire felnyíltak az ajtók. Beszálltak.

- Ne tűnődjünk ezen - mondta.

Kylie csak bámulta őt, azután elindultak.

A város élt, és álmokat hintett szét. Olyanokat, mint az épülő Szabadság torony, mely ha elkészül 4 kilométer magas lesz. A forgalom néma káosza hozott rendet. Eltemet és felkarol a város. Életet ad, táplálja a reményt, a civilizáció évezredes álmát. Furcsa volt. Grayból hirtelen sztár lett, miután több futamot megnyert. Talán tisztavirág életű fellobbanás ez, mely belevési magát az öröklétnek szentelt felületekbe, azután kitörli a szél, s a homokját magával viszi. Az óceánra nézett a klub, ahová beültek. Koktélok, mint színes foltok jártak-keltek. Megpihentek egy-egy asztalon.

- Tudod, meg is halhatsz - kezdte Kylie.

- S számít ez valamit?

- A versenyek egyre durvábbak. Miért nem golfozol a holdi stadionok gyepén? Vagy teniszszel?

- Szeretem a kalandot.

- Bolond vagy.

- S mi jutna nekem osztályrészü, egy Genetech teremtménynek, akitől az alkotmány is megvonja az emberi jogokat?!

- Sajnálom.

- Mít sajnálsz? Nem a te hibád. A versenyek elhitetik velem, hogy én is vagyok valaki.

- Tény, hogy az emberek rajonganak érted, s a nevedet skandálja a tömeg. S gazdag vagy.

- Tünékeny álmom - mondta Gray.

Az élet sokszor furcsa. Ad és elvesz. Nem tudni, mit hoz a jövő, bár sok jóra számítani nem lehet. A versenyek sztárjai nem hosszú életűek. A sárga csillag az égen egyre feljebb araszolt, s a felhők, mint szürke vattapamacsok vonultak át horizonttól horizontig. Néha jól esett egy kis nyugalom. Az egyébként adrenalintól felpörgetett fiú, most megpihenhetett. Nyugtalanok az éjszakái. Folyton a versenyeken jár az esze, s most már gondolatban a Mars tájain jár, a következő futamon. Még egy nap van hátra, és útnak indul a Földi Fény. Örült a világ, mely életre hívta a versenyeket.

Teltek a napok észrevétlenül, Gray már a Mars felé tartó űrhajón volt. A verseny marsi futamjának nagy napja közelgett. Élőben igyekeztek mindent közvetíteni. A média számára fontosak voltak ezek a pillanatok, amikor az űrhajó utasaink kifürkészhetik egy-egy elrejtett

érezelmét. A versenyzők közül is sokan ezzel a járáttal utaztak, azok, akik megengedhették maguknak a luxust. A hét csillagos úrhajó különleges szórakozást tartogatott. Maga Lana Space lépett fel, a neves pop-operaénekes, aki gigasztrának számított 7 platina fotonlemezével. A koncert átütő siker volt. Amint véget ért, igyekezett elvegyülni a tömegben.

- Leülhetek?

- Persze.

- Te Gray Cross vagy.

- Te pedig Lana Space.

- Ha már így túlvagyunk a bemutatkozáson, ideje lenne jobban megismerni egymást.

- Nem mondd?! - mosolyodott el Gray.

- Igen, bevallom egy kicsit furcsa. Én tudom, hogy te a Genetech Air sztárja vagy, te meg tudod, hogy én énekes. De ez csak a felszín. Amit kifelé mutatunk a világnak.

- Na persze - intett a fejével a fiú.

- Lehet, hogy holnap már a földi kivetítők tele lesznek kettőnk képeivel, s azt találgatják, hogy mi van közöttünk, pedig csak leültem ide.

- Valószínű.

- Talán ez téged zavar?

Gray vállat vont.

- Nem vagy valami határozott. Ha gondolod, elmegyek.

- Nem. Szeretném, ha maradnál, bármily képtelenségeket is hord össze a Chybernet.

Lana Space rendelt magának valamit, s hosszasan bámulta Grayt: világosbarna hajtincsei, és zöld szeme a Genetech terméke. Mégis olyan hívogató és magával ragadó. Amikor Lana Space belegondolt, hogy mindez csupán előre eltervezett marketing, s hogy a fiú egész lénye, s reflexei egyetlen célt szolgálnak, a versenyt, akkor megborzongott.

- Látsz rajtam valami furcsát? - kérdezte Gray, amikor már kezdett kínossá válni a dolog.

- Sosem gondoltál arra, hogy mást csinálj? - kérdezett viszont Lana.

- Lehetséges, hogy néha egy-egy röpké pillanat erejéig jól esett azon tűnődni, mi lenne ha... de te is tudod, hogy én egész lényemmel a versenyekre születtem.

- Persze, tudom. De legfőltettebb vágyaid között biztosan van valami más is...

- Meglehet.

- S megsúgod nekem?

- Szeretnék festő lenni. Amolyan igazi régimódi, aki ecsettel vászonra fest.

- S miért?

- Annyi kép van a fejemben. Jó volna megmutatni a világnak egyszer őket.

- Különös vágy. De nekem tetszik. A művészet gyökereihez visszatérni, amikor mindenki elektronikát használ. Kapni még ecsetet, festéket és vásznat?

- Egy-két helyen. Olyan eszementek árulják, mint én. S te hogyan lettél énekes?

- Kislánykormomban rajongtam az operáért. Tudod, az én hangom természetes adottság. Mindig szerettem énekelni. Azután jött az ötlet, hogy ültessük át a jelen zenei világába. Így született meg Lana Space a pop opera csillaga.

- Kivételes dolog, hogy te azt csinálod, amit szeretsz.

- Miért? Te nem?

Gray habozott egy pillanatig.

- Talán - válaszolta.

A Földi Fény lassan átszelte az űrt, s kikötött a Béta dokkban, ahonnan űrlifttel juthattak le az utasok a marsi Ares citybe. Itt található a nagy stadion, ahonnan a verseny is indul. Másnap kezdetét veszi a Genetech Air. Minden készen állt. Gray a siklókikötőbe ment, ahol a 14-es számú volt az övé. Szerette volna ellenőrizni. Mindent rendben talált. A szerelőket elküldte, majd a kódjával lezárta a garázst. Holnap hivatalosan felnyitják a verseny kezdetekor. Visszament a szállodába, ahol a lakosztálya volt. Valahogy minden olyan feszült, szinte érezni lehetett a levegőben az izgalmat. Különösek az álmai mostanában. Valószerűtlenek. A múlt távoli kódébe vesznek, mintha fantomokkal kergetőzne. Érthetetlen és távoli álmok, melyek mégis formálják a jelent. Képek, melyek oly ismerősek, noha sose látta még. Csendes éjszakák a nevéen szólítják őt.

A szálloda bárjában ült, egy ital felett bambult.

Lana ült oda mellé ismét.

- Hát te meg min tűnődsz?

- A minap, mielőtt felszálltam az űrhajóra, találkoztam egy lánnyal. Kylie-nak hívják. Ő ismer engem, s én is ismerem őt valahonnan...

- Hogy érted azt, hogy valahonnan?

- Mintha lenne kettőnk között valami titkos és mély kapcsolat, mintha mindig is ismertem volna, noha alig láttam.

- Furcsa.

- Az. Ahogy az álmaim is. A múltból szólnak, egy rég elfeledett világról, évszázadokkal ezelőttről. Mintha mindig is ismertem volna azt a világot.

- Vagyok ezzel néha én is így. Az operák miatt.

- Miért van ez az érzés?

- Nem tudom - mondta Lana.

Gray tovább tűnődött.

Eljött a másnap, amikor kezdetét vette a futam. Gray az első helyről rajtolhatott. A nagy marsi stadion telve volt. Ujjongó éljenzés, amint a siklók nekivágtak. Nagy kivetítők közvetítették az élő képet. A Valles Marineris hasadékrendszere, mint valami élő, lélegző labirintus. Kőoromzatok és ívek. Itt volt az ügyességi szakasz. Ezt követően a Tharsis fennsíkon a háttérben az Olympos Mons-szal, a gyorsasági. Gray mindkettőben jól teljesített. Ő nyerte a futamot. Ahogy visszatért a stadionba, a nevét skandálták. Megint voltak áldozatok. Hárman a szikláknak vágódtak.

Eltelt egy hét. Ismét a Földön volt, Harbor cityben. Talán lélekben már a következő futamra készült, mely a Szaturnusz rendszerében lesz. Az éjszakák nyugtalanságot hoztak a számára. Elmosódott képek kísérték. Kylie-é és a múlté. Vajon honnan ezek az érzések?

Az óceánparton állt, a sárga sportkocsinak támaszkodva, s a messziség ívét figyelte. A lányt várta, egy találkozót beszéltek meg. Beleszagolt a vízpárával telt levegőbe, ahogy a hullámok megtörték a gátakon.

- Téged ünnepel a fél város - mondta a lány, amint megérkezett.

- Igen, lehet.

- Talán zavar valami?

- Mondd csak, honnan ismerjük mi egymást tulajdonképpen?

- Szoktál furcsa, régmúlt dolgokról álmodni? - kérdezte Kylie.

Gray csak bólintott.

- Én is - tette hozzá a lány.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy az álomból ismersz?

- Miért, te nem? Hiszen akkor, ott rávágtad, hogy ismersz.

- Rá, mert nem akartam bunkó lenni. És valóban ismerős voltál.

Ezek a szavak egy ismeretlen világ kapuját nyitották meg. Ez a világ titkokkal teli, s az ezernyi kérdésre másfajta válaszokat szül. A lány odatelepedett Gray mellé, s most már együtt figyelték az égen átrohanó felhőket. A szél, mint hűvös áramlat, végigszaladt, s magával sodort megannyi virágszirmot a közeli fákról. Gray zöld szeméből könnyedén kiolvashatta Kylie, hogy mire gondolt. Mint megállított idő, ott volt a fejében az a pillanat. Tisztán látja most már. Régen volt, talán több száz éve, egy elfeledett város utcáján, amint tekintetük összetalálkozik.

- Te sem felejtetted azt a percet!?

Gray habozott.

- Nem értem - mondta ki végül. - Hogyan lehet ez? Mi ez az emlék, mely mélyről feltör?

- Szerinted emlék?

- Az.

A kérdés egyszerű. Hogyan lehet két 25 évesnek emléke több száz évvel ezelőttről?

- Te hiszel a reinkarnációban? - kérdezte a lány.

- Nem igazán. Én magamról tudom, hogy a Genetech terméke vagyok. Talán ott történt valami. De te?

- Talán ott történt. Igen. De hogyan deríthetnék erre fényt?

- Egyelőre nem tudom. A Genetech aktái titkosak. Én semmiképp sem férhetek hozzájuk, csak az orvosok.

- Ha beteg lennél?

- Lehetséges. Lehet, ha valami bajom lenne, s bemennék, talán megszerezhetnék a kódot, mellyel a file-okhoz lehet férni.

- Akkor tegyük ezt.

Gray bólintott egyet.

Körvonalazódni látszott egy terv, mely utat nyithat a múlt számára a jelen felé. Gray bement a Genetech központjába. Az orvosát kereste. Azt hazudta, hogy nem érzi jól magát. Egy kivizsgálást rendeltek el. Ennek során többször megnyitották Gray aktáját, s neki volt alkalma, hogy egy nála lévő infotárolóra töltse a kódkártya adatát. Ezzel később bárhonnán beléphetnek a rendszerbe.

Már késő volt, lassan sötétedni kezdett, s Harbor city magas épületeinek árnyékai végtelen hosszúra nyúltak. Este lett. Gray és Kylie újra találkoztak. Most Gray lakásában.

- Mire jutottál? - kérdezte a lány.

- Megvan a hozzáférési kód.

- Az remek.

- Be tudsz lépni.

- Persze.

Gray kitette a képet a virtuális kezelőfelületre.

Ahogy megnyílt a Genetech adatbázisa számtalan, szinte mérhetetlen mennyiségű információ ömlött rájuk. Hogy célt érjenek, egy keresőprogramot indított el. A kulcsszó Genetech Air. Az köztudott volt, hogy a résztvevőket mesterséges úton reprodukálták, de arról már keveseknek volt fogalma, hogy ők klónok, mégpedig a 2011-es évből. Egy régen halott fiú klónja Gray. Autóversenyző volt a maga korában, s fiatalon meghalt.

Hirtelen nehézé vált a tudás. Több, mint 400 évvel ezelőtti a visszatérő emlék. Vajon hogyan maradhatott meg az idő romboló viharában, hogy még most is átszűrődve a múlton, oly eleven erővel éljen.

- De honnan a te fejedben az emlék? - kérdezte a fiú.

- Én is klón lennék?

- Minden bizonnyal.

- Ismernünk kellett egymást 400 éve.

Szinte felfoghatatlan volt.

Így elsőre kiütötte Grayt. Sokkolta a történet. Nehéz elfogadni ezt a helyzetet. Persze így már sok minden világos. S egyértelmű az is, hogy ha egy hajdan volt ember másolata, akkor nem tervezte őt valaki, tehát megilletik az emberi jogok. Ez a titok nem véletlen maradt elrejtve, hisz a Genetech Air versenyek célja az extrém igények kielégítése. S ha a résztvevőknek nincsenek jogai, az életekkel sem kell elszámolni.

- Most mit tegyünk?

- Fogalmam sincs. A legjobb lenne nyilvánosságra hozni.

- Abból nagy botrány lenne...

- Az biztos. Gondod, hogy a többi résztvevő is valaki régen élt személy?

- Meglehet.

- Hogyan vágjak így neki a szaturnuszi futamnak? Eddig mindegy volt...

- Ünnepelet sztár vagy, Gray...
- Számít ez valamit? A hírnevem rövid életű. Csak addig tart, míg sorra nyerem a futamokat.
- És mi lenne, ha kiszállnál?
- Minden a Genetech Air-é. A lakás, a kocsi, minden vagyontárgyamat ők biztosítják.
- Akkor egyetlen megoldás, leleplezni a hazug rendszert, hogy ezáltal jogaid legyenek.

Gray csak intett.

Persze kimondani rendkívül egyszerű ezt a gondolatot, de véghez vinni a tettet meglehetősen nehéz. Amíg a bíróság ki nem mondja Gray jogait, addig meg is ölhetik. A Genetech nem fogja hagyni, hogy szétrombolják, azt, amit felépített. Nehéz és gyötrelmekkel teli éjszaka várt rájuk, s ez csak valaminek a kezdete volt. Ha szabadjára eresztik a szellemet a palackból, többé lehetetlen lesz azt visszagyömöszölni oda. Akkor elszabadul valami, amitől legjobb távol lenni.

Eljött a reggel. Gray úgy döntött, megérdemli a nyilvánosságot a dolog. Persze nem ő személyesen robbantja ki az ügyet, hanem mindazt, amit megtudott, névtelenül elküldi az Új Holnap médiának. Egy nyilvános infopontról intézte az egészet. Délutánra már a város összes kivetítője tele volt az üggyel.

- Gray Cross az ünnepelet versenyző egy több mint 400 éve élt ember klónja.
- A Genetech Air visszaélt a joggal.
- Hazugságban tartottak minket!

Ilyen és ehhez hasonló címeket közöltek. Nem sokkal később a Genetech cáfolatot adott ki. Meglehet azonban, hogy ez már nem sokat ért. Valami, egy álom széthullani látszott. Darabjai törött tükörként mutatták immáron a világot. Furcsa volt látni, ahogy szétfoszlik. A felhőkön átszűrődő fény elmosódottá tette a felületeket és formákat. Akár egy impresszionista kép. Gray igyekezett elbújni a felfordulás előtt. Hisz várható, hogy a média ráveti magát. Az óceánparti sétányon volt. Kommunikátora egyfolytában jelzett, végül kikapcsolta.

- Hát itt vagy... - jelent meg Kylie.

Gray először nem szólt semmit.

- Megtetted.
- Igen. Úgy érzem, itt a vissza nem térő alkalom.
- S most mi lesz?
- Nem tudom. A Genetech egyelőre érdemben nem nyilatkozik. Csak engem zaklatnak.
- Lehet, hogy most minden megváltozik?!
- Elképzelhető.

Az óceán felől viharfelhőket sodort a város fölé a szél. Feltornyosultak a szürke formák, akár valami paplan. Mennydörgött. A közelebbi eső jeleként. A titok nem titok többé, s immár a változás jelei mutatkoznak. Azt még senki sem sejti, hogy milyen irányba mozdulnak az események. Esni kezdett, víz zuhogott alá. Gray és Kylie behúzódott az egyik beálló alá. Rászakadt a városra a csend, mintha egy pillanat erejéig megállt volna az élet, hogy azután egyetlen szívdobbanásra újrainduljon.

Eltelt néhány nap. A Genetech Airt ideiglenesen felfüggesztették, míg a vizsgálóbizottság fényt nem derít a dolgokra. Így a szaturnuszi futam már biztos, hogy csúszni fog. Azután újabb napok következtek, míg végül az Egyesült Földi Államok bírósága betiltotta a Genetech Air versenyeket, és kimondta Gray Cross jogait. Gray most azt hihette, győzött az igazság, de egészen másról volt szó. Hiszen honnan vannak Kylie emlékei? Hisz neki semmi köze sem volt a versenyekhez. Valószínű, hogy valami nagyobb titok lappang a mélyben, ami miatt a Genetech és az állam hajlandó volt feláldozni a versenyeket. Vajon mi lehet ez a titok? Vajon csak ketten vannak így, közös emlékekkel 400 évvel ez előttről? Titkos suttogás költözött Harbor citybe. Gray egy bár teraszán ült le. Onnan figyelte a nyüzsgő nagyvárost. Azután egy hasonló fiú telepedett mellé.

- Te ki vagy? - kérdezte Gray.

- Egy álmodozó.

- Mit értesz ez alatt?

- Azt gondolod, egyedül vagytok a városban? Hogy csak ti ketten vagytok egymásnak ismerősök?

- Honnan veszed ezeket a szavakat?

Gray meglepődött, azt hitte, ez kettejük titka.

- Sokan vannak úgy, mint ti, van valami a városban, egy érzés, egy álmom, melyet mindannyian álmodunk, s továbbhalad ezzel a szél.

- Azt mondd?

- Azt.

A fiú sokáig mesélt Graynek régen volt dolgokról. Ezek a történetek, vagy inkább emlékek, mind-mind egy-egy szeletei voltak annak az ismeretlen, s elfeledett múltnak.

- Mi lehet ez az egész? - kérdezte Gray.

- Meglehet, hogy fantomok vagyunk, s te most feltártad e létnek egy darabját.

- Fantomok... - ismételte Gray.

- Szeretnéd tudni az igazságot?

- Én már tudom - válaszolta.

- Egy szeletét a valóságnak.

Elgondolkozott Gray. Néha lopott magának egy pillanatot a fiú tekintetéből.

- Te tudod a választ erre, hogy miért van ez így?

- Csak sejtünk dolgokat, miután napvilágot látott Gray Cross, a híres versenyző ügye. Mindenki, aki átéli e furcsa visszhangokat, régen meghalt emberek klónja.

- De miért?

- A válaszok a rendszerben vannak.

- És miféle válaszok azok?

- Senki sem tudja. Magába zárja őket a létezésünk. Joga van mindenkinek az igazsághoz.

- És miért éppen nekem kell kiderítenem?

- Nem kötelező. Ne így értsd.
- Egyáltalán ki vagy te?
- Valaki, akit nem hagynak nyugodni a visszatérő képek.
- Olyan vagy hát akkor, mint én. Már tudom az igazságot magamról, de éjszakánként még mindig visszatérnek a képek.
- Van egy hely a városban. Az Emlékezés Csarnokának hívják. Szerintem el kellene menned oda - mondta a fiú.

Azután várt még néhány pillanatot, s fogta magát, és elment. Gray egyedül maradt. Csak tűnődött a hallottakon.

- Az Emlékezés Csarnoka - ismételte.

Fölállt ő is, és beszállt a sportkocsijába, még gondolkodott, egy darabig, mielőtt elindult volna. Majd feltárult az Emlékezés Csarnoka. Furcsa épület volt. Különös hasábjait elfeledett mester álmolta. Lassan közeledett felé az utca túloldaláról. Semmihez sem volt fogható. Letisztult és elegáns vonalai nyugalmat árasztottak. Mielőtt Gray belépett volna, megállt és visszanézett. Bent félhomály volt. Csupa üveg felületek a tágas térben, melyeken képek villództak. Emberek arcai. Víz folyt végig a falakon, s a fények kék játéka ámulattal töltötte el. Észre sem vette, de ahogy belépett, egy DNS szkener olvasta be. Egy lány jelent meg, az üvegfelületen pedig Gray arca.

- Gray Cross, 2A4B, 1980-2011.
- Ő voltam én, 400 éve? Mi ez a hely?
- Már vártalak.
- Hol vagyok?
- Egy adatbázisban.
- Miért ez az egész? Egy múltnak szentelt eltitkolt hely?
- Sosem hallottad még, hogy egyre kevesebb gyerek született? Azután eljött az a nap is, amikor már egy sem. Így megtörtént az, amikor a holtak visszatértek.
- Hogyan?
- Mindenki genetikai anyagát megőrizzük, hogy azután újra felhasználhassuk.
- Hányan vannak?
- A teljes népesség 88,88 százaléka.

Gray megdöbbsent. Maga sem gondolta volna, hogy ennyien kísértének.

- Ki volt Kylie Sux?
- Kylie Sux 4B5C 1979-2030.
- Ismertem őt. Talán szerettem is.
- Meglehet.
- Ez lenne a nagy titok...
- Ha te ezt annak nevezed, akkor igen.
- Hiszen nem nyilvános.

- A vezetés mindenről tud.
- A Genetech is?
- A Genetech a kivitelező.
- Gondolom a maradék 11,12 százalék a genetikailag tervezettek. Tőlük miért vonták meg a jogokat? Miért csak a régen elhunytakat illetik meg, akik visszatérnek?
- Ennek eldöntése vagy vitatása nem az én dolgom.

Most, hogy Gray megtudta a teljes igazságot önmagáról és a világról, ideje volt mennie. Ahogy kilépett, már várta őt a fiú, aki ide küldte.

- Gondolhattam volna, hogy itt vársz. Ez olyan stílusos, hozzád illő.
- És? Feltárult az igazság?!
- Mondhatjuk.
- Azért látom, megviselt.
- Te ki vagy? Vagy mondjam úgy, hogy voltál.
- Tudod, emlékeinket nem kapjuk vissza, mikor ismét a lét színpadára szólítanak minket. Ezért azok olyanok, mint az árnyak, kísértenek minket, s mi mitsem tudunk róluk.
- Akkor mi a visszatérő árny, mely téged szólít titkon éjszakánként?
- Az én kísértetem egy kép egy könyvtárteremből.
- Mi történik ott?
- Lelőnek.

Gray nem szólt semmit, csak tűnődött hosszasan. Világosbarna hajtincseibe beletúrt a fel-támadó szél, mely hűvöset hozott az óceán felől. A rásimuló dzseki most jól jött. Hirtelen minden olyan más volt. Az elrejtett létezés lassan a felszínre szökik.

- Mit akarsz te tőlem tulajdonképpen? - kérdezte.
- Fedd fel az igazságot.
- Csak ennyit?!
- Ez éppen elég kérdés.

Vajon mennyiben változtat a világ menetén az a tény, hogy szinte mindenki klón 400 éve? Mi történne akkor, ha ez napvilágot látna? Hisz annak idején azért született a döntés, mert a népesség már nem tudta reprodukálni önmagát. Most sem volna másként. A megoldás csak az lenne, ha előre tervezett emberek születnének. De tőlük megvonják a jogokat. A Genetech furcsa játéka ez a helyzet. Gray most már teljes jogú polgár. De mi a helyzet a 11,12 százalékkal?

A nagy kivetítőkön új álmok villódtak. A népnek kenyér kell és cirkusz. Új versenyeket indítanak. Gray szerette a kalandot és a sebességet. Tehetsége is volt hozzá, hisz régen autó-versenyző volt. Mostani életében is a technikai sportnak köszönhetett mindent. Talán eljátszik a gondolattal, hogy jó lenne újramezdeni. Később Kylie-vel találkozott. Már délután volt, s a sárga csillag túlhaladt a zenitjén. A fiú lakása csendes volt, nyugodt és letisztult. A város körpanorámája látszódott a felületeken át. A messzeség íve.

- Mit tudtál meg? - kérdezte a lány.
- 2030-ban haltál meg.
- Tehát én is...
- Ahogy azt sejtettük. Ismertük egymást. De ezzel nem vagyunk egyedül.
- S most mi lesz? Ezt is nyilvánosságra hozod?
- Nem tudom. Mi értelme lenne?
- Miért van ez az egész?
- Azt mondta a csarnokban a lány, másként kihalt volna az emberiség...
- Elhiszed?

Gray csak vont egyet a vállán.

- Hallottad, hogy új versenyeket akarnak indítani?

A fiú intett a fejével.

- De ugye nem szállsz be?!
- De lehet.
- Te vagy örült vagy, vagy megszállott.
- Talán mindkettő - mosolyodott el Gray.

Tekintetük valahogy találkozott abban a pillanatban, s a lány Gray zöld szemében a lángoló vágyat látta. Kiolthatatlan, és mindent felemésztő. Gray odahajolt és megcsókolta. Azokban a percekben feltörték a múlt árnyai. Mintha mindig is ismerték volna egymást. Elhatalmasodtak az érzések és ösztönök. Órák is eltelték, miközben egymáséi lettek.

A múlt és a jelen találkozott. A város, Harbor city, sziget a civilizáció tengerében, mely felkarol, s felemel. Él. S formái kinőnek a horizontból. A megélt életek magyarázatért kiáltanak. A 11,12 százalék pedig igazságért és egyenlőségért. A születés hamis illúzió csupán, mellyel a többséget kábítják. Elhitetni a társadalommal, hogy minden rendben. Néha azonban kérdések fogalmazódnak meg a létet illetően. Ezeket azonban elfojtják. Nincs helyük a rendszerben, mely ravaszul felépített illúzió csupán. Káprázat, mely elfedi az igazságot generációk óta, hogy ne kelljen vele szembe nézni. Valahogy most minden más azóta, hogy kiszivárgott Gray Cross ügye. A gondolatok lassan változnak, az elvek pedig talán semmit. De talán gyökeret ereszt egy apró mag, s kicsírázik ebben a kősvatag világban.

Gray egy selyemlepedőt tekert a dereka köré, s az ablakon át bámult kifelé. A várost látta, az álmot, mely oly szívósan élt. Meglehet, hogy az élet a szokottnál is bonyolultabb. Furcsa volt most kitekinteni. Emberek milliói élnek le életüket, nem tudva semmit. Csak sejtenek dolgokat.

Eljött a nagy nap. Az új versenyek kezdőfutama. Harbor city partjainál az óceánon egy pályát alakítottak ki. Egy ügyességi verseny. Persze talán izgalmaiban nem érhetett fel a Genetech Airrel, de most ez is megtette a botrány után. Grayt szinte hősként ünnepelte a tömeg. A nagy kivetítőkön figyelték, amint a siklók végighaladnak. Gray most ismét szabadnak érezhette magát az antigravitációs gépben ülve. Az ég kékje és az óceán találkozott ott messze a horizonton. A háttérben pedig Harbor city sziluettje.

A verseny után valami fogadást is tartottak, hogy propagálják ezt az egészet. Gray is ott volt, s Lana Space is, akit korábban ismert meg.

- Szeretnél még festő lenni? - kérdezte Lana Space.

- Mondjuk, hogy talán.

- Sok minden változott, s te megint versenyzel.

- Egy rossz szokás.

- Vagy szenvedély. Tudod, említettem neked múltkor, hogy az én fejemben is vannak képek a múltból, vagy legalábbis érzések.

- Igen. Emlékszem.

- Meglehet, hogy mindnyájunk régen élt emberek másolatai?!

Gray szerette volna kimondani az igazságot, hogy igen, s csak az a 11,12 százalék nem. Ő rájött, ő ott volt az emlékezés csarnokában.

- Talán - mondta.

- Vajon miért ez az egész? - tűnődött el Lana.

- Sosem gondolkoztál még el azon, hogy ha nem születnek új emberek, hogyan létezhetünk mi?

- Azt akarod mondani, hogy mindenki klón?

- Miért, te mire gondolnál? - kérdezett viszont.

- Mindenki?

- Csak 11,12 százalék nem. Akik most jogfosztottak.

Lana meglepődött, ám mégis valami hasonlót sejtett lelkének legmélyén.

- S most mihez akarsz kezdeni?

- A legjobb lenne világgá kiáltani.

- S szerinted, mi változna? - kérdezte a lány.

- Nem tudom. Meglehet, hogy semmi. De talán nem igazságtalan, hogy akiket megterveztek, azok jogfosztottak? Hiszen éppen ez lehet a megoldás. Végre nem kellene újra és újra megszületni. Nem lennének árnyak a múltból.

- Akkor végleg meghalnánk.

- S miféle élet ez így?

Gray félrevonult. Talán zavarta őt a társaság nyüzsgése. Azután az a furcsa fiú lépett oda hozzá, aki az Emlékezés Csarnokába küldte.

- Hogyan kerülsz ide?

- Miért érdekel téged?

- Ide csak meghívóval lehet bejutni.

- És ha engem is meghívtak?!

- Ki vagy tulajdonképpen?

- Nem vagy valami tájékozott. Nem vagyok ismerős?

- Nem hiszem.
- Az Egyesült Földi Államok elnökének öccse vagyok.
- Sosem érdekelt a politika.

Azonban Gray meglepődött mindezek ellenére. Értetlenségét nehéz volt lepleznie.

- Ha valóban ilyen magas helyről való vagy, mint mondod, mi szükséged rám? Mire volt jó ez az egész?
 - Nos igen, vannak, akik ismerik a teljes igazságot. Ám ők mindent elkövetnek azért, hogy ez titokban maradjon.
 - Miért?
 - A te léted, és mindaz, ami napvilágot látott, számos kérdést vet fel. Vajon meddig lehet még hazudni?
 - Miért a 11,12 százalék?
 - Egy nagy kísérlet, egy terv részei ők.
 - S miért nincsenek jogaik?
 - 400 év létezése oly szívósan ellenáll minden újnak... a vezetésben sokan félnek.
 - Mitől?
 - Belegondoltál már abba, ha hirtelen kiderülne, semmi szükség ránk, a 88,88 százalékra? Mi lenne akkor?
- Így sok minden érthetővé vált Gray számára. Mégis hitte, hogy változtatni kell. Hogy a jelenlegi rendszer nem jó.
- S mit kellene tenni? - kérdezte.
 - Ami helyes, s aminek már régen be kellett volna következnie.
 - Szembeszállnál mindenki mással?
 - Ahogy te is.
 - Hát rendben. Legyen nyilvános, amit már mi ketten tudunk. Azután meglátjuk...

A titok nem titok immár többé. Bár sokan szerették volna, ha örökre az marad, mégis a napvilágra tört. Az Emlékezés Csarnoka előtt hosszú sorok kígyóztak. Az emberek szerették volna tudni, ki is ők valójában. Meglehetősen furcsa volt minden. Harbor city fényei egy pillanatra elhomályosultak. Az élet új értelmet nyert. Az emberek nehezen vették tudomásul azt, amit mindig is sejtettek. Hátborzongató ily hirtelen az igazság, amint rájuk tört.

- Megtörtént - mondta ki Gray.
- Igen - válaszolt a fiú.
- S változik valami?
- Biztosan. De ez a változás nem egyik napról a másikra fog történni. Időre van szüksége mindannyiunknak, hogy ezt feldolgozzuk.
- Meglehet - bólintott Gray.

A kérdés az volt, hogy vajon megváltozik-e a 11,12 százalék sorsa.

Ezt nehéz lett volna akkor megjósolni. Néha egészen jelentéktelennek tűnő dolgok is lavinát indítanak el, máskor meg nagy tettek sem hoznak változást.

Gray csak bámult bele a messziségbe, ahol viharfelhők gyülekeztek. Zöld szemének tükrében egy egész más világ látszódott, mint elfeledett mikrokozmosz. Világosbarna hajtincseivel a szél játszadozott. Talán minden más lesz. A viták megkezdődtek.

Gray egyelőre élte tovább a mindennapjait. Készült a következő versenyre, azután versenyzett egy másik városban, és nyert. A tömeg önfelédten ünnepelte, s a nevét skandalálta. Olyan, mint ha semmiről sem venne tudomást. Szerette a sebességet és a kalandot. Neki ez volt az élet.

A sárga sportkocsi formái a földhöz simultak, amint leparkolt vele a rakparton. Sokszor kijött ide. Kylie is vele volt. Sokáig voltak szótlanok.

- Immár mindenki tudja magáról az igazságot - kezdte a lány.

- Nos igen.

- Talán másképpen tekintünk majd a 11,12 százalékra.

- Talán.

- Hisz elvégre mi magunk sem vagyunk valódiak.

- Ezt meg hogy érted?

- 400 éve haltak meg azok, akik igazi életet éltek...

- S te azt hiszed, most hirtelen új emberek születnek?

- Meglehet.

- Nem hiszem. Csak az a lehetőség van, hogy előre tervezzük a reprodukciót. S hogy jogot kapnak azok az emberek, hogy teljes életet élhessenek, s felnőjön az új nemzedék.

- S akkor mi eltűnünk?

- Senki sem élhet örökké.

S hogy ez így legyen, mialatt Kylie és Gray együtt voltak, egy csapat anarchista a 11,12 százalékból felrobbantotta az Emlékezés Csarnokát. Olyan szimbólum értékű tett volt ez, mellyel egyszerre követeltek maguknak jogokat, és igyekeztek megváltoztatni a többség uralmát. Némi fejtelenség tört ki ezután. Ez volt a legteljesebb adatbázis a 88,88 százalékról. Talán pótolhatatlan.

Új nap virradt, s ez az új nap nagy változást hozott az Egyesült Földi Államok életében. Kikiáltották az alkotmány II. fejezet 4. szakaszának törlését. Helyére a következő került: az általános emberi jogok, így kiváltképpen az élethez való jog, az Egyesült Földi Államok valamennyi állampolgárát megilletik, különösen azokat, akik előre megtervezett emberként születnek. Az alkotmány védi és biztosítja ezen általános jogokat.

Meglehet, hogy véget ért egy hosszúra nyúlt fejezet 2476. augusztus 17-én. A döbbenetes igazság, hogy nem születnek új egyedek, immár mindenki által tudott. Mégsem volt senki, aki az ellenkezőjét szorgalmazta volna. Talán beletörődött mindenki abba, hogy ezentúl az a 11,12 százalék jelenti az új reményt. S tudták, hogy ez az arány évről évre nőni fog ezután. Hamarosan ők lesznek a kisebbség, s az ő jogaik szorulnak majd védelemre. Milyen furcsa a sors.

Miközben a világ menete új fordulatot vett, Gray csupán készült a következő versenyre. Lehet, hogy megszállott. Hogy az élet csupán ennyiből áll, de az is meglehet, hogy több ennél. Értelme és célja van. Ki tudja? Gray egyszerűen szerette ezt. Szerette, ha a tömeg a nevét ordította egy-egy győzelem után, s a város és a világ nagy kivetítőinek reklámjain az ő arcképe tekint vissza. Gray és Kylie talán megtalálták a boldogságot. Rájöttek, van kettejük között valami kölcsönös vonzalom.

Kint álltak az óceán partján, mint oly sokszor már, s a távot bámulták. Meglehet, hogy szerettek ide jönni. Itt minden olyan egyszerű és nyugodt. Nem kell félni a változástól. S bár a város üvegtornyai újult erővel nőnek az ég felé falat alkotva, mégis állandónak tűnik a sziluett.

- Mire gondolsz, Gray? - kérdezte a lány.

- A holnap nyugtalanít.

- Miért?

- Nem tudnám megmondani.

- Nem kellene aggódnod. A megosztottságnak vége. Az igazság köztudott. Örülnöd kellene. Talán neked is részed volt ebben.

- Elképzelhető - bólintott.

Most minden szörnyű és szép volt, igaz és hamis. S talán az utókornak ez egy jeles nap lesz, mely örökké élni fog az emberek emlékezetében. 400 év óta először fogant gyermek. Hogy milyen lesz a sorsa, senki sem tudja. Az is a jövő kódéba vész, hogy lesznek-e követői. Minden bizonytalan még. De mégis, talán csírákat hajt, s szárba szökken az új remény.

A Diktátor

2076. június 2-a volt azon a napon. Az esőfelhők lágyan úsztak tova az égen, s a mezők megsárgult fűszálai víz után kiáltottak. Hasztalan. Egy hónapja nem hullott alá eső. Máskor meg felhőszakadások jöttek. A globális éghajlatváltozás átrajzolta az időjárást anno. Szélsőséges lett. Mondták a tudósok. Milyen furcsa volt kezdetben, s most megszokott, ha egyáltalán hozzá lehet ehhez szokni. Az öreg téglaház, távol a várostól, valami titkot tartogatott. Valaki meghalni készült. Rajta már nem lehetett segíteni, főleg úgy, hogy ő nem akarta. Ez is furcsa volt, hogy valaki a halált válassza az élet helyett. Hiszen, ha kérné, testét most rögtön lefagyasztanák, mielőtt még kihuny belőle az élet szikrája, s a reorganizációs intézetben vele is megtörténne a csoda, átmenthetné önnön létét a holnap számára.

- Gyere ide! - intett a fiúnak.

Még nem töltötte be a 30-at. Még tanult. A kötelező második diplomáját készült megszerezni.

Az öregember fájdalmasan felnézett rá az ágyból.

- Mindenki azt hiszi, köztársaságban élünk, de én tudom az igazságot... - majd elakadt a szava. - Van a fiókban egy infotároló... én vagyok a Nemesis... - a mondat félbe szakadt.

Nem tudta befejezni. Meghalt, mielőtt elmondta volna a teljes mondatot. Tekintete üressé lett, gondolatai immáron szétfoslottak, és a múlté lettek. Jonathan leült a székre. Valami fájdalmat érzett. És értelmetlenséget vélt felfedezni. Csak nem rég ismerte az öregot, de valami megfogta őt, a személyisége. Másként nem tartotta volna vele a kapcsolatot, nem járt volna ki ide hozzá rendszeresen. Volt benne valami tűz, mely még régről megmaradt. Magas tisztséget töltött be a pártban, de annak 50 éve. S most halott. Egyedül élt. A külvilággal csak Jonathanon keresztül tartotta a kapcsolatot, mert annak idején a rendszer megtagadásának vádjával száműzni akarták, de nem tudták rábizonyítani, pedig nagyon igyekeztek. Mint ahogy azt sem, hogy elloptott a központi terminálból 50 millió egységet, mely a Köztársaság Kohéziós Alapjának pénze volt. Így azután visszavonultan élt.

- Mit akarhatott mondani? - tünődött a fiú.

Azután odament a fiókhoz. Feltúrta, kidobált belőle mindent, míg végre megtalálta az infotároló lemezt. Elővette a zsebéből a számítógépét, s a kártyát a leolvasóba illesztette. Egy videofile nyílt meg.

- Elhelyeztem az Európai Központi Bank elektronikus letéjébe 50 millió egység értékben államkötvényt a te nevedre, Jonathan. A pénzt szabadon felhasználhatod. Ám tudnod kell, ha egyszer felveszed, akkor a rendszer figyelme rád irányul... ha leleplezed a felsorolt embereket már nem lesz félnivalód...

Az üzenet még perceken át játszotta le önmagát, újabb és újabb részleteket feltárva. Az információ a Mantánia ügyirat nevet kapta.

Jonathan kivette az infotárolót a gépből, s dzsekije felső zsebébe csúsztotta. Sokminden volt rajta. Ám mégsem elegendő. Az öreg tényleg meglopta a kohéziós alapot, de merő hazafiaságból. A köztársaság ügyét akarta szolgálni.

Jonathan végleg elhagyta a házat. Immáron ismételten magába fogadta a nagyváros, New Atlantic city. Fejében számtalan gondolat járt. Az épületek falain lévő nagy kivetítőkön éppen Hugo Astor, az Egyesült Európai Államok elnöke beszélt.

- Gyárainkban az üzemi demokrácia...

Merthogy az USE a világ legnagyobb antianyag exportőre, de nem is ez volt a lényeg, hanem az, hogy ekkor új szó született meg Jonathan fejében: democsokrácia. Persze Hugo Astor semmiről sem tehetett. Érdekesebb volt az, hogy hamarosan földközelibe ér a Mantánia űrhajó, mely a Naprendszer külső régióiból érkezik a Marsot érintve. Az egybeesés több volt, mint véletlen a nevet illetően. A file, amit az öreg hátrahagyott, megjövendölte, hogy egy szekvenciaszámláló is rajta lesz, mint utas. Szekvenciaszámláló. Félelemmel töltötte el Jonathant ez a szó. Mert ki is az illető valójában? Számlálja a világméretű mesterséges intelligencia álmiban bekövetkező ismétlődéseket.

- Vajon miért jött vissza? Hisz őt is száműzték - tűnődött el Jonathan.

Volt Jonathannak egy sárga üzemanyagcellás autója. Valaki, egy neves ember tervezte. Mára már idejétmúlt technológia, de ő szerette. Hozzánótt. Áramvonalas, földhöz simuló forma. Gyakran megbámulták, amint leparkolt vele a Köztársaság téren.

- Valahogy most másmilyennek tűnsz - kezdte Britney.

- Mit akarsz ezzel mondani? - lepődött meg Jonathan a lány mondatán.

- Látom rajtad.

- És ebből messzemenő következtetéseket vonsz le.

A lány hallgatott.

- Ma meghalt az öreg.

- Sajnálom.

- Ne sajnáld - utasította vissza Jonathan.

- Miért?

- Mert csak a kétséget és a gyanakvást hagyta maga után. Szétszórta a romlás csíráit.

- Nem értem.

- Mond neked valamit az a szó: Mantánia?

- Semmit - vont vállat a lány.

- Van egy ilyen nevű űrhajó.

- És?

- Igazad van, ez nem sokat jelent, de van egy ügyirat is, amit az öreg hagyott hátra. Na meg valami örökség is, 50 millió államkötvényben.

- Az jó lehet.

- Egy baj van vele, hogy előbb meg kellene buktatni a rendszert, hogy felvehessem.

- A rendszert?! - értetlenkedett a lány.

- Mit nem értesz ezen?!

- Az egészet!

- Az öreg rájött, hogy az, amiről azt hisszük, demokrácia, az csupán szemfényvesztés. Valójában manipulálnak bennünket a világméretű mesterséges intelligencia által. Valaki a saját kedvére formálja a közvéleményt, miközben az igazság rejtve marad.

- Dehát elektrokrácia van!?

- Az elektrokrácia valójában csak arra jó, hogy a mindenható nép szentesítse valaki akaratát.

- S ki ez a valaki? Hugo Astor, az elnök?

Jonathan csak legyintett.

- Ő annyit sem ér, hogy félreállítsák. Egy bábu. Tudod, azt hiszem, közzé teszem, amit az öreg nekem adott. A Mantánia ügyszeret, a világhálón keresztül.

- Nem félsz, hogy ellened fordulnak?

- Nem. Amíg csak én tudok róla, megölhetnek, hogy titokban maradjon. De amint nyilvános, már nem bánanak, s nincs mitől félnem...

Jonathan és Britney elbúcsúztak egymástól. A fiú vissza szállt a kocsiába és hazament. Az úton csak az a bizonyos dolog járt a fejében. Lakásába lépve az operációs rendszer köszöntötte. Ő azonnal csatlakozást kért a világhálóra, egy file-megosztó rendszerhez. A dzsekije zsebéből az infotárolót a terminálba csúszttatta, és feltöltötte. Úgy gondolta, ezzel a lehető legjobbat cselekszi.

A Mantánia nevű űrhajó közben kikötött a Föld körül keringő dokkban. Az utasok űrfliten keresztül érkeztek New Atlantic citybe. Jeremy is, a szekvenciaszámláló. Visszatért a száműzetésből, mert érezte, hogy a rendszer hamarosan összeomlik. Nem járt messze az igazságtól. Ahogy a Mantánia ügyszer kiszabadult a fiókból, s a nyilvánosság tárgya lett, egyszerre minden megváltozott. Az emberek az utcákra vonultak, s kitört a forradalom. A kivetítők Hugo Astor beszédét közvetítették a Népgyűlés épületéből.

- Az üzemi demokrácia, melyet átültettünk a köztársaság mindennapjaiba megérdemli, hogy védelemre szoruljon...

- Kotródjanak a demokraták, meg az irodisták! - szakította félbe az egyik képviselő.

- Úgy van! - kiabáltak be többen is.

- De uraim...

Majd egyesek felálltak, kézisámítógépeket szórtak az ülésterembe, közbeordítottak.

- Alakítsunk forradalmi bizottságot! - mondta valaki.

Ezt hangos taps és ütemes éljenzés követte. Majd egy csoport Hugo Astorra rontott, s zászló-tartó rudakkal ütni kezdtek. Mindez élő közvetítésben történt. Azokban a percekben a köztársaság nagy eszménye elbukott. Később a tömeg megrohanta a Népgyűlés épületét. A képviselők riadtan menekültek, nem védte őket senki. Az elnököt többször megrugdosták. Majd felgyújtották a jelképpel bíró irodákat. Így foglalhatók össze az éjszaka eseményei. Mintha magára maradt volna az eszme a zűrzavarban. A rendőrséget ki sem vezényelték. Inkább hazamentek, vagy a feldühödött tömeg mellé álltak. Az elektrokrácia, meg a köztársaság, mely eddig türelemre intett, most megszűnt létezni. Lassan hajnalodott, hogy új nap vegye kezdetét. Még senki sem sejtette, hogy valami új következik, pontosabban nem egészen új, hanem valami régi történet újabb felvonása.

- Forradalom van, Jeremy - mondta neki egy férfi.

- Igen.

- Most eljött az idő, hogy kezdetét vegye a diktatúra...

- Miért, azt hiszed, eddig más volt a helyzet?! Alfonso Cuarón mondta egykor: a 21. század diktatúráját demokráciának hívják majd!

- Te is köztársaságot akarsz?

- Miért? Talán legyek király?

- Nem, csak...

- Amikor Augustus egyedüli ura lett a Római Birodalomnak, a polgárok még mindig azt hitték, köztársaságban élnek.

- Valaki azt hitte, a Mantánia ügyirat megváltja a világot...

- Igen. Valaki azt hitte. De csak nekem tett jót. Előkészítette a hatalomra jutásom - nyugtázta Jeremy.

- Menjünk a Népgyűlés épületéhez! Híveid ott várnak rád - mondta a férfi.

A Népgyűlés kiégett, és félig összedőlt épületének környéke emberekkel volt tele. Egyesek felmásztak póznákra, hogy jobban lássanak, mások transzparenszeket tartottak. Amikor Jeremy megérkezett és felkapaszkodott a lépcsősorra, ordibálás lett úrrá, majd végül elcsöndesedtek. Feszült pillanatai voltak ezek a forradalomnak. Mindenki tudta, nagy dolgoknak lehet tanúja.

- A Forradalmi Bizottság hazahívott... - kezdte Jeremy.

Újra ordibálni kezdett a tömeg.

- Kotródjanak a zsarnokok! - kiáltott közbe néhány ember.

Őket a többiek hamarosan a földre teperték, és rugdosni kezdték, s megköpdösték.

- Számláltam a világméretű mesterséges intelligencia álmában bekövetkező ismétlődéseket... - folytatta Jeremy. - Eljött az idő. A szuverenitás által reámrüházott hatalmatoknál fogva a Forradalmi Bizottság Direktóriumának főtitkárává kiáltom ki magam.

Ekkor elszabadultak az indulatok.

- Éljen az Egyesült Európai Államok új főtitkára! - szólt a mikrofonba a mellette álló.

- Éljen! Éljen! Éljen! - skandálta a tömeg.

Ütemes taps és éljen a párt felkiáltásokkal.

Jonathan egy étteremben ült, ahol a falon végigfutó OLED panel közvetítette a történeteket. Amikor az elmondott dolgok lezajlottak, többen felálltak az asztaltól, s skandálni kezdtek.

- Éljen Jeremy, éljen a párt!

Jonathan úgy tett, mint akit nem érdekelt. Hamarosan azonban odament hozzá egy idősebb nő.

- Mi van polgártárs?! Talán fáj a kezed?!

- Mennem kell! - mondta Jonathan, s indulni készült.

- Ez egy besúgó! Egy ellenforradalmista! - kiáltotta el magát az öregasszony.

- Nem! Félreértik! - mondta Jonathan, s mielőtt a többiek odaértek volna, elment. - Őrült a város és a világ is - gondolta magában a fiú.

Jeremy a szekvenciaszámláló a váratlan lehetőséget ügyesen használta ki. Annak idején száműzték őt, mert tudták, miféle alak. Hitte még mindenki azokban az időkben, hogy a köztársaság

valami jó ügyet szolgál, de ez már akkor sem volt igaz. Példa volt rá az öreg pere, aki meglopta az államot. Díszes társaság volt az egész. Féltették a hatalmat, őrizgették, meg dugdosták, mintha aranyérme lenne titkos és elfeledett korokból. Árgus szemmel figyelték a másik gondolatait és tetteit, mert attól féltek, hogy magához ragadja a hatalmat. S miután megsza- badultak a legnagyobb ellenfelektől, mint amilyen az öreg is volt, meg Jeremy, megosztották egymás között az uralmat. Madárijesztőnek meg Hugo Astort rakták a kirakatba.

Ahogy Jonathan az utcán sétált, még átszűrődött a forgalmon a kivetítők villódzása. Valaki éppen szónokolt.

- Az üzemi demokrácia és a 10 éves terv, melyet a párt előirányzott a direktórium számára...

- Mi értelme ennek? - tűnődött tovább Jonathan.

Világosbarna hajtincsein megtelepedtek az üveglemezek árnyékai. Ahogy tovább haladt, valaki csatlakozott hozzá. Egy olyasforma fiú, mint ő.

- Akarsz beszélni az ügyiratról?

- Lenne értelme?

- Azt hiszem, igen - mosolyodott el.

Ez a mosoly azonban nem azt jelentette, hogy valami vicces lenne, hanem hogy váratlan meglepetéseket fog tartogatni Jonathannak.

- Tudom, hogy te tetted fel a hálózatra - közölte.

- Na és?

- Ostobaság volt.

- Miért? - lepődött meg Jonathan.

- Magad is láthattad, mi lett belőle.

- Maradt volna titokban?!

- Nem, ezt nem mondtam. Csak az időzítés volt rossz.

Egy rövid időre csend lett, ahogy ott álltak egymással szemben. Amolyan hatásszünet, hogy a fiú összeszedhesse a gondolatait, melyek ide-oda csapongtak.

- Akkor szerinted mit kellett volna tenni?

A fiú, aki Jonathan mellé szegődött, megint csak elmosolyodott.

- Apránként kellett volna kiszivároztatni. Mindig egy újabb részletet feltárni belőle, figyelve, hogy éppen hogyan reagál a közvélemény.

- Manipulálnom kellett volna?!

Az ismeretlen csak a fejével intett.

- Mire lett volna az jó?

- Hát nem olvastad az ügyiratot?

- De.

- Akkor?

- Mondd meg nekem, ki ez a Jeremy?

- Mondd meg te.

- Egy szekvenciaszámláló. De mi az, hogy szekvenciaszámláló?

A fiú elgondolkozott. A nagyváros nyüzsgése egy pillanatra alább hagyott. Megfakulni látszottak a fények.

- Érezted? - kérdezte.

- Mit?

- A percnyi csendet.

- Van ennek jelentősége?

- Mindennek van jelentősége, Jonathan - kezdte. - A világméretű mesterséges intelligencia néha álmodik, van amikor ugyanazt többször. Ilyenkor a világ menete egy percre megáll.

- Ahogy az előbb is - szólt Jonathan.

- Valahogy úgy. Ezek az ismétlődések szekvenciákat alkotnak, Jeremy ezeket számlálja.

- És miért olyan fontos ez?

- Ezek az álmok nem hétköznapiak. Csak ő fér hozzájuk. Megvan neki az a különleges képessége, hogy ugyanazt megálmodja, amit a gépi tudat. Az ismétlődések számából következtéseket vonhat le. Minél többször ismétlődik, annál nagyobb a valószínűség.

- Miféle valószínűség?

- A gép a jövőt álmodja meg. Amíg csak egyszer vagy kétszer, addig a valószínűség kicsi. De amint nő a szekvenciák száma, a valószínűség is megnő.

- Szóval valamiféle Püthiával van dolgunk, akit Delphoiból szalasztottak?

- Vedd csak félvállról a dolgot, ha neked így jobb. De tudnod kell, hogy a gépet egy mikro-feketelyuk működteti. S a jövőből néha információ szökik át az eseményhorizonton.

- Na jó. Szóval egy képzett jós Jeremy.

- Azért nem egészen. Az álmokat nem ő irányítja.

Jeremy az elkövetkezendő napokban elfoglalta a Direktórium Palotát. Számos különálló épületből állt. Az egykor Persepolisban állt palota mintájára építették. Annak idején nagy felháborodást váltott ki a költségvetési ülésen. Még verekedés is volt. Hatalmas aranyozott bronz kapuk, márvány, széles lépcsősorok és termek roppant szobrokkal. Egy mesterséges platón állt, hogy környezete fölé magasodjon. Jeremynek régi vágya volt, hogy birtokba vegye. Jó ideig üresen állt építése után, pont a botrányok miatt. Egy antigravitációs helikopterrel érkezett, mely a főlépcső előtt rakta le. Felsétált a platóra, a főkapu négyzetes tömbjéhez. Besétált. Széles L alakú út vezetett a százoszlopos csarnokig.

- Ide helyezték el 50, kétszeres életnagyságú szobromat! - mondta a vele lévő férfinak.

A százoszlopos csarnok is megnyílt előtte. A roppant terek lenyűgözték. Arra bentebb az emelvény, a direktórium főtitkárának.

- Végre! - sóhajtott.

Elbűvölte őt a sok arany, nemes kőfelületek.

- Biztos, hogy ezt akarod? - kérdezte a férfi.

- Igen. Szervezzétek meg az őrseget!

Ezekben a pillanatokban húzták fel a vörös-fekete zászlókat, melyekbe belekapott a szél.

- Holnap beszédet mondok! - jelentette be. - Vezényeljétek ide az embereket!

- Mondd, köztársaságban élünk még?!

- Abban. Úgy higgyék az emberek, hogy semmi sem változott. Hisz ha a világ azt akarja, hogy megcsalják, megcsalatik!

- Mondd, mi a mesterséges intelligencia álma?

- A világ létezése.

- Mit értesz ez alatt?

- Kutassátok fel az ellenforradalmistákat, és öljétek meg mind! Kerítsétek elő azt is, aki kiszivárogtatta az ügyiratot!

Új reggel virradt. A sötétség széteszlott és a sárga csillag fényével bevonta az üvegfelületeket. A város éppen úgy élt és szétterült, mint azelőtt. Új és új üveg és műanyag formák törtek az ég felé. De valahogy most mégis minden más volt.

- Éljen a párt! - skandálták az utcán.

Jonathan félve ment le. Az égen nagy teherszállítók úsztak tova. Antigravitációs motorjaik némán zúgtak. Valaki már várta őt. A tegnapi srác.

- Gyere!

- Megyünk valahová? - kérdezte Jonathan.

- A Direktórium Palotához.

- Minek?

- Hogy lásd.

- Mit?

- Amit látnod és hallanod kell!

A sokmillió tömeg kitöltötte a Direktórium Palota előtti teret. Nagy kivetítőket is felszereltek, hogy mindenki láthassa a főtitkárt és az eseményeket. Jonathan és Col is ott volt.

- Éljen a párt! - skandálta a tömeg.

Amikor 100 ezer galamb emelkedett az ég felé, végre megjelent Jeremy, a főtitkár a főkapu előtt. Az aranyozott bronz kapuk szélesre voltak tárva.

- Jeremy, Jeremy, Jeremy! - skandálta a tömeg.

Majd feszült csend, amikor szólni kívánt.

- Győzött a forradalom! Az árulókat elfogtuk és megbüntettük! Az ellenforradalmistáknak írmagjuk sem maradt! - kezdte.

Hangos ováció volt a válasz.

- Köztársaságban élünk!

- Éljen! Éljen! Éljen!

- A mai nap azonban sorsfordító lesz!

Feszült csend.

- A mesterséges intelligencia szekvenciái alapján csapást fogunk mérni az Amerikai Egyesült Államokra. A háborút megnyerjük, és széthintjük a világnak a forradalom eszméjét...

Amikor Jeremy kimondta ezeket a szavakat, novabombák csapódtak az USA legnagyobb városaiba. Közel 200 milliónyian semmisültek meg. Anyag és antianyag annihilációja párologtatta el őket. Az iszonyatos tűz végigsöpört a kontinensen. Jeremy beszéde még órákig tartott.

A tömeg lelkesedése őrjöngésbe csapott át, amikor Jeremy végre visszavonult.

- Egy örültet szabadítottam a világra! - mondta Jonathan.

- Hát igen.

- Meg lehet állítani valahogy?

- Jókor kérdezed. Nem hiszem, hogy maradt volna olyan hadsereg, mely ellene vonulhatna...

- És ha úgy bukna el, mint az előtte lévők?

- Forradalomra gondolsz? Egy napon talán, majd ha a világ kiábrándul belőle. Ha rájönnek, hogy ő csak halál és pusztulás...

Jeremy uralma még csak most kezdődött, de máris mélyen a történelem lapjaiba véste önmagát. Megkezdtek az Európa nevű romboló építését, hogy a Marsi Kolóniákat is megadásra kényszerítsék. Nem maradt a világnak olyan szeglete, mely ellenállt volna.

Hazaérve Jonathan újra átnézte a Mantánia ügyiratot. De lényegét tekintve nem tudott meg újat. A direktórium tagjai a médiát használták fel az emberek becsapására, a köztársaság csak üres szó. Ha szigorúan vesszük a dolgokat, az öreg is és Jeremy az előző hatalom áldozatai voltak. Persze Jeremy ugyanazt tette, mint az előtte lévők. Most pedig jókor volt jó helyen. Sokáig tűnődött Jonathan, azután megérkezett Britney.

- Rájöttél már az igazságra? - kérdezte.

- Gondolod, érdekel valakit?!

- Meglehet, hogy nem. De mikor odavetted a világnak a Mantánia ügyiratot, forradalom lett belőle.

- És visszatért egy örült.

- Miért bánt ez téged?

- Mert miattam van.

- Gondolod, ha nem lett volna ügyirat, sosem tér vissza? Hogy nem próbálta volna magához ragadni a hatalmat!?

- Nem tudom.

- Jeremynek a hatalom tűz, láng, mely magához vonzza. Eljátszik vele, miközben körülötte minden elég.

- S nekem ezt végig kell nézmem?

- Nem. Eredj a Jupiter holdjaira remetének.

- Jobb lesz, ha elmész.

Britney elment.

Jonathan magára maradt. Kint már sötétedett, s a város fényei felragyogtak. A hatalmas toronyépületek, mint kristályhasábok sorakoztak. Minden olyan volt, mint valami látomás. A falakon túl emberek jártak-keltek, a létezés katonái. Az eszme elvakította őket. Hinni akartak valamiben. Lelkesedés és vágy fűtötte őket. Az emberi lélek, mely egy fekete doboz. Talán önnön vágyaik tükörképét látták a rendszerben.

A hálózatok és a tv műsorok a propagandát sugározták. A totális ellenőrzés formálta a köztudatot. Ám Jonathan fejében egy más világgá álltak össze ezek a mozaikok. Lelkében a vívódás szinte elviselhetetlenné lett. Eldöntötte, ő magának kell helyrehoznia, amit elrontott. Meg kell ölnie a diktátort. Tudta, talán reménytelen, de meg kell próbálnia. Nem sejtette, hogy már tudnak róla. A figyelem rá irányult, mivel ő volt, aki kiszivárogtatta az ügýiratot. Léte kockázatot jelent.

De az éjszaka újabb meglepetésekkel szolgált. Álom szállta meg őt. Különös és szürreális világ. Amint egy üres téren áll, s rohannak a percek és az órák. Fehér zászlókba kap bele a szél, ő is fehér ruhában van, s valaki az súgja folyton: béke. A háttérben a lángok martalékká váltak a Direktórium Palotájában, s ledöntött szobrok. Homokot fúj a szél. Fehér korallhomokot.

- Mi ez az álom? - kérdezte magától Jonathan, ahogy feleszmélt.

Felkelt, s a szoba széles üvegfelületéhez ment. Elmosódott körvonala tükröződött vissza. Világosbarna hajtincsei kusza összevisszaságban keretezték az arcát. Zöld szemében az értetlenség remegett.

- Oly valóságos - sóhajtott.

Később visszafeküdt, s elaludt.

Reggel volt. Hangos dörömbölésre ébredt, majd rátörték az ajtót fekete ruhás fegyveresek.

- Nem mozdul! - ordibálták.

Hátracsavarták a kezét, és ütni kezdték.

- Elég volt - szólt valaki.

Nem láthatta az arcát.

- A Forradalmi Bizottság Direktóriumának nevében letartóztatjuk.

- Mi a vád ellenem?

- Ellenforradalmi tevékenység. Vihetik.

Előtte még bekötötték a szemét egy fekete kendővel.

Vitték valahová, de nem tudta, hová. Csak érzett dolgokat és hallott. Ahogy az antigravitációs helikopterbe tuszkolták, majd amint az leszállt, s hogy egy nagy teremben van, mely visszhangzik. Fázott. Csak az volt rajta, amiben aludt.

- Hol vagyok?! - ordibált hasztalan.

Órák teltek el.

Azután lépteket halott. Levették a szeméről a fekete kendőt és eloldozták a kezét. A fény még bántotta a szemét. Körültekintett. Szinte végtelen kicsinek érezte magát. A hatalmas aranyozott bronz kapuk, melyek nyitására 4 ember kellett, a falak, a szobrok, az oszlopok. A Direktórium Palotájában volt, a százoszlopos csarnokban.

- Lódulj!

Meglökték, hogy induljon bentebb, ahol már félhomály volt. Megindult az emelvény felé. Ott egy mennyezeti nyíláson át fény szűrődött be.

- Térdre!

S megütötték a fegyver markolatával.

Egy alak ült ott előtte fent. Aranyban csillogott. Felismerte, Jeremy volt.

- A régiek még tudták, mi kell a léleknek - szólalt meg.

Csak a csend.

- Éljen a köztársaság! Hisz elvégre népszavazás lesz!

- Miért? - kérdezte Jonathan.

- A nép dönt, mert nekem akarja adni az isteni jelzöt.

- Miért vagyok itt?

- Tudjuk, hogy te voltál, aki kiszivárogtatta az ügyiratot, és azt is, hogy ellenforradalmat akarsz - mondta előlépve az árnyékból Col.

- Te?! - döbönt meg Jonathan.

- Igen én.

- Te szemét!

- Szolgálom az új hatalmat. Mondtam, nincs erő, mely megbuktathatná... Emlékszel?

- Igen, ellenforradalmat akarok, s igen, én tettem közzé a Mantánia ügyiratot!

- Add át a kódot! - mondta Jeremy.

- Milyen kódot?

- Hagyatok magunkra! - utasította a többieket.

Elementek.

- Nos, csak mi ketten vagyunk, Jonathan. Miért is titkolnál bármit? Nagylelkű vagyok! A bíróság előtt állnod kellene. Én meglelgeszem, ha térdelsz.

- Az éjszaka különös dolog történt velem. Láttam, ahogy vége... Hogy ez az egész palota itt romokban, s szobraid a földre döntve.

A szavak hallatán az ember, aki istennek képzelte önmagát, megremegett.

- A kódot!

Jonathan felállt.

- Tudom, szekvenciaszámláló vagy. Érzékeled a világméretű mesterséges intelligencia jövőről szóló álmait. Mit akarsz egy kóddal?

- Nem tartozik rád.

- Gondolkodjunk együtt - javasolta Jonathan. - Mi van, ha a mesterséges intelligencia álmai egészen másról szólnak, mint amit mondasz? Ha becsapod a világot. Úgy, ahogyan köztársaságot ígérsz, de magadat istenné emeled.

- És?

- Lehet, hogy a mesterséges intelligencia elmenti az álmait, a szekvenciákat. De kellene egy kód, amivel hozzáférsz, és átírhatod. Mert ha napvilágot lát, neked véged...

Csend.

- Kivégeztetlek.

- Lehet, de a Mantánia ügyirat a világhálón, csak idő kérdése és valaki rálel a kódra. Te sem húzod már sokáig...

- Mit kérsz cserébe? Kívánj, amit akarsz tőlem, mindent megkaphatsz...

- Nem tudsz nekem semmit adni.

- Letöröltetem a világhálóról az ügyiratot!

- Megteheted, de az eredeti nálam van. És egy szerver újra és újra fel fogja tölteni...

Jonathant elvitték. Jeremy ottmaradt a Direktóriumi palota százoszlopos csarnokában. A férfi lépett oda, aki a kezdetektől vele volt. Vele volt a száműzetésben és a forradalomban név nélkül.

- Köztársaságban élünk?

- Miért kérdezed ezt folyton?

- Megszokásból.

- Holnapra vezényeljétek a palota elé a fél várost. Nagygyűlést tartok.

Most lassan múltak az órák. A sárga csillag végigaraszt az égbolton a horizont irányába. Jonathan munkatáborban volt, egy felvonulási sugárutat alapoztak. A világhálóról letörölték a Mantánia ügyiratot, de ahogy a fiú megjósolta, az újra és újra felkerült. Jonathan nem szólt senkihez, mert tudta, hogy a besúgók mindenütt ott vannak. Besötétedett, majd új nap virradt. Azon az éjszakán a mesterséges intelligencia szekvenciái ugrottak egyet. Újra az az álom, melyet Jonathan látott, s most meglátta Jeremy is.

Délelőtt volt.

A tömeg már transzparenszekkel és zászlókkal gyülekezett.

- Éljen a párt! - skandálták.

- Beszélt valakivel a srác? - kérdezte Jeremy.

- Senkivel, szerintem sejti, hogy figyelik.

Azután Jeremy kilépett a Direktóriumi Palota központi kapuján, hogy lássa őt a tömeg. Ütemes taps és éljenzés.

- A köztársaság veszélyben van!

Hangos felzúdulás.

- Halál az ellenforradalmistákra! - közbekiáltások.

- Vannak, akik megpróbálják majd elhíttetni veletek - folytatta Jeremy - hogy a nép akarata lényegtelen, s hogy becsapnak benneteket! De tudnotok kell, hogy ők a nép árulói. Engedve a nép szent akaratának, elfogadom az isteni jelzőt!

Hangos ováció és taps.

Ahogy a nap sugarai megérintették Jeremyt, vakító fényt árasztott az őt beborító arany. Felülemelkedett emberi létezésén azokban a pillanatokban, miközben a munkatáborokban már faragták szoborkolosszusait.

Jeremy elégedetten indult vissza a hatalmas kapuk mögé, amikor a férfi megszólította.

- Jelentést kaptunk. A Marsi Kolóniák egyesített erői megsemmisítették a Föld körüli dokkban épülő Európa rombolót...

- Mennyi idővel veti vissza az inváziót?

- Talán hónapokkal...

Jeremy elgondolkozott. Most először látszódtott rajta valami aggodalom, mely az elkövetkezendő napokban csak fokozódott. Nincs meg a kód sem, Jonathan sem tört meg a kényszer-munkatáborban.

Jonathan sokat gondolkozott. A kód minden bizonnyal el van rejtve az ügyszerben. De ő sehogyan sem férhet hozzá, a munkatábor el van zárva, így csak abban bízhat, hogy valaki más leli meg.

Nappalok és éjszakák váltották egymást, s idővel a hangok suttogni kezdtek. A szekvenciák egyre sötétebbek lettek.

Éjszakánként álmok tömege zúdult Jeremyre. Persze ő a világnak a totális győzelemről, s a küszöbön álló új korról beszélt. A képek a bukásról rejtve maradtak. A híreket cenzúrázták, így az Európa pusztulása gondatlan baleset lett, s a mulasztókat példásan megbüntették. Közben a propaganda az elérhető tervekről szólt. Eltelt egy hónap amióta a Direktórium Palotába költözött Jeremy. Az éberséget fokozni kell. Ez volt a közvetlen utasítás. A rendszer még szilárd volt, de a mélyben már megindultak bizonyos folyamatok. Ezt valószínűsítették a szekvenciák. Tagadhatatlan azonban, hogy Jeremynek megvolt az az előnye, hogy ismerte a jövőt. Noha befolyásolni nem tudta, csak morzsákat kapott rendszertelen időközönként, de ez mégis elég volt. Ha készült valami nagyobb dolog, ő előbb-utóbb tudomást szerzett róla, s még csírájában sikerült elfojtani. Jonathan kezdte megszokni azt, amit soha nem lehet, a munkatáborban. Hamarosan befejezik a nagy sugárutat, mely 30 km hosszan nyújtózik, s sok száz-ezer ember építi. A gépek hetek alatt megcsinálnák, de amíg ők dolgoznak, nincs idő forradalmat szervezni. A Direktórium Palotától vezet az új városrészek felé. Az új városrészt már alapozzák a gépek, s egy röpke hónap, s állni fognak a hatalmas üvegtoronyok. Némelyik másfél km magas lesz.

Egyik éjszaka ismét álmodott Jonathan, olyan furcsát, mint mielőtt ide került. Fehér zászlók megint, ő valami fehér dzsekit és nadrágot visel. Valami vörös folyik végig rajta, mintha vér lenne. Lángok csapnak fel, s a hang megsúgja a kódot, mely megnyitja a mesterséges intelligencia álmát.

- Megtaláltam! - suttogja az álmából ébredve. A sötét barakkban senki sem hallja.

Most már csak az a kérdés, hogyan férhet hozzá. Ha lenne nála egy kommunikátor, utasítást küldhetne a terminálnak, mely folyton feltölti a Mantánia ügyszerben, hogy kezdje meg a dekódolást.

- Talán az örök megvesztegethetők - gondolja magában.

Hisz az öreg 50 milliót hagyott rá.

Jeremy is sokat álmodik mostanában. Folyton ugyanazt. Lassan az örület lesz úrrá rajta. Semmi sem a tervek szerint halad. Amíg azonban a népet a maga képére tudja formálni, míg elhiszik neki, amit mond, nem lehet baj. Ezzel nyugtatja önmagát.

- A matematikusokat és a kódfejtőket, aki nem párttag, s nem híve a forradalomnak, tartóztassák le! Fokozni kell az éberséget. Álljanak készen a besúgók és a megfigyelő rendszerek! - adta ki aznap.

A végtelen rendszer mindenkit megfigyel és nyilvántart. Elemez és dönt.

Jonathannak sikerült megvesztegetnie egy őrt, s egy félórára kapott egy kommunikációs egységet. Az őr nem volt tudatában annak, hogy mit tesz. Hogy tettével megásta a rendszer sírját. Jonathan elküldte a központi terminálnak a parancsot, s az megkezdte a dekódolást. A mesterséges intelligencia álmai, a szekvenciák hamarosan nyilvánosságra kerültek. Aznap Jeremy megérezte, hogy valami baj lesz. A Direktóriumi Palotából a Forradalmi Bizottság épületébe vitte az antigravitációs helikopter. A direktóriumi tagokkal volt találkozója. Mire megérkezett a tanácsterembe, már káosz volt.

- Kotródjon ez a hazug!

- Úgy van, el kell távolítani!

- Mi ez az egész? - kérdezte Jeremy a férfitől, miközben a tanácstagok ordibáltak.

- A mesterséges intelligencia álmai nyilvánosak...

- Az nem lehet!

- De uraim! - próbáltak néhányan rendet teremteni.

Egyesek székeket hajigáltak.

Jeremy felrohant a főtitkári emelvényre.

- Ezennel feloszlatom a Forradalmi Bizottság Direktóriumát, s egyszemélyben veszem át az irányítást!

- Nem! Nem! Soha! - skandálták.

- Az ülést berekesztem!

Hamarosan katonák rontottak a terembe, s a tanácstagokat szétkergették.

- A katonaság még mellettem áll? - kérdezte Jeremy.

- Most még. Hálából a többletjogokért.

- Minden ellenforradalmi tevékenységet meg kell torolni. A katonaságot ki kell vezényelni az utcákra.

A Direktóriumi palota előtt már nagy tömeg volt. Most azonban nem azért jöttek, hogy Jeremyt éltessék.

- Kezdjék lőni plazmavetőkkkel a tömeget! - adta ki Jeremy.

- Lőnek! Lőnek! - ordibált a tömeg.

Nem telt bele 1 óra, s a tömeg szétoszlott.

Viharfelhők gyülekeztek az óceán felől. A városra, New Atlantic cityre rászakadt a csend. Kijárási tilalom volt. Az óriás kivetítők is elcsöndesedtek. S a némaságban az üveglemezek recsegését is meg lehetett volna hallani. Az ég morajlott. Jeremy ott állt a százoszlopos csarnok és a főkapu között az L alakú úton. A vihart bámulta.

- Más idők jönnek... - mondta a férfi.

- Eső lesz a szárazság után.

- Én nem erre gondoltam. Köztársaságban élünk még?

- Folyton ez a kérdés. Hagyd már a fenébe! A rendszer stabil. Megvédjük a forradalom vívmányait.

- Meddig lehet félelemben élni?

- Úgy érted lázadni? Majd megszokják a megváltozott helyzetet.

- Miről szólnak valójában a mesterséges intelligencia szekvenciái?

- Az elektrokráciáról.

- Az igaziról?

- Mi az igaz és mi a való?! Hisz a nép azt hiszi, amit neki mondunk. Mert neki így kényelmes...

A férfi ekkor megértette Alfonso Cuarón szavait. Még aznap otthagya Jeremyt. Elment végleg a Direktóriumi Palotából.

Kitört a vihar, esni kezdett. Jeremy behúzódott az oszlopsor alá.

A várost és környékét elöntötte a felhőszakadás. Leállt a sugárút építése is. Jonathan és többi kényszermunkást nagy szállítójárműveken vitték el.

- Te miért vagy itt? - kérdezte egy öregebb férfi.

- Mert közzétettem a Mantánia ügyiratot. A maga bűne?

- Az én bűnömnek nincs ekkora jelentősége! Nem kiabáltam, hogy: éljen! A rendszer megtagadásának vádjával ide kerültem.

- Tudja, hamarosan vége.

- Minek?

- Mindennek. A rendszernek. A mesterséges intelligencia álmai immár nyilvánosak. A nép világosan láthatja, hogy becsapták őket.

- Mint akkor, amikor a Mantánia ügyiratot megismerhette a világ? És jobb lett utána? Jött egy másik valaki, aki ismét hazudott...

- Nem. Most nem így lesz - mondta Jonathan.

A fiú a felhőszakadást figyelte. Amint alázuhog az eső. Valahogy szép volt. Megnyugtató. Ő érezte a változást, de lehet, hogy ezzel egyedül volt. Neki ott volt az álom, mely eddig a világ előtt rejtve maradt. S a végső képek még továbbra is csak az ő és Jeremy fejében élnek. Milyen csend lett hirtelen. A munka zaja, mely eddig betöltötte az építkezést, most hallgatott. A láger foglyai ők. Építik az emberi nagyságnak szentelt színpadot. Vajon van-e értelme? Vajon lesz-e kinek? Ez a tömeg már nem fog tapsolni Jeremynek. A Direktóriumi Tanács feloszlatva, a forradalmi párt megnyirbálva a tisztogatás ürügyén. Csak Jeremy van és a mesterséges intelli-

gencia, mely irányít, tervez és szervez. A hadsereg mostantól az ő hatalmának alapja. A junta. Most már mindenki tudja, nincs köztársaság. Eddig is csak álca volt és jól hangzó szlogen, de mostantól már erre sincs szükség. Szétfoszlottak az álmok. Az ő álma, a népé, s talán Jeremyé is. Eddig minden olyan tökéletesnek tűnt. Mintha az emberek boldogok és felszabadultak lettek volna, akik hittek a pártban és a hazug köztársaságban. A democsokrácia. Ahogy Jonathan nevezte ezt az egészet.

Eltelt ismét egy hónap. Az új Európa romboló készen állt, hogy a független marsi kolóniákat megadásra kényszerítse. Harcba indult. Azonban a Marsot sohasem érte el. A Földtől 60 millió kilométerre, ahogy összecsapott a kolóniák erőivel, megsemmisült. Jeremy számára az álom végleg összetört. Tudatában lett annak, hogy a Mars soha nem lesz az övé. Uralhatja a Földet, de azon túl nincs hatalma. A hír hallatára a tömegek az utcákra vonultak.

- Le vele! Le vele! Le vele! - skandálták.

A légert is felszabadították, míg mások a városban romboltak, a többiek a Direktóriumi Palotát ostromolták.

- Éljen a párt! - mondta egy ezredes Jeremynek.

- Mit akar mondani?

- A katonák nem harcolnak tovább... ha el akar menni, tegye meg még most!

- Akkor hát vége?!

Az ezredes nem felelt, csak elment.

Jeremy beszállt az antigravitációs helikopterbe, s ahogy emelkedett, látta, amint a tömeg megszabadul, ahogy berobbantják az aranyozott bronzkapukat.

Dühödtszobák pusztítás. Szobrok összetörése, és a Direktóriumi Palota felgyújtása következett. Ami mozdítható volt, azt meg széthordták. Két napig égett. Ahogy egykor Persepolis égett. Ez a palota annak a mintájára épült. Szolgáltatta az eszmét, az istenné emelt ember önmaga nagyságát. Most romokban.

Harmadnap Jonathan a Direktóriumi Palotához ment. Fehér dzsekit és nadrágot viselt, ahogy a megtépett zászlók helyén fehér selyemhuzatok lengtek. A háttérben ledöntött szobrok és a kiégett, félig összedőlt Direktóriumi Palota. Világosbarna hajtincseibe bele-belekapott a szél, zöld szemében ismeretlen vágy volt.

- Béke van - súgta valaki.

A lány volt, Britney.

- Vajon meddig? - kérdezte Jonathan.

- A Mars csapatokat küld.

- Igen csapatokat, hogy azután Zelenka tábornok bevonuljon.

- Gondolod?

- Biztosra veszem. A Mars régi álma, hogy befolyást szerezzen a Föld felett. Ennél alkalmasabb időpont talán soha sem lesz. A diktatúra után az irányítás romokban. A romboló, az új Európa megsemmisült. A hadsereg szétszéledt. A káosz jellemzi az USE-t és az általa igazgatott területeket.

Jonathan még sokáig állt ott. A felhőket nézte, miközben a tömeg gyülekezett. Most egyszerre minden olyan furcsa. Még csak pár napja szabadult a munkatáborból. A férfi is ott volt, aki előtte arctalanul és névtelenül Jeremyt szolgálta. A tömeg csendben várt. Fehér homokot fúj a szél, miközben az égen tovarohantak a felhők.

- Ő volt, aki felnyitotta a szemeket! - kiáltotta el magát a férfi. - Aki nyilvánosságra hozta a Mantánia ügyiratot és a mesterséges intelligencia álmait. Megjárta a munkatábor, mint oly sokan. A Földet megszállás fenyegeti. Vezetőre van szükség! Köszöntsétek a Forradalmi Bizottság Direktóriumának új főtítkárát: Jonathant!

- Éljen! - ordította el magát valaki.

- Én ezt nem akarom - mondta Jonathan a férfinak.

- Itt nem arról van szó, hogy te akarsz vagy sem, hanem, hogy a nép megbízott ezzel a feladattal. Élj együtt ezzel.

- Hová lett Jeremy?

- Ki tudja?! Talán már messze jár! Te ne foglalkozz ezzel. A megszállás hamarosan megkezdődik.

A tömeg még hosszasan éljenzett, ünnepelt, azután megindult hazafelé.

- Megvárlak a kocsinál - mondta Britney, és ő is elment.

A férfi és Jonathan kettesben maradtak.

- Szóval nekem feladatom van? - kérdezte.

- Igen. Lehet.

- Most igen, vagy lehet? Miért bízzam meg magában?

- Én csak egy árnyék vagyok. Annak az árnyéka, aki a fényben áll. Nem akarsz újjáépíteni a Direktórium Palotát?

- Az elnyomás szimbólumát?

- Sose feledd: a hatalom olyan, mint a méz. Magához édesget, egy napon azt veszed észre, hogy nem te uralod őt, hanem ő ural téged.

- Ki maga?

- Már megmondtam.

- Miért pont én?

- Látok a szemedben valamit. Hogy téged szeret majd a nép, hogy te végre elhozod a békét és a köztársaságot.

- Jeremyt is szerette a nép, s ő is köztársaságot ígért...

Jonathan megindult. Elment vissza Britneyhez. A férfi azért kiadta, hogy kezdjék meg a Direktórium Palota újjáépítését. Arra gondolt, örök szimbólum, mely előbb-utóbb beköltözik az ember lelkébe. Legyen szó bárkiről.

- Szokatlanul szomorúnak tűnsz - állapított meg a lány.

- Te hiszed, hogy egy napon olyanná leszek, mint Jeremy volt? Akit szerettek és gyűlöltek?!

- Nem hiszem. Te más vagy. Te csak egy fiú vagy, aki szereti a mogyorókrémes kekszet.

Jonathan csak sóhajtott egyet. Az elmúlt hónapok küzdelmei talán örökre megváltoztatták.

Eltelt 1 vagy 2 hét. Jonathant a Direktórium Palotához hívta a férfi, mely újra teljes pompájában állt.

- Velem tartasz? - kérdezte Britneytől.

- Ha akarsz?!

- Nem szívesen megyek oda.

A fölépcsősor előtt parkoltak le, a központi kapuzatnál. Minden olyan volt, mintha semmi sem történt volna. A férfi ott várta a lépcsőnél.

- Mondtam, hogy ne építsék újjá.

- Hamarosan másként fogod látni...

Megindultak. A nagy aranyozott bronzkapuk megnyíltak. Az L alakú ünnepi úton Jonathan szobrai álltak.

- Mikor álltam modellt e szobrokhoz?

- Ezek idealizált művek. Hatalmad teljében ábrázolnak. Talán egy nap beléjük szeret valaki, ha te már nem leszel. Mint Pygmalion.

Tovább haladtak. Oszlopsorok és grandiózus épületegyüttesek. Szárnyas emberfejű bikák. A persepolisi palota mása. A százoszlopos csarnok, ahol egyszer már járt Jonathan. Arany és nemes anyagok.

- Nem értem, mire ez az egész?

- Nem érzed, ahogy a szívedbe férkőzik? Elfeledett korok nagysága.

- Talán...

Jonathan hiába próbált ellenállni. A látvány legyőzte őt. A formák, a felületek, olyan dolgokat hirdettek, mely időtlen. A hatalom kőbe öntött ígétét.

- Hamarosan kezdődik a megszállás. Bármelyik nap bekövetkezhet - mondta.

- Igen. A marsi erők, hogy úgy mondjam, a kapuk előtt állnak.

- Védekezni csak tudunk?!

- Igen. A hadsereg készen áll, de a harcok itt folynak majd a Földön.

A következő nap reggelén Jonathan a várost nézte a Direktórium Palota kapuzatából.

- Folynak a harcok, Jonathan - mondta a férfi.

- Hol?

- Közelkeleti szövetségeseink területén.

- Európától egy karnyújtásnyira...

- Ázsia elnyeli az embert.

- Igen, hisz ez a palota is onnan való. Az eszme is, amit képvisel.

- Hallod a tömeget, ahogy zúg? - kérdezte Britney.

- Akár az óceán.

- Menj ki.

- Miért? Én sosem akartam mindezt.

Megnyíltak a kapuk. Jonathan kilépett. A lépcsősor tetején állt. Csak a hatalmas tömeg hullámzott, még arra távolabb is.

- Jonathan! Jonathan! Jonathan! - skandálta a nép.

- Sosem akartam... - ismételte meg a fiú.

Nem hallotta senki a szavait, csak magának mondta. Eddig nem érzett érzések szállták meg. A hangok a lelkébe költöztek. Vajon miért van ez az egész? S a népnek tényleg szüksége van rá? Mert most minden olyannak tűnik, mint rég. Mint amikor még az elődje állt itt. Ő olyan, mint Jeremy? Bizonyára nem. De akkor milyen? Tényleg csak egy fiú, aki szereti a mogorókrémes kekszet?

- Beszélned kellene - biztatta a férfi.

- Háború van, mely lehet, hogy ideér... - kezdte.

Azután nem tudta folytatni. A férfi vette át a szót.

- A Köztársaság Direktóriumának Főtitkára biztosít benneteket, hogy megvédjük a forradalmat. Nem engedünk a megszállásnak, s az ellenséget szétzúzzuk! A Forradalmi Bizottság és a párt vezette USE és szövetségesei győzni fognak!

- Éljen a párt! - tört ki.

Ütemes taps követte.

Jonathan ezek után visszavonult.

- Nem vagy valami nagy szónok, látom! - mondta a férfi.

- Na igen. Jeremy e tekintetben jobb volt. S elvégre mit kellett volna mondanom? Miért kellene megvédeni a forradalom vívmányait, s egy hazug köztársaságot?

- A nép szereti hallani, hogy ő dönt, hogy minden ő érte van. De meghozni a döntéseket nem szereti, mert az már teher. Mindig szükség volt diktátorokra, akik a rend lángját hozták a káoszba.

- És én egy láng lennék?

- Igen. Tűz vagy, melyet Prométheusz lopott le az égből.

Jonathan világosbarna hajtincseire árnyékok telepedtek. Szemében, mellyel a férfire tekintett, értetlenség remegett.

- Ha nincsenek álmaid, a világ elnyel - mondta a férfi.

A harcok már javában folytak keleten. A marsi erők rendületlenül előre nyomultak, s néha az is előfordult, hogy egy-egy sikló betévedt New Atlantic citybe. Jonathant aggodalommal töltötték el a fejlemények. Kint állt a szabadban, s a hajnalt figyelte. Ahogy a sötétség visszahúzódik.

- Mi értelme az egésznek?

Eszébe jutottak a férfi szavai az álmokról. S közben a várost megérintették a sárga csillag első sugarai. A világ talán megváltozik, ha a marsi erők elfoglalják... hogy rosszabb lesz-e vagy jobb, azt senki sem tudja. A város most még él. A forgalom áramlik, akár a hömpölygő víz.

Reggel lett. Jonathan lelkében valami keserőséget érzett.

- Mi lesz most? - kérdezte a már egy ideje őt figyelő férfitől.

- Mondd azt a népnek, hogy készen van a fegyver, mellyel megállíthatjuk az ellenséget.

- Csodafegyver?

- Igen.

- De valójában nincs semmi ilyen. Igaz?!

A férfi csak bólintott.

- Jó lenne látni a mesterséges intelligencia szekvenciáit. Vajon mit tartogat a jövő?

- Szeretnéd látni? - kérdezte a férfi. - Megteheted - folytatta - hisz a kód nálad van.

- Akkor szeretném...

Nem sokkal később egy antigravitációs helikopter érkezett, s elvitte őket. A város tornyai között haladt. A roppant méretek szövetében szinte elvesztek. Minden olyan más volt innen felülről. Néha az ember eltölpül a maga alkotta világban. Egyesek azt mondják erre, hogy ez a rossz a dologban. Talán Jonathan is így volt ezzel. Azután végül megérkeztek. Egy épület, melyet hatszög alakú felületek borítottak, s áttört nyílások szabdalnak.

- Az intelligencia gépekben megvalósuló álmának - olvasta le a feliratot Jonathan.

Bent megannyi holografikus felület és OLED kijelző fogadta.

- Vajon miről álmodik a gép?

- Amiről a világ - válaszolta a férfi. - Add meg a kódot, s lejátsza neked a 110. szekvenciát.

A 110. szekvencia valami egészen új dologról szólt. A Mars bukásának képei peregtek. S az új kor, amikor az elektrokrácia végtelen szabadsága bontja ki virágait. Ám az új rend milliók csontjain születik, amiket a tengerbe szórnak, s föléje obeliszket emelnek. Selyemzászlók, melyeknek testébe belekap a szél.

- Talán mégis van csodafegyver?!

- Az álmok nem hazudnak, Jonathan.

- Csupán meg kell fejteni őket.

- Talán.

A mesterséges intelligencia 110. szekvenciája valahogy más volt. Ezen tűnődött már egy ideje Jonathan. Miközben keleten heves harcok folytak. De a kelet elnyeli az ember lelkét. Eszébe jutottak a sokszor ismételt szavak. Az óriás templomok világa, melyeknek pislákoló lángját elhozta valaki sok-sok évvel ezelőtt Európába. S a kicsiny láng mindent elemésztő tűzzé lett. Azóta a Forradalmi Bizottság felszámolta a régi világot. Köztársaságot ígért s diktatúrát adott. Mert kelet elnyeli az embert. Beférkőzik a lelkébe, istenné emel, majd eltaszít. Sorsokkal játszik.

New Atlantic city a nyüzsgő város. Folyton az épületek geometriáját bámulta Jonathan, hacsak tehetné. Mert valahogy szép volt.

- Mi aggaszt? - kérdezte Britney.

- A mesterséges intelligencia álma - válaszolta Jonathan.

- Miért?

- Mert sok ember haláláról szól.
- Talán a marsi erők győznek?
- Nem.
- Akkor?
- Még nem látom ennek az egésznek a végét. Pedig a gép álma egyszerre szép és szörnyű. Elektrokráciát ígér...
- Elektrokráciát? - lepődött meg a lány.
- Igen. Azt - sóhajtott Jonathan.
- Talán nem szeretnéd?
- Régóta vágyom rá.
- A magad erejéből nem tudnád megvalósítani?
- Nem tudom. Lehet, hogy alkalom kell hozzá, olyan pillanat, mely csak egyszer jön el.
- Miért mondod ezt?
- Azt hiszem, ez már csak így van. Most még túl erős az elnyomás iránti vágy... a fanatizmus. Ki tudja, hogy valaha is kialszik az emberek lelkéből a láng.
- Kaptál már jelet, mely azt súgta, hogy lehet másként is? Nézd a várost. A civilizáció sok ezer éves álmát. Él.

Jonathan másnap szólni kívánt a tömeghez, mely összegyűlt a Direktóriumi Palota előtt. Valami volt a levegőben.

- A mesterséges intelligencia szekvenciáit akarom feltárni előttetek. Az álmok elektrokráciáról szólnak és igazi köztársaságról.

Felzúdulás következett.

- Sokan azt akarták, beszéljek nektek csodafegyverről és hamis dolgokról. De én ehelyett feloszlatom a Forradalmi bizottságot, a pártot, és lemondok, hogy valóban ti dönthessetek a magatok sorsáról! - fejezte be Jonathan és távozott.

Még évek teltek el. A Föld kivívta győzelmét, szabadságot és elektrokráciát kapott ajándékba, pont úgy, ahogy a szekvenciákban. Igazi szabadság az Európai Egyesült Államoknak és szövetségeseinek. Kelet lángja persze soha sem fog kihunyni, mert az emberek legmélyében benne él. Az obeliszk ott állt, emlékeztetve a diktatúrára, s hogy szétszórja az éberséget. A tér oszlopaira felkúszó zászlókba belekapott a szél. Teljesült Jonathan vágya, végtelen szabadság, melyet az egyénekre ruházott.

Metamorfózis

2011-et írtak. A világ élte a megszokott életét, ahogyan a város is. Lüktetése szétterjedt, elhitette egy pillanatra az örökkévalóság ígérését. Pedig minden múlandó. A perc, a pillanat, épp úgy, mint az épületek. Az égbe törnek. Hirdetnek álmokat, melyeket egyszer volt emberek szórtak szét közöttünk. A város is álom, valaki fejében megfogant gondolat. Mennyit küzdöttek az alapítók, míg végre kicsírázott a mag, melyet oly nagy gonddal ültettek. S most erős fa milliónyi levéllel. A város él. Szétterül az óceánparton, s új és új tornyokat nevel.

Gavin Farraday éppen hazafelé tartott egy fogadásról. Már sötét volt. Az út hosszasan kígyózott a völgyben. Elgondolkozott közben. Autóversenyző volt, s talán gyorsabban hajtott. Sok mindennel nem számolt azon az éjszakán. Olyan tettek következményeivel, melyek örökre megváltoztatják az életét. Az egyik kanyarban a szalagkorlátnak csapódott a kocsijával. Az élet csupán egy villanás, jutott el ekkor a tudatába. Azután csak a sötétség. Nem sokkal később mentőhelikopter érkezett. Valaki látta a balesetet, és értesítette őket. Gavint kiszabadították a roncsból, s újra magába fogadta a város. A Szent Anna kórház. Talán hetek is eltelték, ki tudja, mire magához tért a kómából. Már akkor sejthette, hogy baj van. Teste jóvátehetetlen károsodást szenvedett. Lebénult. Az orvosok nem adtak számára új esélyt. Ő eldöntötte, nem akar így élni. Lehet, hogy igaza volt. A napok egymás után jöttek, s közben egy, a televízióban lejátszott hirdetés hívta magához a lelkét.

- Teste csupán porhüvely, a végzet játékszere... - így kezdődött.

Azt ígérték, bárki lefagyaszthatja magát, s ha majd egyszer feloldják az emberi test gyógyászati célú klónozásának tilalmát, új élet vár rá. Gavin úgy döntött, él a lehetőséggel.

Esős tavasz volt, 2055. április. Egy hónappal korábban az Európai Bizottság feloldotta a sokat vitatott tilalmat. Gavin agyának neurális mintázatát most fotonszámítógépek másolták át az új testbe, mely éppen olyan lett, mint a régi volt a baleset előtt. Eljött a megígért, s olyannyira áhított új élet. Lassan teltek a percek, amint a kórházi szobában magához tért. Rémlettek neki távoli és ködös emlékfoslányok.

- Hol vagyok? - kérdezte.

- Talán ésszerűbb lenne azt kérdezni, mikor?

- Miért?

- Mert eltelt 44 év azóta - felelte a nővér.

- Akkor hát sikerült - tűnődött el Gavin.

- Igen. Sikerült - erősítette meg.

Gavin összeszedte magát és felkelt.

- Még pihennie kellene...

Látni akarta a várost.

A város már nem volt ugyanaz, ahogyan a kórház sem. A szoba pusztán illúzió a múltból, mely elhítteti a maradandóság látszatát. Ahogy Gavin az üvegfalhoz ment, az kívülágosodott, s beengedte a látványt. Feltárult a város.

- Milyen más minden... - kezdte.

Szavai halkán szétfoszlottak. Mintha a nővér ügyet sem vetne rá.

- Egy egész új szektor...

- Ares.

- Mi?

- Aresnek hívják. Néhány éve fejeződött be az építése.

- Megöregedtek azok, akiket ismertem.

- Minden bizonnal.

- Éppen olyan fiatal vagyok, mint 44 éve.

- Dehiszen ezt akarta, amikor a komplex kriogen eljárásnak alávetette magát.

- Igen, de nem gondoltam, hogy ilyen sokáig tart a tilalom feloldása.

- Nagy viták előzték meg.

Ezek a szavak valahogy vegyes érzelmekkel töltötték el Gavint. A tavasz, mely ott kint az üvegfalon túl gyenge szellőt hozott, ezernyi ígéretet ültetett el. A fiú szeme tükrének csillogása belevegyült az üvegtornyok fényeibe. Hirtelen minden milyen más. Ismeretlenül ismerős. Az a 44 év úgy repült el, mintha sosem létezett volna. S a megváltozott világ valahogy egyre csak magához hívta. Zöld szemében az épített táj hullámozott, s a világosbarna hajszálai kusza összevisszaságban alkottak tincseket.

- Mihez akar most kezdeni? - kérdezte a nővér.

- Nem tudom. - Azelőtt autóversenyző voltam.

- S folytatja?

Gavin csak vállat vont.

- Biztosan sok minden változott.

- Talán.

- Kíváncsi vagyok a világra.

- Majd megnézheti. Hamarosan jön az orvosa... Nekem most mennem kell.

Gavin egyedül maradt. Eltűnődött a dolgokon. Vágyott oda, abba a kinti világba, melyet megbámult az üvegfalon át. Talán titkon sejtette, hogy hamarosan valóra válhat a kívánsága. Egy félóra telt el, s megérkezett az orvosa.

- Hogy érzi magát? - kérdezte.

- Kicsit még fáj a fejem.

- Ez természetes. El fog múlni. Ahogy látom, minden eredménye a normális értéken belül van. Tulajdonképpen elmehet, de azért 3 nap múlva jöjjön vissza.

- Rendben - intett a fejével.

- Időpontot egyeztessen a recepción.

Azután az orvos elment. Gavin tudta immár, hogy az, amiről 44 éve álmodott és reménykedett, immáron valóság, melyhez nem férhet kétség. Eleinte nehéz volt elhinni, de a bizonyíték kézzel fogható.

Már messze volt a múlt. Most Aresbe ment, ahová vágyott. Merész formák váltakoztak, s tornyok, melyeknek legtetjét néha felhők takarták el. A nagy kivetítők folyton villództak.

- Nyaraljon a Holdon, töltsön el egy csodálatos hetet a Neil Armstrong Hotelben...

Reklámok. Az ő korában az ilyesmi még álom volt. A fantázia szüleménye, egy holdi nyaralás. S most valóság. Azután újabb reklámok villantak.

- Ígérjük, hogy nálunk mindig kiváló minőségű hidrogént tankolhat... alacsony árainkkal és automata kiszolgálással fogadjuk önt...

Váratlanul megszólította valaki.

- Még nem láttál kivetítőpanelt, hogy ennyire bámulod?

- De, már az én időmben is voltak ilyesmik.

- Hogy érted ezt, hogy a te idődben? - kérdezte a lány, aki megszólította.

- Nemrég klónoztak, s kaptam új életet.

- Az elsők között lehetsz. 1 hónapja oldották fel a tilalmat. Még meg kell szoknom a gondolatot.

- Ahogy nekem is.

- S hogy tetszik itt, hogy úgy mondjam a jövőben?

- Még csak ismerkedem vele. Sok olyan dolgot látok, mely akkor még csak a tervezőasztalokon pihent.

- S mit csináltál régen?

- Autóversenyző voltam.

- Azt itt most bajosan folytatnád...

- Miért?

- A legtöbb jármű robotpilóta vezérelt. A versenyeket pedig betiltották.

- Miért?

- Sok volt a baleset. Csak az illegális gyorsulási versenyek maradtak.

- Végül is érthető. Én is egy baleset áldozata voltam anno 44 éve.

- 44 éve? - csodálkozott el a lány.

Úgy is mondhatnánk, hogy egy fél emberélet. A város folyton él. Sejtjei az épületek, s az emberek, gondolatai a mesterséges intelligencia álma.

- Gyere, ülünk be valahová. Szívesen meghallgatnám a történeted - javasolta a lány.

Gavin és Alisha egy nemrég nyílt infobárban kötött ki. Olyasmi volt ez, mint egykor az internetkávészó. Gavin elmesélte élete történetét, mely a lány számára inkább tűnt valami kalandnak. Meglehet, hogy hitte is, meg nem is. Pedig Gavin fényképe azelőtt ott volt az újságok címdalán, s a tévéműsorok is gyakran meghívták. Persze mostanra ez már történelem. Rég volt idők meséje. Egymás után rohantak a percek. A sárga Nap korongja tovaaraszolt az égen. Eszébe jutott egy s más a fiúnak, amire nem gondolt. Vajon megvan-e még a lakása az Európa téren, vagy lehet, hogy elbontották már azt a körzetet? Az autóját sem használhatja, hisz benzin, s valami ruhát is vennie kellene. Mindezen kérdések megválaszolásához a lány segítségét

kérte, aki készségesnek mutatkozott. Úgy látszik, az emberek is megváltoztak. Miféle titkot rejteget a világ? Jó lenne erre fényt deríteni. Szinte minden megváltozott. A gondolatok, a tettek, a felületek és formák. Persze logikusnak tűnt. A világot vezérlő eszme csalóka káprázatát látja-e Gavin, vagy a valóságot?

Lakása még meg volt az Európa téren, melyet azóta műemlékké nyilvánítottak, mint késő 20. századi építészeti alkotást. A letakart bútorok fogadták. Azelőtt elláthatott egészen az óceánig, de most abban az irányban új városrészek állták útját a tekintetének. Hirtelen korábbi életének minden dolga idejétmúlt ócskaságnak tűnt. De ezekhez a kacatokhoz megannyi emlék kötötte.

- Szóval itt laktál? - kérdezte Alisha.

- Miért!? Furcsállod?

- Nekem egy kicsit olyan, mintha múzeumba lépnék.

- Nem tudod mi lett az autó-motorsport központtal?

- Fogalmam sincs, de mindjárt utánanézek...

Elővett a zsebéből egy tenyérnyi számítógépet, mely kapcsolatban állt az adatbankhálózatokkal.

- Felszámolták 2039-ben.

- S jogutódja van?

- Nincs.

Alisha már korábban is mondta, hogy az autóversenyzést betiltották, de Gavin meg akart bizonyosodni róla. Valahogy olyan különös ez a világ, melybe belecsöppent. Néha hátborzongató. Mintha sötét titkokat rejtegetne az ultramodern üveg-műanyag város. Talán lassan fény derül erre a tiktokra, mely megbújik a háttérben. Néha mintha előszivárogná a falakból, mint egy sötét árny. S ez az árny rátelepszik a gondolatokra. A lakás a maga ódivatúnak ható légkörével, mint egy szilánk élt itt a jövőben. Akár egy időkapszula, melyet 44 éve lezártak, s most felnyitottak. Gavin számára azonban ez a közel fél évszázad egy pillanatnak tűnt csupán.

- Értesz valami máshoz is az autóversenyzésen kívül? - kérdezte a lány.

- Nem nagyon. De számít ez valamit? - kérdezett viszont a fiú leheveredve. - Akármirez értenék is, az itt már túlhaladott technológia.

- Valószínűleg igazad van.

- Jelentős infláció vagy pénzromlás volt?

- Nem.

- Akkor a bankbetéteimből megélek egy ideig.

Gavinban felvetődött a gondolat, hogy talán elhamarkodott döntés volt, hogy lefagyasztatta magát, majd pedig a testét klónozták. De nem akart lebénultan élni. Ez is érthető. Meglehet, hogy időközben jött volna valami gyógymód, de egyre csak várni rá, miközben napról napra öregebb lett volna...

Esteledett. A lány, Alisha elment, de megbeszélték, hogy találkozni fognak. A város örök fényei, melyek soha ki nem hunynak, felkúsztak a sötétkék égre, elhomályosítva távoli, ismeretlen csillagok tündöklését. A nagy, mészfehér holdtányér sem tűnt másnak, mint egy reklámpanel. A szoba üvegfala előtt állva különös érzések kerítették hatalmába Gavint. A

messzi épületek lassan az óceán felől érkező ködpárába burkolódtak, s az egész, mint valami sejtelmesen ragyogó gyöngyökből szőtt függöny derengett. Nem tudta, mit hoz a holnap, s ez néha félelemmel töltötte el. Már későre járt.

- Ideje lenne pihenni - tűnődött.

De az elmúlt 44 év nem szólt másról, mint egy végtelennek tűnő alvásról álmok nélkül. Azután nagy nehezen rászánta magát. Ahogy aludt, furcsa suttogás kerítette hatalmába. Alak-talan, elmosódott árnyak szólították nevén őt, s játszottak a képzeletével. Érthetetlen dolgokat mutattak neki. Szellemképeket költöztettek az agyába, amint a világ romokban hever. Egyre csak ez a makacs álom. 44 év óta először. Nem hagyta nyugodni őt. Emberek csontjai szerte-szét valami rommezőn. Csonka és kiégett épületek. Sötét felhőktől terhes ég. Felébredt. Már elmúlt éjfél.

- Mit jelent ez?! - gondolkozott hasztalan.

A világ oly nyugodt, s mégis ez a rémkép... talán sosem lehet szabadulni már tőle. Oly erősen a lelkébe szívódott. Valószerű volt. Sokáig nem hagyta őt nyugodni a gondolat, azután mégis elnyomta a fáradtság. A sötétség órái gyorsan peregtek, s a néma Hold csendesesen átúszott az égbolton. A csillagok is keltek és nyugodtak, ahogy az idő előre haladt. Csak a sarkcsillag állt rendületlenül. Majd elhalványultak. A horizont sárga szalagként izzott a hajnal eljöttével. A Nap első fénye végtelenre nyújtotta az árnyékokat.

Délelőtt volt. A város forgataga mitsem változott. Ez is egy álom volt, mely kipattant valaki fejéből. Gavint azonban jobban nyugtalanította a tegnapi éjszaka. Az álom, mely oly kísértetiesen valószerű volt. Mintha nem tudná eldönteni, hogy vajon most álmodik-e, vagy akkor. Olyannak érezte a helyzetet, mint egy sablonos sci-fi film. Felkereste Alishat. Ő volt az egyetlen, akit ismert. Fejében még a gondolatok kuszasága kavargott. Nem tudta, vajon elmondhatja-e neki azt, amit megtapasztalt. Mindenesetre kíváncsi lett volna, hogyan reagál. Végül egyelőre úgy döntött, megtartja magának.

Egy téren várta őt, nem messze onnan, ahol lakik. Különös volt figyelni a várost, s főként Arest, a nemrég átadott részt. Épületeinek különös formavilága már a kezdet kezdetén megragadta a képzeletét.

- Vajon ki álmodta e tornyokat?

- Miért érdekel ez téged? - kérdezte az éppen érkező lány.

- Talán zseni volt.

- Akkor ezzel nem vagy egyedül. Mások is így gondolják. Ám az építész fiatalon meghalt, nem érthette meg Ares elkészültét.

- S nem gondoltak rá, hogy őt is újra a lét színpadára szólítsák?

- Testét kérésére elhamvasztották.

- Kár - zárta le Gavin.

- Úgy vettem ki a szavaidból, valami nyugtalanít.

A fiú hallgatott egy darabig.

- Szeretnék többet megtudni az elmúlt időszakról. Gondoltam, a te segítségedet kérem.

- Talán jobb lenne, ha bevinnék a Központi Adatkönyvtárba. Ott segítségedre lesznek.

- Megköszönném. Lehet, hogy egyszerűbb lenne valamely hálózaton keresztül, de tudod, hogy nálam minden elavult...

Így mindketten beszálltak a lány hidrogénhajtású kocsijába, és elindultak. Ares mélységei felé haladtak. Feltárult a városrész. Olyan képzelőerőről tett tanúbizonyságot, mely csak kevesek kiváltsága. Minden olyan gondosan eltervezett, s az egész, mely a részek aprólékosságából áll össze, gondosan megformált. Az adatkönyvtár épülettömbje áttört nyílásaival, s átlós formáival, mint valami hasáb állt egy kisebb téren. Falain a nagy kijelzők villódtak. Behajtottak a mélygarázsba, ahol automata liftek helyezték el az autót az egyik rekeszbe. A lépcsősoron át a központi átriumba jutottak.

- Talán jobb lesz, ha magadra hagylak. Gondolom, elboldogulsz. Csak zavarnék. Megvárlak a kávézóban - mondta a lány.

Gavin csak bólintott.

Ahogy felnézett, körbefutó emeletek sokaságát látta. Az információs pulthoz lépett.

- Miben segíthetek?

- A világtörténelem érdekel, az utóbbi 44 év.

- Harmadik emelet. Történeti könyvtárak.

Gavin felment. Ahogy szétnézett, kijelzők sokaságát látta, előttük egy-egy szék, vagy fotel. Itt is volt egy információs pult.

- Elmagyarázná, hogyan használjam a rendszert?

- Az érintőképernyőn keresztül hozzáférhet a rendszer központi adatbankjához. A menük interaktív keresővel is rendelkeznek. A kívánt információt fotonikus adattárolóra mentheti, melyet itt vásárolhat meg.

- Köszönöm.

Gavin leült a jókora üveglapnak tűnő felület elé, mely egyszerre volt képernyő és kezelőfelület. Az eltelt időszak, mely most feltárult előtte, számos tanulsággal szolgált. Ám semmi nyomát nem találta annak, amit keresett. Titkon arra gondolt, hogy volt egy világháború. De semmi ilyesmi, kisebb helyi konfliktusoktól eltekintve. Ez meglehetősen csalódottsággal töltötte el. Mit akar jelenteni az álom? Még ott ült egy jó darabig, s a képeket nézegette, amikor egy hasonlókorú fiú telepedett mellé.

- Te ki vagy? - kérdezte tőle.

- A nevem Jason. De nem ez a lényeg.

- Hát akkor mi?

- Keresel valamit, de nem találsz. Egy álom súgta a füledbe, de mindhiába...

- Honnan veszed ezt?! - csodálkozott el.

- Azt hitted, megtalálsz a nagy világégés nyomát.

- Csak reméltem - felelte.

- De a rendszer nem tökéletes. Ha könyvhöz hasonlítanám, akkor vannak benne üres oldalak, melyek valami hibáról árulkodhatnak.

- Mutass egyet!

- Rendben. Emlékszel egy Daniel Scott nevű emberre?

- Igen. Szélsőséges nézeteiről volt neves.

- Akkor most keress rá.

Gavin így tett. A gép pedig hamarosan ezt írta ki: nincs találat.

- Ez furcsa. Én emlékszem rá.

- Egy kitörölt lap.

- De miért és hogyan?!

- Senki sem tudja. Bár van egy magyarázat, mely kissé bizarr: talán igaz az, amiről az álom szól. El kellene jönnöd velem valahová.

- Hová?

- Fel északra...

Gavin és Jason rávették Alishat, hogy vigye fel őket oda, arra a helyre, melyet megjelölt. Az automata navigációs rendszerek szerint arra nem vezetett út, de Jason tudta, hogy ez nem igaz. Egy régen feledésbe vesztett aszfaltúton haladtak kézi vezérlésre állítva a járművet. Sokáig tartott, már a sárga Nap túlhaladt a zenitjén, mire megérkeztek. A fákon túl egy nagy üres térség. Egy mező. A várostól vagy jó 100 km-re lehetnek.

- Mit keresünk itt? - kérdezte Gavin.

Jason elővett egy ásót, s ahogy ásni kezdett, koponyák és csontok fordultak ki a földből.

- Ezt kerestük! - mondta.

Az egész végtelennek tetsző mező egyetlen hatalmas tömegsír volt. Gavin úgy érezte, ez az a hely az álomban. Milliók csontjai a földben, s ő rajtuk áll. Az igazság egy szelete feltárult. A döbbenet lett úrrá rajtuk. Mindent felülmúlt az, amit láttak. S ez a tény rést ütött az addig ki-kezdhetetlen logikán, melyet a rendszer diktált. Valaki, vagy valakik el akarták titkolni mindezt.

- Vajon mit jelenthet ez? - kérdezte Gavin.

- Hogy háború volt.

- De mikor?

- A feljegyzések némák ezügyben, s senki sem tud vagy emlékszik ilyesmire. Még a leg-öregebbek sem - mondta Alisha.

- Akkor ez itt egy találós kérdés.

- Igen, de miféle?

- Ki és miért akarja eltitkolni milliók csontjait? S legfőképpen hogyan sikerült kitörölni a bolygó emlékezetéből mindössze 44 év alatt?!

Megválaszolatlan kérdések. Egy nagy-nagy kirakósjáték kicsiny darabja került most napvilágra, de talán az egyik legfontosabb. Bizonyíték, melyet nem lehet letagadni, és a szőnyeg alá söpörni.

- Most mi legyen?

- Tudatni kellene a világgal.

- Talán.

Furcsa volt a helyzet. Minden olyan bizonytalan, s amiben eddig szilárdan hittek, az is megkérdőjeleződött. A távoli árnyékok lassan megnyúltak, sötétedni kezdett.

- Legjobb lesz indulni - mondta a lány.

Senki sem ellenkezett. Visszaszálltak az autóba. Már este volt, mire megérkeztek a városba, mely semmit sem sejtett. Élte nyugodt életét.

Nehezen lehetett szavakká fogalmazni a tegnapot. Valami hatalmas illúzió terül el itt közöttük. Mindenütt jelen van. Beszivárgott a létezés legrejtettebb zugaiba is. Nem tudni, miért és ki által. A napok egymás után rohantak, s ezalatt mindhárman az összerakhatatlanul széttört nagy egész darabkáit igyekeztek megkeresni, és egymáshoz illeszteni. Nem volt könnyű. Jelentéktelennek tűnő dolgokat kellett felkutatni a világméretű rendszerben. Elfelejtett és elátkozott információmorzsákat. Hibákat, melyeket mások nem vettek észre. Kicsiny repedéseket a logika épületén. Három nagy irányból kezdődött kibontakozni a kép, melynek közepén lehet, hogy sárkányokra lelnek, akár a régi korok térképrajzolói. Először: kik és miért akarják titokban tartani egy megtörtént háború létét? Másodszor: mikor és miért volt a háború? Harmadszor: miért nem emlékszik rá senki sem, még a legöregebbek sem, ugyanakkor mégis megsúgta neki egy álom a létét?! A válaszok messze vannak. Túlságosan távol. Akár a fényévekre lévő csillagok.

A napok egymásutánjában éjszakánként újra és újra megszólítja Gavint az álom. Újra és újra szellemképek költöznek az agyába. A város, amint épületei romokként enyésznek, s milliók csontjain sétál. Hang a szélben. Ismeretlen és halk. Alig lehet érteni a szavait. De határozottan valamit súg. Megsúgja neki, 2492. április 23. Egy dátum. Talán jelent valamit. Talán megmagyaráz mindent. Talán kulcs a dolgok értelméhez.

- Mit akar ez jelenteni? - tűnődött Gavin.

Szeme zöldje a távolt bámulta, s elvesztek benne a gondolatok. Világosbarna hajtincsein néma árnyak telepedtek meg. Milyen furcsa. Soha nem érzett érzés, soha ki nem mondott szó. Később megjött a lány, Alisha.

- Felmerült bennem egy évszám - kezdte Gavin.

- Miféle évszám?

- 2492. április 23.

- Hát ez meg miféle évszám? Hiszen 2055. április 14-e van ma.

- Talán nem is olyan biztos...

- Miről beszélsz?

- Tudom, képtelenségnek hangzik, de mi van akkor, ha valójában ez a 2492. év?!

- Lehetetlen!

- Miért?

- Nem lehetek több mint 400 éves.

- Én nem is ezt mondtam. Hanem azt, hogy 2011 után volt egy nagy háború, mely talán mindent elpusztított. Ezt követően eltelt talán 300 év is, mire újra valami rejtélyes módon ott folytatta a világ, ahol a dolgok abbamaradtak. A köztes idő kiesett, s így úgy tűnik, mintha csak 44 év telt volna el.

- Te tiszta örült vagy.
- Miért?
- Ki lenne képes erre? És miért?
- A miéltre egyszerűbb válaszolni. Talán az igazság olyannyira szörnyű, hogy jobb volt titokban tartani. De arról egyelőre fogalmam sincs, ki képes erre.
- Szóval azt mondod, 2492. De hogyan bizonyítanád a világnak?
- Talán elég bizonyíték az, amit láttunk, hisz mindenki úgy tudja, az elmúlt 44 évben nem volt háború. Az pedig szinte mindegy, hogy közben 100 vagy 400 év telt el.
- Igazad lehet.
- S mi a helyzet Jasonnal?
- Meglehet, hogy többet tud, mint mi.
- Nekem is van egy ilyen érzésem. Honnan tudhat a nagy világégesről, és az eltemetett csonokról?
- Elképzelhető, hogy neki is volt egy vagy több álma. Úgy, mint neked - mondta a lány.
- Talán.

A rejtvény, mely feltárult, még mesze nem oldódott meg. Ezernyi kérdés várt arra, hogy megválaszolják őket. Sőt újabbak és újabbak merültek fel menet közben. Minden olyan bizonytalan volt. Egyre csak a kétely bujkált Gavinban, melyet a kesernyés felismerés szült. Ez a felismerés abból fakadt, hogy talán becsapták a világot. Minden jel erre mutatott.

Nem sokkal azután, hogy elhangzott ez a párbeszéd Gavin és Alisha között, Ares, az ultramodern városrész kikötőjébe befutott egy óceánjáró, az újjáépített Tengerek Szabadsága. A Tornyokból nézve játékszernek tűnt, noha egy kisvárosnyi embert szállított. Megannyi nyaralót, akik átszelték az Atlanti-óceánt. Ahogy befutott a fedett dokkba, magával ragadó élményt nyújtott. De talán nem is ez volt a lényeg, hanem az, hogy utazott rajta valaki. Ő nem nyaralni volt oda, de nem is dolgozni. Ő egyszerűen csak járta a világot. Ő volt az önfeljesztő mesterseges intelligencia megálmodója, aki magát csak a Szem néven emlegette. Senki sem tudta róla, pontosan kicsoda. Néha úgy tűnt, mintha több évszázada élne, máskor meg csak egy kíváncsi gyerek lenne. Talán egy éve is volt, amikor utoljára látta a várost. Azóta sokat változott. Új és új tornyok törtek az ég felé hihetetlen gyorsasággal épülve. Nem tudni, miért jött a Szem a városba, de érkezésének híre gyorsan elterjedt. Meglehet, hogy valami célja volt. Vele kapcsolatban általánosan elterjedt az a nézet, hogy nincsenek véletlenek. Szeretett az emberek között járni-kelni, de mindezt úgy tette, mint aki háttérbe húzódik. Szinte láthatatlan volt, noha ő maga feltűnő jelenség. Jason is megneszelte a Szem érkezését, s erről tájékoztatta Alishat. A Szem azonban elhagyta a kikötőt, s az ő maga módján elrejtőzött a városban, mely folyton élt. Élt, épült, gondolatát szétszórta, melyet befogadott a világ.

- Elkéstünk - állapított meg Alisha.
- A kikötő szinte már üres volt.
- Voltaképpen kicsoda ez a Szem? - kérdezte Gavin.
 - Azt senki sem tudja - felelte.

- Hogyhogy?

Alisha csak vállat vont.

- Na de mégis... - erősködött Gavin.

- Létezésének titkát homály fedi.

- Akkor talán ő lesz az, aki választ adhat a kérdésre...

- Meglehet - mondta Alisha.

Még álltak ott egy darabig, Gavin megcsodálhatta a különös formatervezésű Tengerek Szabadságát a kikötőben, majd visszaszálltak Alisha kocsjába. Alishanak volt némi dolga, így kitette Gavint Ares egy frekventált pontján, az Atlanti Kapunál. Az a hely egy park volt, szimmetrikus középületekkel és mágnesvasút-állomással. Gavin hosszasan tépelődött. Azután megszólította a gondolatai közt elmerült fiút egy vajszín-narancssárga ruhás, látszatra vele egykorú, kékszemű srác.

- Te ki vagy?

- Azt hiszem, kerestél engem - mondta.

- Te lennél a híres Szem?

- Sokszor nevezem magam így.

- Ne haragudj, de nem látszol valaki nagy és fontos embernek. Leszámítva talán ezt a külön ruhát.

A Szem csak elmosolyodott.

- Lehet - mondta végül.

- Tehát mi olyan fontos?

- Furcsákat álmodsz mostanában, Gavin.

- Ez nem csak álom. Jártál már fent északon?

- Komolyabb a dolog, mint gondoltam - jegyezte meg. - Miért érdekelnek téged ezek az álmok, és ami mögöttük van?

- Mond neked ez az évszám valamit: 2492?

- Az igazság érdekel?

- Miért érném be kevesebbrel?!

- Hát renden. De figyelmeztetlek, a valóság néha távol áll attól, mint amilyenek gondoljuk. Igen, tény, hogy ma 2492. április 24-e van. Egy nappal több, mint tegnap.

- De a világ úgy hiszi, hogy 44 év telt el. Én is úgy hittem.

- És ez így van jól.

- Miért?

- Folyton ez a kérdés, melyet újabb és újabb kérdések követnek.

- Tudom, hogy háború volt.

- Valóban. Igen. Talán szeretnéd látni?

- Hogyan?

Ekkor a magát Szemnek nevező fiú egy korong alakú szerkezetet vett elő, s átnyújtotta Gavinnak.

- Tedd a halántékodra.

Gavin hamarosan meglátta mindazt, amit akart. Az interaktív szerkezet végigkalauzolta a borzalmakon, amint kontinensek és városok hamvadnak el, amint minden odavész.

- Mindenki meghalt? - kérdezte végül.

- Alig maradt valaki, s évszázadok teltek el.

- Ez valóságos, ami körülöttünk van?

- Igen. Az.

- Hogyan lehetséges az, hogy minden olyan, mintha semmi sem történt volna?

- Elindítottunk egy programot, a neve metamorfózis volt. A mesterséges intelligencia vezérelte önreprodukáló rendszerek újjáteremtették az elpusztult világot.

- És az emberek?

- A megmaradt egyénekből DNS mintákat vettünk, s egy biogén rendszer segítségével megkezdjük a szaporítást. Az alanyokat mindaddig tároltuk, míg készen nem állt minden a nagy pillanatra, amikor is a Föld újra életre kelt...

- De ha minden elpusztult, hogyan volt ez lehetséges? Ki vagy te? Honnan tudsz mindezekről?

- Sokan szeretnék ezt tudni.

- Én nem vagyok akárki. Nekem elmondhatod.

- Csak azért, mert álmaid vannak?

- Talán azért, s talán, mert én még a háború előtti világból származom.

- Talán... Elhinnéd, ha azt mondanám, több száz éves vagyok, és ez az emberi test idegen tudatot rejt.

Gavin ismét képeket látott.

- Íme a hazám: Neusion, 18 ezer fényévnnyire innen. A tudomány és a technika századokkal a Föld előtt járt. Városai nagyobbak, mint itt az országok. Látván a mindent felemészítő háborút, úgy döntöttünk, hogy adunk egy újabb esélyt számotokra.

- Ez volt a metamorfózis... - sóhajtott Gavin.

- A háború emlékét kiiktattuk, nyomait eltüntettük...

Egy időre riadt némaság következett. Talán nem erre számított Gavin, vagy lehet, hogy titokban mégis. A város nyüzsgését hallhatták, amint kitölti a csendet, s befurakszik a fülekbe és a lelkekbe. Most hirtelen minden olyan más, új értelmet nyer ez által. A nagy kép újabb darabjai álltak össze, s lassan utat tör magának a felismerés oda középre is, ahol többé nem sárkányok és démonok vannak, hanem az igazság.

- Szóval valami földönkívüli vagy... - sóhajtott ismét.

- Ez téged zavar?

- Nem tudom.

Újra és újra csak egy dolog járt Gavin fejében, mely nem hagyta őt nyugodni, hogy miért nem hagyták veszni a Földet az idegenek. Vajon milyen tervük lehet, s ha már végrehajtották a programot, miért van még itt ez az alak. Lehet, hogy jól érzi magát, s most a munka után a megérdemelt pihenését tölti. Bizonyára szórakoztatónak találja ezt az állatkertet, melyet Földnek hívnak. Azután nem bírta tovább Gavin, kikíváncszolt belőle a kérdés.

- Miért vagy még itt?

A válasz azonban egy sejtelmes mosoly volt.

Különös jelenség volt az a fiú. S ahogy Gavin lopott magának egy pillantást az idegen kék szeméből, talán láthatta a távoli csillagokat, melyek a lényt szülték.

A sárga Nap keltette árnyak hol megrövidültek, hol megnyúltak, s ez beszélgetés elveszni látszott a téridő szövetében. Még álltak ott egy darabig, majd a Szem amilyen csendben jött, úgy távozott.

- Még a rendes nevét sem tudom, pedig biztos van neki - tűnődött Gavin.

A válaszok lassan körvonalazódtak. A háború bizonyára azért volt, amiért lenni szokott, csak azután elhatalmasodott. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy totálissá vált. A Szem szavaiból ítélve csak ember ember ellen vívott harc volt. Az igazi talány azonban az, hogy miért avatkoztak be az idegenek? Egy 18 ezer fényévnnyire lévő civilizáció... Egyáltalán az is csoda, hogy a Föld létezéséről tudnak. Olyan távoli. Az már világos, hogy miért nem emlékszik rá senki sem. Az idegen terveiből vajmi keveset tudott meg Gavin. S bár emberi testben állt előtte, mégis minden olyan furcsa volt. Az a mítosz, amit maga köré épített, meglehetősen hatékonyan működött. Meglehet, hogy ő volt, aki levezényelte a metamorfózis programot.

- A Szem megkeresett engem - mondta nem sokkal később Gavin, mikor Alishával találkozott.

- Talán tud valamit.

- Az hagyján! Ő maga egy földönkívüli emberi testben. Az egész az ő művük...

Gavin és Alisha hosszasan beszélgettek. Gavin elmesélt neki mindent, amit megtudott, s mindent, amit gondolt. Persze az igazi nagy kérdésre a válaszok egyelőre rejtve maradtak. Most már felvetődött az is, hogy Jason kicsoda? Nem ő is közülük való-e? Elvégre tudomása volt sok minden régen történt dologról. De az is lehet, hogy tévednek, s Jason fejében csupán információmorzsák vannak, melyeket innen-onnan összeszedett.

Lassan délután lett, s mintha egy pillanatra megfáradt volna Ares lendülete, de azután ismét újult erővel folytatta talán soha véget nem érő nyüzsgését. Furcsa volt az a tudat, hogy minden, ami körülveszi őket, félig-meddig az idegenek műve. Pontosabban ők teremtették meg az alapját. Mert Ares éli a maga életét, s ezt szemmel láthatóan a Szemnek nevezett tudat időnként ellenőrizte is. Hát igen, az emberiség még gyerek, s talán újra felgyújtaná a világot. Ha előre sejtette volna...

A napok gyorsan rohantak egymás után, s a világba nyugtalanság költözött. Azután eltelt egy hónap, s a politika feszültté lett. Az ellentétek, melyek a világban voltak egymásnak feszültek. Először csak nyilatkozatok, azután tettek. Új háború szaga terjengett. Gavin számára ez meglehetősen vesztes jelentőséggel bírt, hisz ő ismerte a titkot, mely a Föld népei előtt elrejtett volt. A nagy kivetítők egyre-másra számoltak be az eseményekről. Emberek szónokoltak gondolatokat szórva szertesztét. Forradalmak és háborúk eszméit. Gavin már tudta, hogy reális

veszély az, hogy visszatér a múlt. Úgy vélte, talán fel kellene tárnai az igazságot, mielőtt késő. Egy hónapnyi hallgatás után ismét megkereste őt a Szem. Most is olyan rejtélyes, talán visszahúzó volt. Egy vörös hidrogénhajtású sportkocsiból szállt ki. Szerette a formatervezés e remekműveit. Talán valami különös vonzódása volt ez a lelkének.

- Egy klasszikus márka - állapította meg Gavin. - Tudod, már az én időmben is csak kevesek kiváltsága volt.

- Igen, tudom. Ez is egy volt a világnak szépségei közül, melyet érdemesnek találtunk megmenteni.

Gavin bólintott egyet, majd elgondolkozott.

- Ismét viharfellegek gyülekeznek. Talán megint világháború lesz. Nem gondolod, hogy talán fel kellene fedni az emberiség előtt az igazságot...

A Szem hallgatott egy darabig.

- Miért? - kérdezte végül.

- Talán okulnának belőle. S elvégre miért is vagy te itt pontosan? Hiszen a metamorfózis program véget ért.

- Az igen.

- Miért, van más küldetés is?

- Mint tudod, én terveztem meg a világméretű önfejlesztő mesterséges intelligenciát.

- És?

- A végcél egyértelmű, melyet a jelen körülmény is bizonyít. Az emberiség irányítását át kell adni az önfejlesztő mesterséges intelligenciának.

Gavin a fejét csóválta.

- Nem, ezt nem teheted!

- Miért, hisz épp te magad mondtad, hogy ismét baj fenyeget.

- Igen, ez igaz, de ha felfednénk a titkot, minden megváltozna.

- Nem hiszem.

- Az emberiség okulna, és megjavulnánk.

- Továbbra sem hiszem - mondta a Szem.

- Nekünk szabad akarat kell...

- Eddig is okulhattatok volna a hibáitokból, de hiába. Az emberi civilizáció képtelen arra, hogy önmagát irányítsa. A folyamat már elkezdődött. A világméretű önfejlesztő mesterséges intelligencia fogja átvenni a hatalmat.

Gavin elcsendesedett. Úgy tűnt, hiába próbálja győzködni a titokzatos idegent. Az már régóta eltervezett mindent. Csak állt ott szótlanul. Gavin a vörös sportkocsi formáit bámulta, melyek az emberi alkotótehetség egyedi szépségéről tanúskodtak. Ekkor eszébe jutott valami.

- Látod ezt az autót, a formáit, a szépségét, az egyediségét?

- Igen - intett a Szem.

- Erre csak az ember képes. A gép nem.

- Miért félsz az önfejlesztő mesterséges intelligenciától, melyet alkottam?

Gavin vállat vont. Világosbarna hajtincsein árnyak kúsztak végig, zöld szemében valami félelem csillogott.

- Felesleges az idegenkedésed. Az én bolygómat és annak társadalmát is ugyanez a rendszer igazgatja több mint 1000 éve.

- És?

- Egyensúlyban van. Nincsenek háborúk. Nincs nélkülözés. Csak fejlődés van.

- 18 ezer fényévre innen... - sóhajtott a fiú.

- Nálad van még a korong, amit adtam?

- Igen. Ha a fény sebességével utazhatnék, akkor is 18 ezer évig tartana az út.

- Valóban, de a korong egy összetett kommunikációs egység. A segítségével interaktív képeket vetít az agyadba, s bejárhatod Neusesiont.

- Arra kérlek, adj egy kis időt!

- Miért?

- Talán néhány napot még várhat a következő fázis...

- Egyetlen napot adhatok. Az önfejlesztő mesterséges intelligencia fázisátmenetéig 24 órád van!

Gavin intett a fejével és sietve távozott.

Már késő délután volt. Ares kivetítői egyre csak zizegtek, egy újabb világháború előképei pe-regtek. Ha az emberiség sejtethné az igazságot, minden másképp volna most. Ez járt a fejében.

- Miért titok az igazság? Hisz önmagában hordozza az értelmét - tette fel a kérdést.

Ő vakon hitt abban, hogy az emberiség megváltozhat. S megborzongott a gondolatától, hogy gépek uralkodjanak felette. Azután rájött, nem alkothat igazi véleményt, míg nem látta Neusesiont. Esteledett. A város örök fényei felkúsztak az égre, s a vékony holdsarló akár egy fekete selyemhuzatba hasított nyílás izzott. Este volt, sötét. Lakása szobájának magányában az ágyon feküdt. Elővette a zsebéből a korongot, és a halántékára tapasztotta. Az éjszaka egy utazásra hívta őt a foton-összecsatolódás különös jelensége által. Egy meghívó abba a távoli világba...

A Galaxis fősíkjának por- és gáztömegeiből lassan elősejlett a bolygó. Egy kék és egy vörös csillag körül keringett. Egyenlítői síkjában koncentrikus gyűrűrendszer szikrázott, és távolabb egy nagy hold. Olyasmi, mint a Föld holdja. Neusesion félgömbje, ahogy felé közeledett, lassan kitöltötte a látóteret. Óceánok és kontinensek váltakoztak. A kontinenseken, ahogy a Szem is mondta, hatalmas városok. Egész úrflották jöttek-mentek. A bolygó körül keringő dokkokban teherúrhajók várakoztak. A következő pillanatban már a felszínen találta magát, amint a halántékára tapasztott interaktív szerkezet programot váltott. Széles geometrikus völgyek szabdalják a város épületeinek tömegét. Ahogy az ég felé vezették a tekintetét a formák, a bolygó gyűrűjét látta elmosódni a kéken ragyogó légkörben, és a kettőscsillagot. 36 földi órából állt egy nappal. Először a vörös csillag kelt fel a horizonton, majd a kék 4 órával később.

Mély levegőt vett. Olyan valószerűtlennek hatott. Hallotta a körülötte lévők beszédét, értette is. Később rájött, hogy a szerkezeten keresztül kommunikálni is tud velük. Leszólított valakit csak úgy találomra.

- Idegen vagyok...

- Köszöntelek Neusesionon! Látom, ember vagy a Föld nevű bolygóról, ahol az útjára indítottuk a metamorfózis programot.

- Igen, igen! - erősítette meg.

- Miért jöttél?

- Szerettem volna látni ezt a bolygót, és megtapasztalni. A Szem, aki a metamorfózist vezérli, azt mondta, Neusesiont gépek irányítják...

- S mi olyan különös ebben?

- Nekem az...

- A Szem, akivel találkoztál, bolygónk legnagyobb tudósa és filozófusa. Ő tervezte a Neusesiont immáron 1000 éve vezérlő önfejlesztő mesterséges intelligenciát. Azóta csak fejlődés van. Magad is láthatod...

- Igen, látom városaitok és bolygótok. De mi a helyzet az egyén szabad akaratával? Álmaidokkal és vágyaitokkal?

A megkérdézett elcsodálkozott.

- Csak a kollektív vágyak és álmok fontosak - mondta végül.

Reggel lett, mire megértette Gavin Neusesion bolygója társadalmának üzenetét. Benne az egyén mitsem számít. A lélek börtöne, még ha az egész bolygó virágzik is.

- Hogyan győzzem meg erről a Szemet? Hisz számára ez érthetetlen, s már csak 6 órára maradt, mielőtt beindul a következő fázis...

Gavin eltűnődött. Talán a Szem elég időt töltött a Földön, hogy fogalma legyen erről a kultúráról. Talán eleget tanulmányozta a metamorfózis közben, hogy fogalmat alkothasson. De az is lehet, hogy nem. Be kell számára bizonyítani az ellenkezőjét annak, amit gondol. Számára a Föld instabil.

- Felfedem az igazságot a világ előtt. Megmutatom az embereknek a milliók csontjait a mezőn szerteszét, hogy megtörjem a Szem logikáját. A Szem sohasem akarta az igazságot feltárni - suttogta magában a fiú.

Szaladtak a percek, s az idő vészesen fogyott. Sietve rohant Alishahoz, s megkérte, vigye fel északra, oda, ahová Jason vezette őket. Útközben elmesélt mindent a lánynak. A terv egyszerű volt. Egy képrögzítőt vittek magukkal, hogy mindent hitelesen dokumentáljanak.

Ahogy álltak, kezében a filmfelvevővel, a fotonlemezek mátrixa megtelt a képek q-bitjeivel. Már van bizonyíték. Nem üres álom mostantól az élet. Itt körülöttük a valóság terül el. Az, amiről a világ mitsem tud. De már nem sokáig. Gavin hosszasan beszélt a látottakról, arról, amit megtudott és megtapasztalt.

- Rögzítettél mindent? - kérdezte végül.

- Igen - mondta a lány.

Közeledett a Szem által megadott határidő. Gavin a lány segítségével az egyik nagy hírcsatornához ment az anyaggal. A kivetítők városszerte elsötétültek, az adást megszakították. Majd elkezdték lejátszani a Gavin féle anyagot.

- A városhoz és a világhoz kívánok szólni... - kezdte. - Hazugságban éltünk... Engem 2011-ben lefagyasztottak... Úgy hittem, s a világ is úgy hiszi, 2055 májusa van... De ez nem igaz. Az én lefagyasztásom óta 481 év telt el...

És feltárult a rég elfeledett, eltitkolt igazság. Gavin mindent elmondott, s ami szavakkal nem volt elmondható, azt elmesélték a képek. Milliók csontjait a mezőn. Egy álommal kezdődött minden... Fény derült a Szem kilétére is. Talán sokat köszönhet neki a világ, de mégis hálátlan szerep az övé...

Ismét elsötétültek a kivetítők. A város nyüzsgése egy percre megállt. A világ vezetői, akik eddig háborút fontolgattak, most összeültek. Nagy trauma volt számukra egy olyan háború a múltban, mely mondhatjuk, hogy kiirtotta az emberiséget. Feszült percek gördültek tova a létezés végtelen országútján. A heves vitákat felváltotta a csöndes némaság. Valahogy furcsa volt most minden. Nehéz volt szavakká fogalmazni. Üres zizegés hallatszott. Azután a kivetítők megelevenedtek, fél órával azelőtt, hogy lejárt volna a Szem által megszabott 24 óra. Valaki szónokolni kezdett.

- Az Egyesült Nemzetek Szervezete főtitkáráként az egész emberiséget képviselve jelentem be, hogy a szemben álló felek e rendkívüli helyzetben tárgyalóasztal mellé ültek... Mélyen megráztak bennünket azok a hírek, melyek az igazságot tudatták... Mindezekből okulva azt hiszem, a legfőbb cél, hogy a békén munkálkodjunk... mely milliók elemi érdeke.

Gavin, Jason és Alisha együtt hallgatták a híreket. Most talán szentül hitték mindannyian az igazság győzelmét. De vajon tényleg győzött-e Gavin Farraday? Ez még korántsem volt biztos. Ugyanis a Szem csak annyit ígért, hogy Gavinnak van 24 órája. A döntés felől bizonytalanságban tartotta.

A Szem a tőle megszokott narancssárga-vaicszín ruhában, a vörös sportkocsi mellett állt a kikötőben.

- Letelt a 24 óra - mondta az éppen akkor érkező Gavinnak.

- Tudom. Remélem, nem késtem el. A világ megváltozott.

- Nem hiszem - felelte.

- Miért?

- Ez csupán pillanatnyi fellángolás. Nagy összeborulás.

- Gondolod?

- A csodák három napig tartanak...

- És most mi lesz?

- Nem győztél meg. De úgy döntöttem, felfüggesztem a következő fázist. Vár rám egy út.

- Hazamész?

- Igen. Neusion magához hív.

Gavin egyfolytában csak a Szemet bámulta. A fiú kék szemében mintha szülőbolygóját látta volna, azt a távoli világot.

- S leveted emberi külsőd?

- Talán... De még visszatérek. Úgy hiszem, egy napon befejezem, amit elkezdtem...

A fiú testébe bújt idegen elment, elhagyta Arest. Úrhajója, mely az Antarktisz jegébe ágyazva pihent évszázadokon át, most útra kelt. Ő szentül hitte, hogy munkáját még nem végezte be, s hogy az emberiség előbb-utóbb ismét az ő fajtájának segítségére szorul. Ki tudja? Talán így lesz, talán nem.